

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 41 / Hejmar 482 / Sibat 2022

KOMPLOYA KARŞI DİRENİŞ ÖZGÜR YAŞAMIN YOLUNU AÇACAKTIR

Besê Hozat

✓ Faşist iktidarı bu kadar saldırganlaştıran şey yıkılma korkusudur. Kaybetme korkusu faşist iktidarı çılgına çevirmiş. Bu ne kadar güç-süzleştiğini ortaya koyuyor. Çok güçsüz ve zayıf olduğu için en küçük bir eleştiriyi büyük bir tehdit olarak görüyor. Toplumsal bir tepkiyi panik ve öfkeyle karşılıyor, hemen saldırıyor ve ezmeye çalışıyor. Bir sanatçının söylediği şarkıdan korkuyor. Bir gazeteci ve akademisyenin eleştirisinden korkuyor. Kadınların mücadelesinden korkuyor. Gençlerin arayışçı, öfkeli duruşundan korkuyor. Emekçilerin hak taleplerinden korkuyor. Çevrecilerden korkuyor. Kısacası kendisi dışındaki her şeyden ve herkesten korkuyor. Gölgesinden de korkuyor. AKP-MHP faşist iktidarı paranoyak bir hale gelmiştir.

Faşist iktidarlarda elbette toplumun aydınlık beyinlerinden her zaman çok daha fazla korkarlar. Gerçek sanatçılar, yazarlar, aydınlar toplumun ışığı gibidir. Daima toplumu aydınlatırlar. Gerçeğin ve hakikatin peşinden koşarlar. Faşist iktidarının gerçek sanatçı ve aydınlardan bu kadar korkmasının nedeni budur.

Kürtleri ise zaten düşman ilan etmiş, sabah akşam ve günün her saati saldırıyor. Kürtlere saldırıda denemediği yöntem kalmadı. Mezarlarını parçaladı, cenazelerine bile işkence yaptı. Binlerce kadın erkek Kürt yurtseverini, siyasetçisini ve devrimcisini zindanlara attı...

Sayfa: 2

1973 NEWROZ'U BİR TOHUMLANMA HAREKETİYDİ VE ANKARA'DA MAYALANDI

Başkan Apo'nun 21 Mart 1994 Newroz değerlendirmesi

✓ Bir küçük grup çok az bir umutla ve çok az bir hazırlıkla 1973'ün baharını karşılamaya çalıştık. O Newroz gününde ülkemizin adını ağızımıza alalım. Artık burası Kürdistan olsun dedik. Herkes doğu diyordu, o zaman kitaplarda böyle sözcükler geçiyordu. Bir çok sol grup vardı. Bir grup da bu ülke için olsun dedik. Ama birkaç kelimeden daha fazla bilgi dayanağı yok. Genel teori, uluslar üzerine çok şey söylüyor ama, biz nasıl bir ulusuz, nasıl bir ülkeyiz? Genel teori, parti üzerine çok şey söylüyor. Ama, biz partileşmenin neresindeyiz, nasıl başlayacağız? Büyük bir sır var, cevabı oluşturmak gerçekten birkaç büyük cephe savaşından daha fazla sorumluluk istiyordu, yaratıcılık istiyordu. İşte buna da hazırlıklı girmeye çalışacaktık.

Sayfa: 26

ÖNDER APO'YA YAKLAŞIM HALKLARIN GELECEĞİNİ BELİRLER

Zilar Stêrk

✓ 15 Şubat günü, tüm Kürtlerin ve Kürdistanlıların belleğinde, tarihsel olarak çok kara bir gündür. 1925'te, Şeyh Said isyanının proveke edilerek komploya getirildiği gündür. 1999'da ise, Önder Apo'nun uluslararası hegemon güçlerin kirli işbirliği ve komplosu sonucunda, sömürgeci soykırımcı Türk devletine teslim edildiği gündür. O yüzden Önder Apo, bu günü "Kürt soykırım günü" olarak tanımladı.

Sayfa: 8

TOPLUM ÇALIŞMASI AHLAK VE POLİTİKAYI İŞLER HALE GETİRMEKTİR

Duran Kalkan

✓ Gerillanın gücü nereden geliyor, silahından mıdır, sayısından mıdır? Kürt'ün kahramanlığından mıdır? Barzani'nin ordusundakiler de Kürt'tür. Kendimizi yanıltmayalım. O zaman nereden kaynaklanıyor? Elbette ideolojisinden kaynaklanıyor. PKK savaşçısının, gerillasının, kadrosunun gücü, yenilmezliği, fedailiği ideolojisinden kaynaklanıyor. Bunu hiçbir zaman unutmamamız gerekiyor. Demek ki ideolojik boyut önemlidir.

Sayfa: 17

15 ŞUBAT KOMPLOSU'NUN TARİHİ SONUÇLARI ÜZERİNE

Rêber Apo

✓ Avrupa Kürt sorununun ciddi çözümünden yana değildi. Sorunla Türkiye'nin uğraşması daha çok işlerine geliyordu. Yunanistan'ın tavrından da bu anlaşıyordu. Avrupa'da siyaset, savaşın sonunu getirebilirdi. Bu ise, ABD de dahil, Batı'nın stratejisine uygun düşmüyordu. Almanya'nın tavrı, bir an önce dağıtılma yolunun açılmasıydı. Uzun

vadeli düşündükleri açıktı. Ortadoğu'da Kürtlere dayalı bir kargaşa daha çok işlerine geliyordu. Dolayısıyla benim beklenmedik çıkışım, taktikleri dışında bir durumdu. Bütün hazırlıkları, ehlileştirilmiş işbirlikçi Kürt şahsiyetlerine dayanıyordu. PKK ve özellikle benim varlığım, on yıllarca yürütmüş oldukları ve çok sermaye akıttıkları Kürt kozunu ellerinde işlemez kılıyordu. Ya saptırıp kişilsiz biri konumuna getirecekler, ya da dışlayacaklardı. Bunda ABD'nin eğilimi de hesaba katılıyordu. Zorlasam kalabilirdim. Roma hukukunun doğduğu merkezden atılmam zordu. Fakat siyasi riskleri ağırdı. Bu kadar zorlayan bir devletin daha tehlikeli yönelimleri de her an hesaba katılmalıydı. İlk doğacak fırsatta ayrılıp zorunluluk arz etmişti.

Sayfa: 14

KOMPLO'NUN YENİ BİR AŞAMASI OLARAK GARE OPERASYONU

Murat Karayılan

✓ Düşmanın 10 Şubat 2021 günü Garê'ye dönük geliştirdiği saldırı, büyük bir planın ilk parçasıydı. Bu plan sadece esirleri kurtarmak veya Garê'yi işgal etmek anlamına gelmiyordu. Esas plan çok daha büyük ve kapsamlıydı. İkinci bir komplo gibi planlanmış ve ona göre örgütlenmişti. Zaten Türk Genelkurmay Başkanı Yaşar Güler de, 6 ay boyunca askeri olarak hazırlık yaptıklarını, askerlerini eğittiklerini ve provalar yaptıklarını belirtti. Siyasi olarak ise, 15 Şubat Uluslararası Komplosu'nda yer alan ama zaman içerisinde Komplo'dan tamamıyla çekilmese bile yöntemde daha farklı taktikleri esas alan bir çok gücün de bu planı çıkarları açısından uygun gördükleri ve onayladıkları çok açık bir şekilde ortaya çıktı.

İkinci komplo daha çok Güney Kürdistan'a yönelik olarak planlanmıştı. Bunun için de Irak devletinin rızasının alınması ve bu temelde katılması gerekiyordu. Operasyonu geliştirmesine resmi olarak izin verilmiş oldu.

Sayfa: 5

İçindekiler

DAİŞ Bir Ortadoğu Örgütü Olduğu
Kadar Bir Uluslararası Çete Örgütüdür
Sabri Ok
Sayfa: 11'de

Boşa Çıkarılmış Komployu Kesin
Yenilgiye Uğratmak Gerekir
Xebat Andok
Sayfa: 23'te

Dicle Amanos
Yaşama Akan Bir Nehir Gibiydi
Sayfa: 28'de

ÇÖZÜMÜN YOLU İMRALI'DAN GEÇER

Faşist iktidarı bu kadar saldırganlaştıran şey yıkılma korkusudur. Toplumsal bir tepkiyi panik ve öfkeyle karşılıyor, hemen saldırıyor ve ezmeye çalışıyor. Bir sanatçının söylediği şarkıdan korkuyor. Bir gazeteci ve akademisyenin eleştirisinden korkuyor. Kadınların mücadelesinden korkuyor. Gençlerin arayışçı, öfkeli duruşundan korkuyor. Emekçilerin hak taleplerinden korkuyor. Çevrecilerin doğa tutkusundan, çevre duyarlılığından korkuyor. Kısacası kendisi dışındaki her şeyden ve herkesten korkuyor.

Gölgesinden de korkuyor. Bu iktidar paranoyak bir hale gelmiştir.

Besê Hozat

Uluslararası komponun 24. yılına girdik. ABD'nin başını çektiği uluslararası komplocu güçleri nefretle kınıyoruz. Komponun başını çeken ABD, İngiltere ve İsrail Kürt halkına ve insanlığa karşı tarihin en büyük suçunu işledi. Önder Apo'ya yönelik komployla Kürt soykırımına doğrudan dahil oldular. Türk devletinin soykırım politikasına uluslararası güçlerin açıktan desteğini ifade ediyor. 15 Şubat Uluslararası Komplosu, yeni bir Şark İslahat Planı'dır. Komplo Önder Apo şahsında Kürt halkına karşı yapılmıştır.

Önder Apo'nun duruşu, 'Güneşimizi Karartamazsınız' fedai şehitleri ve direnen halkımız Önder Apo'nun fiziki esareti dışında komployu boşa çıkardı. 'Güneşimizi Karartamazsınız' şehitlerinin ve bu çizginin devamacısı Viyan Soran yoldaşın şahsında tüm özgürlük şehitlerini büyük bir saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Anılarına Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlayarak cevap vereceğimizin sözünü veriyoruz.

Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlama mücadelesi evrenselleşti

Komplo Kürtlere karşı topyekün savaş biçiminde bugün de devam ediyor. Soykırımcı sömürgecilik, yüzyıllık Kürt soykırım politikasını başarmakta ısrarlı ve kararlıdır. Ancak dayanakları 1998-1999 yıllarında olduğu kadar güçlü değildir. Önder Apo'nun fikirlerinin bölgede ve dünyada yarattığı etki, Kürt Özgürlük Hareketi'nin bölgede ve dünyada güçlü bir siyasi aktör ve denge gücü haline gelmesi, mücadelemizle Türk devletinin birçok yönüyle teşhir olması, komplocuların Türk devletine desteğini de zayıflatmıştır. Türk devleti siyasi, diplomatik, askeri, propaganda ve ekonomik tüm imkanlarını soykırım politikasını başarıya götürmek için kullandı. Ancak 23 yıldır istediği sonucu alamadığı gibi Önder Apo'nun etkisi Kürdistan'ın yanı sıra bölgede ve dünyada giderek arttı. Önder Apo'nun fikirleri halklarda ve özellikle kadınlarda büyük bir heyecan, umut, mücadele azmi ve başarma inancı yarattı. Önder Apo'ya evrensel düzeyde güçlü bir sahiplenme durumu gelişti. Şu anda Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlama mücadelesi evrenselleşmiş durumdadır. Bu sonucun ortaya çıkmasında emeği ve katkısı olan halkımızı, kadınları ve tüm dostları yürekten selamlıyor ve kutluyoruz.

23 yıllık tecrit-işkence sistemi özünde bir komplo sistemidir. Komplo, Önder Apo şahsında Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme ve Kürt soykırımını gerçekleştirmek planı olarak 23 yıldır tecrit-işkence sistemi biçiminde devam ediyor. Önder Apo üzerinde çok yoğun bir baskı, psikolojik ve özel savaş saldırılarının yürütüldüğünü biliyoruz. Tecrit sistemi bu saldırıları gizlemeye de hizmet ediyor. Önder Apo üzerinde dünyanın en ahlaksızca, vicdansızca, aşı-

ğıllık bir siyaseti uygulanıyor. İmralı'da ne ulusal ne de uluslararası tek bir hukuk kuralı işletilmiyor. İmralı işkence-tecrit sistemi tarihin görüp yaşadığı en korkunç özel savaş sistemidir. Önder Apo üzerinde çok yoğun bir baskı, psikolojik ve özel savaş saldırılarının olduğunu çok iyi biliyoruz. Önderliğimize mücadeleyi durdurma baskısı yapıyor. Faşist diktatör Erdoğan İmralı'da çok alçakça ağır bir tecrit ve baskı uyguladığı halde Önder Apo adına utanmazca konuşmalar yapıyor.

Demokrasinin yolu İmralı'dan geçer

Diktatör Erdoğan'ın Önder Apo adına yaptığı konuşmalar aslında tecrit sisteminin ve siyasetinin iflasını da gösteriyor. Son zamanlarda Erdoğan Önder Apo'yu dilinden düşüremez hale geldi. Yıkılma sürecine girmiş iktidarını Önder Apo'nun gücüne-etkisine sığınarak ayakta tutmaya çalışıyor. Önder Apo üzerinde mutlak tecrit uygularken Önder Apo adına her gün açıklamalarda bulunması hiç kuşkusuz faşist diktatörün utanmazlığını gösteriyor. Bu yola başvurması sıkışmışlığının ve çaresizliğinin de bir sonucudur. Zaten HDP derhal cevabını vermiştir. İmralı'nın kapılarının açılarak İmralı'nın ne düşündüğünü herkes kendisinden dilesin, demiştir. HDP ve Kürt halkı Erdoğan'ın ne yaptığının bilincindedir. Bu nedenle yaptığı hesaplar daha ilk günden boşa çıkmıştır.

Faşist Erdoğan İmralı üzerinden geliştirdiği siyasetle baş aşağı gidişini durdurmaya çalışıyor. Bu konuda çeşitli hesaplar içinde olduğu, bazı amaçlar peşinde koştuğu açıktır. Hesaplarından biri; tecrit-işkence sistemine karşı yükselen büyük öfkeyi dindirme, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü için yükselen sesleri zayıflatma çabasıdır; işte bakın Öcalan ile görüşüyoruz, durumunu biliyoruz, sorun yok, demeye getiriyor. İkinci hesabı; çözüm beklentisi içinde olan kesimlere bir mesajdır; kendince beklenti ve sahte umutlar yaratarak Kürtlerin devletten, AKP'den kopuşunu durdurmaya, kafa karışıklığı yaratarak çeşitli çevreleri, siyasi odakları etkilemeye çalışıyor. Üçüncü hesabı; Millet İttifakı üzerinedir. Öcalan ile görüşüyorum, Kürtlerle anlaşabilirim algısı yaratarak Millet İttifakını milliyetçilik yarışına çekiyor. Millet İttifakı faşist şeften daha iyi milliyetçi olduğunu kanıtlama tutumuna ve söylemine girdikçe Kürtlerle aralarındaki mesafe daha fazla açılıyor, bu durum faşist şefe hiç kuşkusuz hizmet ediyor. Erdoğan bu siyasi taktik hamleyi muhalefeti birbirine düşürmek ve parçalamak için de kullanıyor.

Erdoğan Önderliğimiz üzerine söylem geliştirdikçe CHP ve İyi Parti terör söylemine sarılıyor. CHP'nin ulusalcı-ırkçı, milliyetçi damarı harekete geçiyor. İnkâr ve imha zihniyetini bırakmadığı görüldüğü. Bunu gören Kürtler; CHP'nin

AKP ve MHP'den ne farkı var, diyor. CHP Kürt sorununa doğru yaklaşmadan, Kürtlerin siyasi liderlerini dikkate almadan tutarlı bir siyaset yapamaz. CHP, Önder Apo'yu Kürtlerin baş muhatabı görmeden ve kabul etmeden Kürtlerle helalleşemez. CHP, Kürtlerin en meşru, demokratik haklarını, öz yönetim taleplerini kabul etmeden, Kürtler de güven yaratamaz. Yani CHP günde kırk defa Kürt Halk Önderi'ne "terörist başı" diyerek Kürt sorununu çözeceğinin iddiasında bulunamaz. CHP İmralı'daki hukuk ve kanun dışı faşist tecrit sistemini meşru görerek, Kürtlere ve Türkiye toplumuna hukuk ve adalet vaadinde bulunamaz. Bulunsa da inandırıcılığı olmaz. Ve CHP, Önder Apo ile görüşmeyi suç sayarak demokrasinin yolunu Diyarbakır'dan geçiremez. İmralı'dan geçmeyen yol Diyarbakır'dan da geçmez.

Demokrasinin yolu İmralı'dan geçer. Adaletin yolu İmralı'dan geçer. Hukukun yolu İmralı'dan geçer. Türkiye'ye demokrasi, adalet ve hukuk getirilecekse İmralı işkence-tecrit sistemini insanlık suçu olarak görüp mahkum etmek gerekiyor. Bu sistemi kuranları ve sürdürenleri yargılamak gerekiyor. İmralı işkence-tecrit sistemini yaratanlar ve yürütenler zaten halkların ve insanlığın vicdanında mahkum olmuşlardır.

Önder Apo milyonların iradesini temsil eden bir halk önderidir

Önder Apo Kürt sorununun çözüm muhatabıdır. Kürt sorununun çözümünde baş müzakerecidir. Önder Apo'yu yok sayarak hiçbir çözüm geliştirilemez. Çözümün yolu İmralı'dan geçer. Önder Apo'nun da baş aktör olduğu bir çözüm süreci kuşkusuz Türkiye Meclisi'nde tartışılır. Bunu isteyen de Önder Apo'dur.

Çünkü Önder Apo artık hiçbir siyasi partinin ya da siyasi kişiliğin Kürt sorununu araçsallaştırmamasını kabul etmez. Kürt sorunu konusunda ciddi adım atılmasını ister. Kılıçdaroğlu'nun meclisi ve HDP'yi çözüm adresi göstermesi doğrudur ancak eksik bir yaklaşımdır. CHP gerçekten Kürt sorununu çözme konusunda kararlıysa Önder Apo'ya yaklaşımını değiştirmek durumundadır. Önder Apo milyonların siyasi iradesini temsil eden bir halk önderidir.

Millet İttifakı Önder Apo düşmanlığı yaparak Kürtlere düşmanlık yapıyor. Millet ittifakı tecrit-işkence sistemine karşı çıkmayarak çokça dile getirdiği hukuk, adalet söyleminin ne kadar gayri ciddi ve samimiyetten uzak olduğunu gösteriyor. Millet ittifakı Kürtlerin demokratik haklarını, öz yönetim taleplerini reddederek Kürtlerin desteğini alamaz. Millet ittifakı demokratik çözümden uzak anlayışıyla faşist iktidara karşı alternatif haline gelemez. Kürt sorununda demokratik çözüm anlayışına sahip olmayanlar Türkiye'de iktidar olamaz ve iktidarda kalamaz. Bunun için her şeyden önce Önder Apo'ya yaklaşımlarını düzeltmeleri gerekiyor.

PKK'nin terör listesine alınması büyük bir haksızlıktır

PKK'nin terör listesine alınması Kürt halkına karşı çok büyük bir haksızlıktır ve aynı zamanda hakarettir. PKK yüzyıldır soykırıma uğrayan ve bugün de soykırım tehdidi altında olan bir halkın özgürlük mücadelesini veriyor. Kürt halkının en meşru ve demokratik hakları için mücadele yürütüyor. PKK'nin talepleri evrensel hukukun savunduğu ve tüm insanlığın kabul ettiği topluluk haklarıdır. PKK Türkiye'de nüfusu 25 milyonu aşan Kürt halkı için anadilde eğitim istiyor. Kürt-

lere özyönetim hakkının tanınmasını istiyor. Özyönetime dayalı Kürt sorununun demokratik çözümünü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini istiyor.

PKK'nin talepleri ne terördür, ne de bölücülüktür. Dünyada en doğal en meşru ve en haklı olan taleplerdir. Kürt soykırımını örtme ve daha yoğun yapma amaçlı haftada iki saatlik seçmeli Kürtçe derslerle Kürt sorununun çözümünde adım atıldığını söylemek Kürt halkını ve dünyayı aldatmaktır. Soykırım araçlarının yoğunlaştığı bir zamanda bu seçmeli ders asimilasyonu ve soykırımı maskeleyen çabasıdan başka bir şey ifade etmez.

Türk devleti dünyanın en meşru ve haklı taleplerini terör ve bölücülük olarak görüyor. Tüm devlet imkanlarını kullanarak dünyayı buna inandırmaya çalışıyor. Kürtlere karşı soykırım savaşı veriyor. Türkiye'nin yoğun çabaları sonucu PKK, ABD ve Avrupa ülkeleri tarafından "terör listesi"ne alındı. Türkiye bir NATO ülkesi olduğu için bu ülkeler PKK'yi "terör listesi"ne aldılar. Yıllardır NATO üyesi ülkeler Kürt soykırım savaşında Türkiye'ye destek veriyor. Kirli siyasi ve ekonomik çıkarları bunu gerektirdiği için her türlü imkanı Türkiye'ye sunuyorlar. Türkiye'yi Ortadoğu politikalarında askeri bir karargah olarak kullanıyorlar. Kürt soykırımına destek karşılığında aldıkları tavizlerle Türkiye'yi kullanıp bölgede etkinliğini sürdürmeyi amaçlıyorlar. Kürtler bu kirli çıkar ilişkilerinin kurbanı oluyor. PKK bu kirli siyasete karşı bir halkın yüzyıllık öfkesinin eyleme dönüşmüş halidir.

Bu açıdan PKK'nin "terör listesi"nden çıkartılmasına dönük yürütülen kampanya çalışmaları çok değerlidir. Bu çalışmaya emek veren, başarısı için ter döken herkesi yürekten selamlıyor, saygı ve sevgilerimizi sunuyor, çalışmalarını kutluyoruz. Bu çalışmaları ka-

rarlı bir biçimde sürdürmek lazım. İnsanlık vicdanı bizimledir. Mücadele PKK'yi karalayanların maskelerini tek tek düşürüyor. Türk MIT'inin ve NATO gladyosunun yaptığı Olof Palme cinayetinin açığa çıkması bu komplocu, kirli siyaseti deşifre etti. Yine Belçika mahkemesinin PKK'yi mücadele yürüten silahlı bir örgüt olarak değerlendiren terör kavramını reddetmesi bu kirli çıkar siyasetinin darbeledi.

Bütün bu gelişmeler şunu ortaya çıkarıyor; uluslararası alanda siyasi, diplomatik, hukuksal ve toplumsal mücadeleyi güçlü ve yaratıcı bir biçimde sürdürsek önemli sonuçlar alacağımız kesindir. Çünkü artık Türk faşizmi herkeşe zarar veriyor. Türkiye dünyaya çete terörü ihraç ediyor. Türkiye dünyanın en organize terör devletine dönüşmüş durumdadır. Türkiye artık ABD için de Avrupa için de tüm bölge ve dünya için de büyük bir tehdittir.

Hesekê saldırısını planlayan ve yürüten güç Türkiye'dir

DAİŞ'in Hesekê'ye saldırısını planlayan ve yürüten esas güç Türkiye'dir. Türkiye Rojava'da işgal ettiği yerleri DAİŞ karargahına dönüştürmüş durumda. İşgal alanlarında topladığı bütün çeteleri devrime karşı savaştırmak için eğitiyor, örgütüyor. Efrîn, Serêkaniyê, Girê Spî şehirleri DAİŞ ve türevlerinin yerleşim merkezleri haline gelmiştir. Bunu ABD, Avrupa, Rusya ve herkes görüyor, biliyor. Ama ses çıkarmıyorlar. Çünkü bu güçler çıkarları gerektiği anda ve zamanda kullanmayı öngörüyorlar. Rojava Devrimi'ni teslim almak için de DAİŞ'i her zaman Rojava'nın başında Demokles'in kılıcı gibi tutuyorlar. Bu açıdan ne tutuklu DAİŞ'lilere karşı ne de DAİŞ'li ailelerin toplandığı Hol Kampı'na karşı sorumluluk üstlenmiyorlar. İsteseler uluslararası mahkemeler kurar bu sorunu kısa sürede çözerler. Ama bu sorumluluğu üstlenmiyorlar. DAİŞ ile kendileri muhatap olmak yerine Rojava Devrimi ile karşı karşıya bırakıyorlar.

Hesekê Sinaa tutuklevine saldırı çok kapsamlı bir saldırının parçasıdır. Bu saldırı ile amaçlanan esas olarak Hesekê'nin ve tüm Rojava'nın işgalidir. Türk devleti bu saldırıda başarılı olsaydı, Hesekê'yi DAİŞ yoluyla işgal edecek ve çete ordusuyla diğer şehirlere yönelecekti. Bu kirli planı QSD güçleri ve Kuzey Doğu Suriye halkları boşa çıkardı.

Türkiye Ukrayna krizinde ABD'den yana tutumunu belirledi. Zaten özellikle son birkaç yıldır

Ukrayna'ya oldukça ciddi SİHA satışlarında bulundu.

Rusya aleyhine birçok ilişki geliştirdi.

Rusya'ya karşı Ukrayna şantajını yeri geldiğinde kullandı. Ukrayna krizinde de yıllardır ABD ve Rusya arasında yürüttüğü denge siyasetinin bir parçası yapmaya çalışıyor.

Ukrayna krizinin tavan yaptığı bir süreçte Hesekê saldırısı gündeme geldi.

Türkiye böyle bir kriz anında bu saldırıya kimse ses çıkaramaz diye düşünmüştür.

Ağır bedeller karşılığında büyük bir zafer kazanıldı. Öncelikle bu savaşta şehit düşen yiğit ve onurlu QSD savaşçıların saygı ve minnetle anıyor, yaralılara acil şifalar diliyoruz. Bu yiğit kahramanlar uluslararası kompunun yıl dönümü arifesinde çok büyük bir kompoyu kendilerini feda ederek boşa çıkardılar. Uluslararası kompoya da en anlamlı ve en büyük cevabı verdiler.

DAİŞ ve türevleri Kürtlere karşı geliştirilen kompo planının bir parçası ve soykırım savaş aracıdır. Bu saldırının Kobanê'nin TC ve DAİŞ çetelerinden özgürleştirilmesi zamanına ve yine TC'nin DAİŞ türevleriyle Efrîn işgal saldırısının başladığı zamana denk getirilmesi Hesekê saldırısının kapsamını ve amacını zaten ortaya koyuyor. Saldırı faşist Türk devletinin bir saldırısıdır. Kuşkusuz ABD ve Rusya'nın bu saldırı planının içinde ne düzeyde yer aldığı sorgulanıyor. ABD ve Rusya'nın ciddi hakimiyet kurduğu bir alanda bu kapsamda bir saldırı nasıl gelişebiliyor, çok ciddi bir soru işareti olarak orta yerde duruyor. Rusya'nın 'bu saldırı Özerk yönetimin Rojava'yı yönetemez, istikrarı sağlayamaz durumda olduğunu ortaya koydu' mealindeki açıklamaları kuşku vericidir. 'QSD insanlık suçu işliyor,' açıklaması Suriye rejiminin de Hesekê saldırısında siyasi bir çıkar

gördüğünü ortaya koymaktadır.

ABD ve Rusya bu saldırı planının içinde doğrudan yer almasalar da Ukrayna krizinden kaynaklı olarak bu saldırıya sessiz kaldıkları düşünülebilir. Türkiye Ukrayna krizinde ABD'den yana tutumunu belirledi. Zaten özellikle son birkaç yıldır Ukrayna'ya oldukça ciddi SİHA satışlarında bulundu. Rusya aleyhine birçok ilişki geliştirdi. Rusya'ya karşı Ukrayna şantajını yeri geldiğinde kullandı. Ukrayna krizini de yıllardır ABD ve Rusya arasında yürüttüğü denge siyasetinin bir parçası yapmaya çalışıyor. Ukrayna krizinin tavan yaptığı bir süreçte Hesekê saldırısı gündeme geldi. Türkiye de böyle bir kriz anında bu saldırıya kimse ses çıkaramaz diye düşünmüştür.

DAİŞ belasından kurtulmanın yolu Özerk Yönetim'le uzlaşmaktan geçiyor

Dünya ülkeleri DAİŞ'e karşı büyük bir sorumsuzluk ve kirli hesap içerisindedir. Bütün yükü ve tehlikeyi Kuzey ve Doğu Suriye halkları yüklenmiş durumdadır. Bu asla kabul edilemez. TC'nin ittifak gücü DAİŞ sadece Kürtler açısından değil, Suriye ve dünya açısından da büyük bir tehlikedir. Suriye sorununun çözümü ve DAİŞ belasından kurtulmanın yolu Özerk Yönetim'le uzlaşmaktan geçiyor. Şam, Özerk Yönetim'le demokratik çözümde bulursanız TC-DAİŞ tehdit olmaktan çıkar. Şam yönetiminin Özerk yönetimle anlaşması durumunda Suriye üzerindeki bütün kirli oyunlar ve komplolar son bulur. TC'nin Kürt-Arap savaşı çıkarma, Suriye'yi bölme planları tamamen boşa çıkar. ABD'nin ve hiçbir dış gücün Suriye'de kalma gerekçesi kalmaz. Tüm işgal alanları özgürleştirilir.

Bir çözüm olduğunda zaten QSD Suriye ordusunun bir parçası olur. Özerk Yönetim demokratik Suriye'nin karakteri ve kimliğidir. Ne Özerk Yönetim kendi başına bağımsız bir devlettir ve ne de QSD Suriye ordusundan bağımsız bir ordu gücüdür.

Suriye üzerindeki saldırılara en anlamlı cevap Kürt-Arap demokratik birliğidir. Kürt-Arap ittifakı bölgenin demokratikleşmesinde stratejik bir öneme sahiptir. Bu ittifak ve birlik güçlendikçe, ırkçı-sömürgeci ve Osmanlıcı faşist Türk devlet siyaseti tasfiye olup gidecektir. Bağlantılı olarak DAİŞ gericiği son bulacaktır.

AKP-MHP faşist iktidarının sonu yaklaştıkça korkusu artıyor ve dolayısıyla daha fazla saldırganlaşıyor. Faşist iktidarı bu kadar saldırganlaştıran şey yıkılma korkusudur. Kaybetme korkusu faşist iktidarı çılgına çevirmiş. Kırmızı şal görmüş boğa gibi her yere herkese saldırıyor. Bu ne kadar güçsüzleştiğini ortaya koyuyor. Çok güçsüz ve zayıf olduğu için en küçük bir eleştiriyi büyük bir tehdit olarak görüyor. Toplumsal bir tepkiyi panik ve öfkeyle karşılıyor, hemen saldırıyor ve ezmeye çalışıyor. Bir sanatçının söylediği şarkıdan korkuyor. Bir gazeteci ve akademisyenin eleştirisinden korkuyor. Kadınların mücadelesinden korkuyor. Gençlerin arayışçı, öfkeli duruşundan korkuyor. Emekçilerin hak taleplerinden korkuyor. Çevrecilerin doğa tutkusundan, çevre duyarlılığından korkuyor. Kısacası kendisi dışındaki her şeyden ve herkesten korkuyor. Gölgesinden de korkuyor. Bu iktidar paranoyak bir hale gelmiştir.

Faşist iktidarlar elbette toplumun aydınlık beyinlerinden her zaman çok daha fazla korkarlar. Gerçek sanatçılar, yazarlar, aydınlar toplumun ışığı gibidir. Daima toplumu aydınlatırlar. Gerçeğin ve hakikatin peşinden koşarlar. Bulur ve onu en saf ve en çıplak bir biçimde topluma sunarlar. Egemenlerin oyunlarını, hilelerini, kirli siyasetlerini açığa vururlar. Toplumu bilinçlendirir, hakkını hukukunu aramaya yöneltirler. AKP-MHP faşist iktidarının gerçek sanatçı ve aydınlardan bu kadar korkmasının nedeni budur. Bundan kaynaklı gerçekleri dile getiren her gazeteciye, yazara, sanatçıya, pervasızca saldırıyor. İradesini kırmaya, ezmeye çalışıyor. Öyle bir şiddet yöntemi kullanıyor ki yönediği kişiler şahsında muhalif herkeşe gözdağı vermeye çalışıyor. Fakat tüm bu çabalar da beyhude. Saldırı, hakikat ve aydınlık aşığı gerçek sanatçı ve aydınları daha çok güçlendiriyor.

Kürtleri ise zaten düşman ilan etmiş, sabah akşam ve günün her saati saldırıyor. Kürtlere saldırıda denemediği yöntem kalmadı. Mezarlarını parçaladı, cenazelerine bile işkence yaptı. Binlerce kadın erkek Kürt yurtseverini, siyasetçisini ve devrimcisini zindanlara attı. Birçoğunu işkence ve zulümle katlediyor. Faşist iktidar Kürtler karşısında tam bir kötülük abidesi. Kürtlere acı çekirmede yoğunlaşıyor ve vahşileşiyor.

AKP-MHP faşist iktidarı dünyada bir benzeri daha olmayan beyaz-yeşil-kara ırkçı ideolojinin yönetim biçimidir. Faşizmin tarihte örnekleri çoktur. Hitler faşizmi en meşhur olanıdır. AKP-MHP faşizminin özel savaş yöntemleri ve çok yönlü baskıları Hitler faşizmine rahmet okutur düzeydedir. Hitler, faşizmi İttihat-Terakki'den öğrendiğini söylemiştir. Yani Hitlerin faşizmi, soykırımcı Türk faşistlerinin taklidi oluyor. Hitler Yahudi soykırımını yaparken Ermenileri, Asuri-Süryanileri, Pontus Rumları'nın soykırımından geçirilişini örnek alıyor. AKP-MHP faşist iktidarı da bin yıllık Türk egemen sınıflarının gericiğini miras almış, üzerine İttihat-Terakki zihniyetini eklemiş soykırımcı bir faşizm türüdür. Erdoğan da Kürt soykırımını gerçekleştirme ve bu biçimde tarihe yeni bir Enver olarak geçme çabasıdadır.

Ancak tarihteki tecrübelerden de sabittir ki faşizm yıkılmaya mahkumdur. Soykırımcı sömürgeci Türk faşizmi özgüvenini yitirmiş, insanlık değerlerinden nasibini almamış, iktidara, popülizme düşkün bir karaktere sahiptir. Somut olarak Erdoğan gibi psikopat kişiliklerin baskı, şiddet ve savaş yönetimidir. Faşizm baskı, zulüm, şiddet ve savaşla ayakta kalıyor. Bunu kabul

etmeyen milyonlar karşısında faşizm de yıkılıp gidecektir. AKP-MHP faşizmi de böyle bir sürecin içindedir. Artık savaş da bu faşist iktidarı ayakta tutamayacaktır. Savaş bu iktidarın sonunu getirecektir. Bu iktidar kendi yarattığı cehennemin içinde bir parça odun haline gelecektir.

HDP'nin öncülüğünde kurulan üçüncü yol ittifakını mutlaka nitelikli hale getirmek gerekiyor

HDP'nin öncülüğünde kurulan üçüncü yol ittifakı çok değerli bir adımdır. Bu ittifakı mutlaka daha nitelikli hale getirmek, büyütmek ve güçlendirmek gerekiyor. Çünkü, Türkiye'nin tüm demokratik örgütlerini, kurumlarını ve kesimlerini içine alan geniş ve güçlü bir demokratik muhalefete ihtiyacı vardır. Sol-sosyalist ve demokratik güçler birleşmeden güçlü bir antifaşist demokratik ittifakın ortaya çıkması mümkün değildir. Bu açıdan demokratik ittifakı gerçekleştirmek için çok değerli buluyoruz. Böyle bir ittifaka Türkiye toplumu nun en az ekmek ve su kadar ihtiyacı vardır. Kaldı ki Türkiye'nin demokrasisi ve adalet ihtiyacı ekmek ve sudan daha önceliklidir. Demokrasi ve adalet olmadığı için bugün toplum özgürlükten mahrum kalıyor ve büyük bir yoksulluk, açlık içerisinde kıvrılıyor. AKP-MHP faşist iktidarı Türkiye'nin tüm zenginliklerini sömürüyor, gasp ediyor. Bu sömürgeci, talancı, gaspçı, tecavüzcü faşist iktidara karşı güçlü bir demokrasi hareketi olursa başarılı bir mücadele yürütülür. Aksi halde parçalı, dağınık demokratik muhalefetle faşizmi tümünden yıkmak mümkün değildir.

Demokrasi ittifakının içinde tüm sol-sosyalist ve demokratik güçler yer alabilmelidir. Kadın hareketi, gençlik hareketi, emek hareketi, çevre hareketi, demokratik Alevi hareketi, antikapitalist Müslümanlar ve demokratik İslami çevreler bu ittifakın köşe taşları olmalıdır. Bu bileşenler demokrasi ittifakının başarısını belirleyen temel mücadele dinamikleridir.

Kadın hareketi demokrasi ittifakının en temel bileşkesi olmalıdır

Kadın hareketi Kürdistan'da ve Türkiye'de oldukça güçlüdür. Faşizme karşı en güçlü mücadeleyi yıllardır Kürdistan ve Türkiye kadın hareketi yürütüyor. Kadın Hareketi demokrasi ittifakının en temel bileşkesi olmalıdır. Bu ittifakın içinde tüm gücüyle yer alarak demokrasi ve özgürlük mücadelesini güçlendirmelidir. Demokratik Türkiye kadın hakları ve özgürlükleri için muazzam bir imkan sunacaktır. Kadın kazanımları ancak böyle korunur ve geliştirilir.

Gençlerin demokratik hak ve özgürlüklerine kavuşması da Türkiye'nin demokratikleşmesiyle mümkündür. AKP-MHP faşizmi kadın kadar gençlik düşmanı da bir rejimdir. Dolayısıyla demokrasi ittifakına en güçlü destek gençlerden gelmeli, gençler demokrasi ittifakının öncü mücadele güçleri olmalıdır.

Faşist iktidar emeğe, emekçiye düşmandır. Bir sömürü, talan ve gasp rejimidir. Emekçilerin haklarına kavuşması ancak faşizmin yıkılması ve Türkiye'nin demokratikleşmesiyle mümkündür. Demokrasi ittifakı bir bakıma emekçinin hak mücadelesidir. Emek hareketi bu ittifaka tüm gücüyle katılmalıdır.

AKP-MHP faşizmi doğayı tam bir yıkıma uğratmıştır. Kürdistan'ın ve Türkiye'nin muhteşem doğası ranta açılmış, rant projeleriyle talan ediliyor. Doğa

ve çevre yıkımının sonucunda iklimler değişiyor, yangın, sel, heyelan, deprem gibi korkunç felaketler yaşıyor. İklim değişikliği sonucu her yıl binlerce canlı türü ölüyor. Tatlı su kaynakları kuruyor. Kuraklık alarm veriyor. Kürdistan'da ve Türkiye'de giderek gelişen ekoloji hareketi demokrasi ittifakının temel bir bileşeni olmalıdır. Doğayı savunmak ve korumak Türkiye'nin demokratikleşmesiyle doğrudan bağlantılıdır.

Bu faşist iktidar Alevilerin düşmanıdır. Demokrasi ittifakı içinde yer almak Alevilerin varlığı ve özgürlüğü açısından hayattır. Çünkü Aleviler ancak demokratik bir Türkiye'de inanç özgürlüğüne kavuşabilirler.

Bu faşist iktidar aynı zamanda İslam düşmanıdır. DAİŞ'in Türkiye versiyonudur. Yıllardır kendi iktidar çıkarlarını İslam maskesiyle gizlemeye çalışıyor. İslami değerleri istismar ederek iktidara alet ediyor. Demokratik muhafazakar Müslümanlar İslamiyet'in özünü, İslami değerleri ve yaşamı ancak demokrasi ittifakı içinde yer alarak koruyabilir ve savunabilirler.

Üçüncü yol demokrasi ittifakına Mahir Çayan geleneğinden gelen Sol Parti'nin bu kadar uzak durması anlaşılır değildir. Amaç faşizmi yıkmaksa Türkiye'nin sosyalist ve demokratik tüm güçleri demokrasi ittifakında buluşmalıdır. Kendisini demokrasi ittifakının dışında tutan her güç ve kesim faşizmin ömrünün uzamasına hizmet etmiş olacaktır. İstemese de bundan farklı bir sonuç ortaya çıkmayacaktır. Faşizme karşı olduğunu söyleyip de faşizme karşı kurulan ittifakta yer almamak sol ve demokratik olma iddiasıyla çelişir.

Faşist iktidarın bu kadar uzun süre ayakta kalmasının nedeni demokratik muhalefetin parçalı duruşudur. Devletin tüm imkanlarını ele geçirmiş faşizm karşısında birlik sağlanırsa başarılı olunur. Kürtlerin demokratik hak mücadelesinden korku duymak, bir halkın en doğal meşru haklarını bölücülük olarak yaftalamak, sol-sosyalist, yurt-sever bir anlayış olamaz. Bu olsa olsa devletçi, sosyal şoven bir anlayış olur. Bu anlayışta olanlar Türkiye'nin demokratikleşme mücadelesini veremez. Sol anlayışta olanlar milliyetçilikten uzak olurlar. Yurtseverlik ile milliyetçiliği birbirine karıştırmamak gerekiyor. Yurt-sever olanlar Türkiye'de yaşayan Kürtlerin ve tüm halkların, inanç gruplarının siyasi, kültürel, ekonomik ve demokratik haklarını tanıır. Haksızlığın karşısında durur, haksızlığa, zulme uğrayanın yanında yer alır.

kadınlar mücadelesiyle faşizmi derinden sarstı

AKP-MHP faşizmine karşı Kürdistan ve Türkiye kadın hareketi en güçlü mücadeleyi yürütüyor. Aslında faşizm karşısında toplumu ayakta tutan kadın mücadelesidir. Kadın mücadelesi toplumda direnç ve mücadele gücü geliştiriyor. Kadın, toplum içindeki demokratik dinamikleri besliyor. Kadın direndikçe toplumun kültürel, komünal değerleri de korunuyor. Halen bir toplumsallıktan, toplumsal gelenek ve kültürden bahsediyorsak bu kadının direnişçi özü sayesinde. Faşizmi en çok teşhir eden ve zayıflatan mücadele kadın mücadelesidir. Kadınların mücadelesi faşist iktidarın maskelerini tek tek düşürdü. Faşizmi tüm çıplaklığıyla ortaya çıkardı. Bugün AKP-MHP faşist iktidarı dünyada nefretle karşılanıyorsa bunda kadınların mücadelesi büyük rol oynadı.

Bu açıdan faşist iktidarın kadın düşmanlığı çok anlaşılırdır. Faşizm zaten kadın düşmanıdır. Kadın üzerindeki

egemenliğin olduğu toplumsal ve siyasal yapılar üzerinde var olurlar. Dolayısıyla kadın özgürlüğü onların egemenlik temellerini çürütür. Bu kadar güçlü bir kadın mücadelesi elbette faşizmi büyük korkutuyor. Çünkü kadınlar mücadelesiyle faşizmi derinden sarstı. AKP-MHP faşist iktidarının yıkılma sürecine girmesinde kadın mücadelesi başat rol oynadı. Faşizmin hızla yıkılmasında da kadınların çok büyük rolü olacaktır. Faşist iktidar bunu çok iyi gördüğü için kadınların iradesini kırmaya çalışıyor. Kadın mücadelesini, faşist iktidarı ve kurmaya çalıştığı düzen açısından büyük bir tehlike ve engel olarak görüyor, saldırıyor.

Kadınlar, faşist rejime karşı gücünü birleştirmesi gerekiyor

Kadına karşı şiddet, faşist iktidarların temel politikasıdır. Şiddetle kadını teslim alacağını, toplumu kontrolünde tutacağını düşünüyor. İradesi kırılmış, hizmetine girmiş kadını şekillendireceği köle bir toplumu istediği biçimde yönetmek istiyor. Kadına karşı artarak süren her türlü şiddet, katliam, tecavüz bu anlayışın bir sonucudur. AKP-MHP iktidarında kadına karşı şiddet neredeyse 90 yılda kadına karşı geliştirilen şiddetin toplamı kadardır. Bu faşist iktidar kadınların onlarca yıldır büyük bedeller vererek elde ettiği tüm kazanımlarına el koydu. Eşbaşkanlık, eşit temsiliyet sistemine karşı düşmanlığı, kapattığı kadın kurumları, iptal ettiği İstanbul Sözleşmesi, sadece gerici kesimlerin oylarını almak için politik bir hesap değildir. Tamamen erkek egemen faşist ideoloji ve siyasetin faşizmi kurumsallaştırmak için attığı planlı, programlı ve politik adımlardır. Her biri faşizmi kalıcılaştırmanın stratejik adımlarıdır. Bu açıdan kadın düşmanı bu faşist rejime karşı kadınların gücünü birleştirmesi gerekiyor. Ortak mücadele kadınlar açısından hayati bir ihtiyaç ve gerekliliktir.

Devlet ve erkek iktidarı kadına karşı şiddet rejimidir. Bu rejim altında kadınlar her yerde her saat şiddete uğruyor ve katlediliyor. Devlet militarist, şiddet ve baskı aracı bir karaktere sahip oldu-

ğundan kaynaklı kadın düşmanıdır ve dolayısıyla kadını savunamaz. Kadının devletten koruma bekleme katilinden koruma beklemeyle eşdeğerdedir. Erkek de erkek egemenlikli cinsiyetçi toplum da kadını koruyamaz. Kadını ancak kadının kendisi korur. Kadının öz savunma örgütüllüğü olursa yaşamı da koruma altında olur. Bu açıdan öz savunma kadınlar için hayati bir öneme sahiptir. Kadınlar hayatın her alanında örgütlenmeli ve öz savunmasını geliştirmelidir. Devlet ve erkek şiddetine karşı öz savunmasıyla mücadele etmelidir. Kadın aile içinde, sokakta, mahallede, işyerinde öz savunma bilinciyle örgütlenmeli, saldırılara karşı birlik içinde etkili mücadele etmelidir.

Kuşkusuz örgütlenmek, örgütlü mücadele yürütmek çok önemli bir öz savunma biçimidir. Örgütlenmeden güç olmak saldırılara karşı koymak ve kendini savunmak mümkün değildir. Ancak örgütlenme öz savunma bilinci temelinde geliştirilirse kendini savunma gücüne kavuşur. Bu açıdan beden eğitimi, bedeni saldırılara karşı koyacak biçimde eğitmek, bir araya gelip örgütlenmek önemlidir. Devlet ve erkek şiddetine karşı öz savunma gücüyle ortak mücadele geliştirmek kadının temel yaşam güvencesidir. Bu temelde kadınlar yaşamın her alanında öz savunmasını örgütlemeli ve saldırılara karşı koymalıdır.

Kadın hareketinin iki yılı aşkındır yürüttüğü devlet ve erkek faşizmine karşı kadını ve toplumu savunma hamlesi önemli sonuçlar ortaya çıkardı. Faşist iktidarı temellerinden sarstı. Bu hamle kadında öz savunma bilincini pekiştirdi. Kürdistan ve Türkiye kadın hareketini ortak mücadele anlayışında daha güçlü buluşturdu.

Faşist iktidarın kadına karşı saldırılarında temel bir amaç da Türkiye kadın hareketi ile Kürdistan kadın hareketinin buluşmasını, ortak mücadele yürütmesini engellemektir. Faşizm fiziki ve özelleştirilmiş savaş saldırısıyla bu birliği dağıtmayı amaçladı. Her türlü saldırıya rağmen bunu başaramadı. Kadın hareketinin iki yıldır başarıyla yürüttüğü "Kadını ve Toplumu Savunma Zamanı" hamlesi faşizmin kadın hareketine karşı komplosunu boşa çıkardı. Faşizmin

saldırıları tersi bir sonuç ortaya çıkardı; Kürdistan ve Türkiye kadın hareketi ortak mücadele gündemlerini yoğunlaştırdı. Daha çok bir araya geldi ve daha çok ortak mücadele yürüttü. Faşizme tepki kadınları birleştirdi. Bu son derece önemli bir gelişmedir. Bu da bir öz savunma biçimidir.

Egemen erkeğin kurumsal sistemi olan devlet, egemen uygarlık tarihi süresince devlet ve erkek tapıcısı köle kadın yaratmayı varlık gerekçesi saymıştır. Kadını devletçi, maddi kültüre hapsederek doğasının dışına çıkarmaya, iktidarına gönüllü köleler yaratmaya çalışmıştır. Kadının öz savunması bu zihniyetteki egemen erkek ve devletinden intikam almanın da en etkili biçimidir.

Faşizm zindanlarda kadınlara boyun eğdirememiş kendisi boyun eğmiştir

Zindanlar zulmün hakim olduğu, kadınların iradelerini kırma ve teslim alma yerleri haline getirilmek istenmiştir. Bu nedenle binlerce kadın zindanlara doldurulmuştur. Ancak kadınlar zindanı en etkili mücadele ve direniş alanına dönüştürmeyi başarmıştır. Faşizm zindanlarda kadınlara boyun eğdirememiş kendisi boyun eğmiştir. Kadınların iradesi, kararlı, dik duruşu karşısında faşizm çaresiz kalmıştır.

Dünyada en fazla kadın devrimci ve siyasi tutsağın olduğu zindanlar Türkiye zindanlarıdır. Türkiye zindanlarında binlerce, on binlerce siyasi kadın tutsak vardır. Yüzlercesi otuz yıla yaklaşan sürelerde zindandadır. Zindan koşulları kendi başına baskı, işkence ve zulümdür. Kadınlar en ağır baskı ve işkence koşullarına karşı güçlü bir iradeyle direnir. Sevgili Aysel Tuğluk gibi ağır sağlık sorunları yaşayan çok sayıda değerli kadın gayri ahlaki ve gayri hukuki bir biçimde içerde tutuluyor. Yaşamını halkının, kadınların ve kadınların özgürlüğüne, Türkiye'nin demokratikleşmesine adanmış değerli Aysel Tuğluk'tan faşizm zulüm faşist iktidarı her gün daha fazla teşhir ediyor. Kadınlar ve halkımız Aysel Tuğluk'u güçlü sahiplenmelidir.

Kadınlar zulme karşı zindanlarda

yiğitçe direnir. Sakine Cansız(Sara) yoldaşın direniş çizgisinde 14 Temmuz direniş ruhuyla onurlu bir direniş gösteriyorlar. Aysel Tuğluk şahsında tüm zindan direnişçilerini büyük bir saygı, sevgiyle selamlıyoruz. Şehit düşenleri saygı ve minnetle anıyoruz. Hepsinin duruşu onurlu ve çok değerlidir.

Faşist zulme karşı zindanlarda yükselen direnişe analarımız başta olmak üzere kadınlar ve halkımız sahip çıkmalıdır. Zindan direnişi etrafında kenetlenmelidir. Zindanlardaki zulmün son bulması faşizmin yıkılmasıyla mümkündür. Toplumsal direniş faşizmi yıkıma götürecektir. Aanalarmız ve genç kadınlar toplumsal direnişin yapı taşlarıdır. Kadınların ayağa kalktığı yerde direniş de var olur.

Düşünce gücü, yeteneği olan, yarattıkları eserlerle topluma mal olmuş kadın kişilikler hem kadınları ve hem de genel olarak toplum üzerinde büyük bir etkiye sahiptir. Bu kadınların söyledikleri, yazdıkları ve yaptıkları toplumu etkiler. En çok da kadınları etkiler. Sezen Aksu yetenekli, başarılı, oldukça sevilen ve sayılan değerli bir sanatçıdır. Her zaman mazlumun yanında yer almış, hakikati savunmuştur. Sezen Aksu faşist iktidardan rahatsızdır. Eleştiriseldir. Mücadelecidir. Bu yüzden de faşist iktidarın hedefidir. Faşist iktidar Sezen Aksu'ya saldırarak eleştiriyi ve mücadele gücünü, iradesini kırmaya çalışıyor. Sezen Aksu'nun eleştirel duruşuyla kadınlar ve toplumda yarattığı etkiyi kırmaya çalışıyor. Sezen Aksu'nun şahsında bir de benzer duruş içerisinde olan sanatçılara gözdağı verilerek isteniyor. Fakat bu faşist saldırılar gerçek sanatçıları asla yıldırmaz, büyütür.

Bu saldırılarla kadınlara, gazeteci ve aydınlarla gözdağı veriliyor. Faşizm ne yapsa artık fazla sonuç alamaz. Bütün bu saldırılar son çırpınışlarıdır. Artık herkes faşist Erdoğan sonrasını tartışıyor. Faşist rejim sonrasına hazırlık yapıyor. Bu açıdan saldırılar eskisi kadar etkili olamıyor. Toplumun gerçek aydınları, sanatçıları, demokratları korku duvarını yıktı artık. Toplum da bu duvarı yıktı. Her yerde itiraz sesleri yükseliyor. Demokrasi dinamiği güçleniyor. Demokrasi güçleri birleşerek büyüyor.

GARÊ RUHUyla HERKESİN DİRENMESİ HALİNDE ZAFER KESİNDİR

Murat Karayılan

Kürdistan Özgürlük Mücadelesi, tarihinin çok önemli bir döneminden geçiyor. Yarım asırlık Apocu hareketin, kesin başarıya en yakın olduğu yılları yaşıyoruz. Her biri ayrı bir karaktere sahip olan bu 50 yıl, aynı zamanda mücadelemize de ayrı etkileri bulunan özelliğe sahip yıllar olarak süregelmiştir. Başta Önderliğimiz olmak üzere, yurt-sever halkımızın, gerek Kürdistanî gerekse de enternasyonal dostlarımızın ve başlangıçtan günümüze kadar Önderliğimizin etrafında kenetlenen Apocu-fedai kadrolar ve Kürdistan Özgürlük Gerillası'nın verdiği yoğun emek, sarf ettiği derin çaba ve ödediği büyük bedellerle bugünlere gelinmiştir. Geline aşamada Kürdistan'daki derin sömürgecilik parçalanmış olup, mücadelemiz ise kesin başarıya en yakın olduğu dönemden geçmektedir.

Ortadoğu öyle bir bölge ki, burada yaşanan her gelişme tüm dünyaya etki ediyor. Öyle ki yıllardan beri süregelen Üçüncü Dünya Savaşı'nın en önemli cephesi Ortadoğu olmuş durumda. Sahip olduğu yeraltı zenginlikleri, enerji rezervleri ve dünyada çok azalmış olan tatlı suya bol miktarda sahip olması, tüm hegemonik güçlerin iştahını kabartıyor.

Tıpkı Ortadoğu'nun dünyaya olan etkisi gibi, ülkemiz Kürdistan da Ortadoğu içerisinde aynı role sahip bir konumdadır. Ortadoğu içerisinde de, ister yer altı zenginlikleri bakımından olsun, isterse de petrol rezervleri ve tatlı su kaynaklarıyla olsun ülkemiz Kürdistan çok önemli bir yere sahip durumda. Bunun yanı sıra kıtalar arası bağlantı açısından hem tarihten gelen önemli bir konumu varken, hem de bağrında bulunan dağ silsileleri, onun bu jeostratejik konumunu daha da önemli bir hale getirmektedir. Bu özelliklerinden kaynaklı tarih boyunca ülkemiz Kürdistan istilalara, büyük savaşlara ve direnişlere ev sahipliği yapmış; özellikle son yüz yıl boyunca Kürdistan toprakları büyük bir inkar, zulüm ve soykırım politikasına maruz bırakılmıştır. Kısacası, gelinen aşamada Ortadoğu, dünya sorunlarının bir düğümü haline gelmişken, bu düğümün en kör olduğu yer ise Kürdistan halini almıştır.

Hegemonik güçler çıkarları uğruna bölgede Kürt halkını harcamak; halkımızın en meşru taleplerini kabul etmeyerek bütün Kürt toplumunu bastırıp ortadan kaldırmak istemektedir. Kuşkusuz bu insanlık gerçeğine büyük bir hakaret ve halkımıza karşı düşmanca bir saldırdır. Bu büyük bir zulümdür. Ancak belirttiğimiz gibi hegemonik güçlerin bu yaklaşımı yeni ortaya çıkmamıştır; bu siyasetleri bundan ta yüz yıl öncesine, yani Lozan Antlaşması'na dayanmaktadır.

Kürdistan tarihi komplolar tarihidir

Tarih boyunca halkımıza dönük yapılan birçok komplo vardır. Bölgenin en kadim halkına ev sahipliği yapan bu topraklar, çok büyük komplolara şahitlik etmiş, büyük cengellere sahne olmuştur. Ancak bunların hiçbirisi Lozan Komplosu sonrasındaki dönem gibi olmamıştır. Bu komplo sonucu

halkımız çok büyük trajediler yaşamış; Kürdistan'da katliam, ölüm ve soykırım siyaseti hakim kılınmıştır. Bunların merkezine de Kürtlerin varlığını inkar eden bir anlayış oturtulmuştur. Bu anlamda özellikle Lozan sonrası dönemin, halkımıza karşı bir komplolar dönemi olduğu belirtilebilir. Özellikle halkımızın özgürlüğü için yola çıkmış olan birçok isyan ve kalkışmanın nasıl komplolarla bastırıldığı ve Kürde ait hiçbir şeyin bırakılmadığı, geri bırakılmak istenen halkımızın artık varlığının da son bulmaya yüz tuttuğu bu dönemi tüm Kürdistanlılar bilmelidir.

Kürdistan Özgürlük Hareketi'ne yönelik komplolar

İşte bu anlamda hareketimizin ve Önder Apo'nun tarih sahnesine çıkışı, halkımızın makus talihinin ters dönmesi açısından büyük önem taşımaktadır. Önder Apo'nun 1973 yılının Newroz'u'nda bir grup arkadaşla birlikte atılmış olduğu tarihi adım, Kürdistan'da ulusal bilinci, çağdaşlığı ve bilimsel sosyalizm temelinde ulusal-demokratik devrimciliği geliştirmiş, bu temelde bilinçlenen halkımız, yok olmanın eşiğinden sıyrılmış ve gün geçtikçe daha ileri bir toplum haline gelmeyi başarmıştır. Halkımızın yaşadığı bu değişimden korkan düşman ise sürekli bir şekilde daha büyük komploların peşine düşmüş ve bu biçimde mücadelemizi ortadan kaldırmayı amaç edinmiştir. Daha ilk adımda komplolarla karşı karşıya kalan hareketimize karşı ilk belirgin komplo, Haki Karer arkadaşın şehit edilmesidir. Bilindiği gibi 1977, 18 Mayıs günü, Haki arkadaş görüşmek üzere bir yere çağrılmış, ancak arkadaş görüşme yerine gidince komployla şehit edilmiştir. Bu saldırı, hareketimizi yok etmeyi öngören önemli bir komplo örneğidir.

Ancak Önder Apo'nun büyük öngörüsü, emekleri ve yoldaşlarımızın çabalarıyla tüm komplo süreçleri atlatılmış ve her seferinde hareketimiz daha fazla

gelişme kat etmiştir. Özellikle komutan Egîd yoldaşın öncülüğünde gelişen 15 Ağustos 1984 Atılımı'yla birlikte Kürdistan'da başlayan yeni-çağdaş isyan ve gerillanın gelişim dönemi, daha ilk aşamasındayken hegemonik güçler ve sömürgecilerin büyük bir korkuya kapılmasına neden olmuştur. Bunun için NATO Gladiosu'nun da desteğiyle hareketimize karşı bir komplo siyaseti devreye konulmuştur.

Bunun ilk önemli adımını 1985 yılında İsviçre Başbakanı Olof Palme'yi öldürüp, olayı Partimiz PKK'nin üzerine yıkmaya çalışmakla atmışlardır. Ardından bu olayı dayanak yaparak hareketimizin ve gerillanın karalanması ve önünün alınması için başta Avrupa olmak üzere tüm dünyada anti-propaganda çalışması yürütmüşlerdir. Daha gerillanın ilk adımında Kürdistan Özgürlük Gerillası'nın karşısına kontrgerilla yöntemlerini çıkarmışlardır. Bunun akabinde NATO'nun sadece Gladio ile değil resmi bir şekilde direk olarak kendisinin de süreçte katılmasıyla beraber mücadelemize ve halkımıza dönük olan saldırılar çok daha farklı boyutlar kazanmış, Kürdistan'daki savaş süreci de derinleşmiştir. Özellikle 1992 yılında bir yandan Lübnan'daki Mahsum Korkmaz Akademisi'nin kapatılması ve yine Güney Kürdistan'da bir ihanet savaşının organize edilmesiyle birlikte sadece Kürdistan üzerindeki sömürgeciliğin değil, yerli işbirlikçilerin, bölgesel aktörlerin ve de hegemonik güçlerin de katılımıyla gelişen Komplo süreci uluslararası bir karakter kazanmıştır. Gelişen bu Uluslararası Komplo süreciyle birlikte özellikle Kuzey Kürdistan'da 5 bin civarında köyümüz yakılıp halkımız zorunlu göç politikalarına tabi tutulurken, geçen zaman içerisinde 17 binden fazla sivil ve silahsız insanımız katledilmiş; Kürdistan'ın diğer parçalarında ve diasporada da halkımıza dönük soykırım politikaları, gerillayı tasfiye etme çabaları ve bunun uluslararası zeminini sağlamaya dönük çalışmalar yoğunlaşmıştır.

Bir imha politikası olarak Uluslararası Komplo

Ancak denedikleri tüm yöntemlere rağmen bunu başaramadıkları için 9 Ekim 1998'de hegemonik güçlerin bir kez daha devreye girmesiyle oluşturulan uluslararası konsept temelinde direkt olarak Önder Apo'yu hedeflediler. Bu biçimde Önderliğimizin Suriye'den çıkması için baskı geliştirerek Önder Apo'ya karşı yeni bir Komplo sürecini devreye koydular. Aslında bundan daha önce yine Suriye sahasında Önderliğimize dönük yapılan bombalı suikast saldırısıyla da bir Komplo süreci söz konusu olmuştu. 6 Mayıs 1996'da gerçekleşen o saldırı, başta Zilan (Zeynep Kınacı) arkadaşın fedai duruşu ve tarihe geçen eylemi olmak üzere, gelişen mücadele süreciyle boşa çıkartılmıştı. 1998'de gelişen bu yeni Komplo sürecinin gelişen saldırı ortamı karşısında Önder Apo Kürt sorununun siyasal çözümünü için çok büyük çabalar sergiledi. Ancak bu çabaları görmezden gelen güçler, sonuç itibarıyla 15 Şubat 1999'a gelindiğinde bütün insan haklarını, hukuk ve ahlak anlayışını çiğneyerek Önder Apo'yu kaçırmak suretiyle Türk devletine teslim ettiler.

Esas olarak Önder Apo'nun imha edilmesinin planlandığı o süreçten bu yana birçok aşamadan geçildiği biliniyor. Bir yandan komplocu güçlerin saldırılarını yoğunlaştırması yaşanırken, diğer yandan ise başta "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla kendilerini bir ateşten topa dönüştüren şehitlerimiz olmak üzere halkımızın verdiği büyük bir mücadeleye süreci söz konusu. 24'üncü yılına girerken bu vesileyle Uluslararası Komplo'da yer alan tüm güçleri bir kez daha şiddetle kınıyor ve Halit Oral, Tayhan Umut, Rojbîn Arap ve Şaristan Botan yoldaşlar şahsında Zilanların izinden giderek komploya karşı mücadeleye sonsuzluğa uğurladığımız tüm şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Onlar direnişleri ve duruşlarıyla bu uğursuz Komplo'ya geçit vermediler

Türk devleti tüm girişimlerine rağmen elde etmek istediklerini başaramayınca geçtiğimiz yıl, yani Komplo'nun 23'üncü yılında ikinci bir komplo planıyla Uluslararası Komplo'yu nihai başarıya ulaştırmak istedi. Bunun için 10 Şubat 2021'de Garê'ye yönelik olarak çetin bir saldırı gerçekleştirdi. Ancak Şores Beytüşşebap yoldaşın öncülüğündeki Apocu fedailer, buna karşı geliştirdikleri direniş ile düşmanı yendiler; gelişen saldırı dalgasını tersine çevirip düşmanda büyük bir kırılmanın başlangıcı haline getirdiler.

ve komplocuların amaçlarına ulaşmasının önünü aldılar. Onların öncülüğü temelinde hareketimiz dışı bir mücadele ile Komplo'ya karşı ayakta kalmayı başardı. Buna paralel olarak halkımızın da Önderlik çizgisi etrafında birleşmesi ile yalnızca Komplo boşa çıkmadı; aynı zamanda mücadelemiz Kürdistan'ın tüm parçalarında bir yükselme aşamasına da girdi.

Bunun içindir ki, Kürdistan üzerindeki sömürgecilik, bu zaman içerisinde de farklı birçok yönetime başvurarak Komplo'yu amacına ulaştırma çabasına girdi. Bir yandan ateşkes süreçleri, görüşmeler gibi yaklaşımlarla kamuoyunda Kürt sorununu çözeceği algısı yaratırken, diğer yandan ise Tamil taktiği, Çöktürme Planı vb kirli yöntemlerle Komplo'yu nihai amacına ulaştırmak istediler. Tabi onlar bu zamana kadar Kürtleri hep kandırdıkları için hareketimizi de kandırabileceklerini düşündüler. Ancak biz Önder Apo'nun hareketiyiz. Önder Apo aldatılmaz bir lider, hareketimiz ise tecrübe sahibi ve her türlü gelişme karşısında gerekli olan performansı gösterebilecek bir harekettir. Dolayısıyla düşmanın geliştirmiş olduğu alçakça saldırılar karşısında çok büyük bir direniş mücadelesi yürütülmüş ve bu süreç halen devam etmektedir.

Kuşkusuz yaşanan bu savaş sürecinde bizim de önemli kayıplarımız oldu. Ama çok büyük bir direniş de yaşandı. Her şeyden önce Önder Apo'nun İmralı Zindanı'nda büyük bir iradeyle gösterdiği eşsiz duruşu ve direnişi yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor. Her türden saldırıya ve hatta görüşmelerde yaptıkları baskılara karşı Önder Apo'nun büyük bir sabır, metanet ve kararlılıkla duruşu devam ediyor. Yani esas yükü Önder Apo kaldırıyor; bu anlamda esas mücadele İmralı'da yaşanıyor. Oradaki savaş psikolojik, ruhi, siyasi, diplomatik ve her türden yürüyor. Ancak Önderliğimizin göstermiş olduğu duruş, mücadelemize, halkımıza ve dostlarımıza büyük ilham vermektedir. Bugün halkımız ve mücadelemiz, bütün devrimci dinamiklerle

riyle ayaktadır ve kendi özünde ısrar etmektedir. Bütün bunlar Önderliğimizin Uluslararası Komplo'ya karşı vermiş olduğu derin mücadele sayesinde gerçekleşmektedir. Bu mücadele ekseninde gelişen direniş dalgası, hedefine Önderliğimizi ve halkımızın özgürlük mücadelesini koyan Uluslararası Komplo'nun esas amacına ulaşmasını engellemiş ve onu boşa çıkarmıştır.

ikinci bir komplo olarak Garê saldırısı ve sonuçları

Tüm girişimlerine rağmen boşa çıkarak istediklerini elde edemeyen düşman, geçtiğimiz yıl, yani Komplo'nun 23'üncü yılında ikinci bir komplo planıyla Uluslararası Komplo'yu nihai başarıya ulaştırmak istedi. Bunun için 10 Şubat 2021'de Garê'ye yönelik olarak çetin bir saldırı gerçekleştirdi. Ancak Şoreş Beytüşşebap yoldaşın öncülüğündeki Apocu fedailer, buna karşı geliştirdikleri direniş ile düşmanı yendiler; gelişen saldırı dalgasını tersine çevirip düşmanında büyük bir kırılmanın başlangıcı haline getirdiler. Bu biçimde Garê şehitleri şahsında, 'Güneşimizi Karartamazsınız' eylemcilerinin ruhunun bugün de aynı duruşla Komplo'ya karşı mücadeleyi yürüttüğü ve Komplo'nun mutlak anlamda yenileceği açığa çıkmıştır. Bu temelde Şoreş, Rojhat ve Seyfi yoldaşların şahsında tüm Garê-Siyanê direnişi şehitlerimizi saygıyla anıyor, onlara verdiğimiz sözü yineliyoruz. Onların bizlere vermiş olduğu talimatın gereğini yerine getireceğiz; kahraman şehitlerimizin çizgisinde yürüyerek, onların zafer ruhuyla Uluslararası Komplo'yu nihai yenilgiye uğratacağız.

Garê'de yaşanan 4 günlük savaş süreci, 2021 mücadele yılının yönünü tayin etmiş ve açığa çıkarttığı gelişmeler ile bütün yıl mücadelesinin kazanılmasına vesile olmuştur.

Düşmanın 10 Şubat 2021 günü Garê'ye dönük geliştirdiği saldırı, büyük bir planın ilk parçasıydı. Bu plan sadece esirleri kurtarmak veya Garê'yi işgal etmek anlamına gelmiyordu. Esas plan çok daha büyük ve kapsamlıydı. İkinci bir komplo gibi planlanmış ve ona göre örgütlenmişti. Zaten Türk Genelkurmay Başkanı Yaşar Güler de, 6 ay boyunca askeri olarak hazırlık yaptıklarını, askerlerini eğittiklerini ve provalar yaptıklarını belirtti. Siyasi olarak ise, 15 Şubat Uluslararası Komplosu'nda yer alan ama zaman içerisinde Komplo'dan tamamıyla çekilmese bile yöntemde daha farklı taktikleri esas alan birçok gücün de bu planı çıkarları açısından uygun gördükleri ve onayladıkları çok açık bir şekilde ortaya çıktı.

Yine onların yardımıyla Irak Başbakanı Kazimî de Irak devletini bu sürece dahil etti. Çünkü ikinci komplo daha çok Güney Kürdistan'a yönelik olarak planlanmıştı. Bunun için de Irak devletinin rızasının alınması ve bu temelde katılması gerekiyordu. Saddam'dan sonra ilk defa Irak devleti bu ikinci komploya katılarak Türk devletinin planıyla birleşti. Saddam döneminde zaman zaman Türkiye'yle ittifaklar oluyordu ama Saddam'dan sonra ilk kez bu başbakanın döneminde Irak devleti Türkiye'nin geliştirdiği bu Uluslararası Komplo konseptini onayladı ve bu biçimde Türk devletine Irak'ın hava sahasını kullanmasına, her türden saldırı ve operasyonu geliştirmesine resmi olarak izin verilmiş oldu.

Aynı zamanda KDP de bu konsepti kendi çıkarları açısından uygun gördü ve o da katıldı. Kürdistan halkının ulusal çıkarlarına tamamen ters düşse de PKK'nin Güney Kürdistan'dan çıkarılarak tasfiye edilmesini KDP kendi

örgüt çıkarları ve kirli hesapları açısından uygun gördü. Bunun için onlar da bu plana katıldılar.

ABD ve İngiltere gibi hegemon güçlerin ise farklı hesapları vardı. Onlar eskisi gibi PKK'yi yok etmeyi değil de PKK'yi zayıflatarak, yine PKK'nin önde olan kimi yönetim üyelerini tasfiye ederek, sonrasında PKK'nin mirasından faydalanarak kendi hizmetlerine kullanmayı öngördüler. ABD'nin 6 Kasım 2018 günü hareketimizin yöneticisi olan 3 arkadaş hakkında almış olduğu karar, bu anlamda sıradan değerlendirilebilecek bir karar değildi. Bu tür uygulamalar, komplo çizgisinin farklı yöntemlerle yenilenmesi anlamına gelmektedir. Kısacası bunlar, vb kimi güçlerin kendi çıkarları temelinde bir biçimde Türk devletinin planında birleşmesi söz konusu oldu. Bu temelde Garê'ye dönük olan saldırı gerçekleşti.

sında onlara da yönelimin olacağını belirtiyoruz. Çünkü Türk sömürgeciliğinin bu konsepti başarılı olursa, soykırım siyasetini tekrardan bütün Kürdistan'a hakim kılacaktır ve kimse onun önünde duramayacaktır. Ama onlar bu yanlışlarında ısrar ettiler ve bu plana katıldılar. Hatta Zendûra, Mamreşo, Şehit Serdar, Küçük Cîlo vb alanlarda gerillanın direnişinin gürleştirdiği bir anda, Türk devletinin KDP'den pêşmerge gücünü de katmasını istediğini gördük. Bu yönlü bir istekleri vardı. Bu istek üzerine KDP, güçlerini Metîna'ya gönderdi ve oralarda kimi yerleri tuttu.

Biz buna karşı çok politik ve sabırlı bir şekilde yaklaştık ve bir Kürt iç savaşının çıkmasına yol vermedik. Türk devletinin planı, savaşı bir Kürt-Kürt savaşına çevirmek ve bu arada kendi konseptini hayata geçirmekti. Esas hesapları buydu ve halen de böyle yapmak istiyorlar. Yani bu planı ikinci bir

yetiştirdi ve bir darbe de o vurdu. Yani hem içeride hem de dışarıda vurdular. Başlangıçtaki bu her iki eylemsellik, bu operasyonun kaderini tayin etti. Bunun için artık bir harbe dönüştü. Siyanê tünelineki arkadaşlar sürekli dışarıya çıkıyor ve dışarıdan saldırıyorlardı. Birçok defa dışarıdan gerçekleştirdikleri saldırı hamleleri ile düşmanı püskürtüler. Sonrasında tabii dışarıdaki arkadaşların da eylemsellikleri gelişti. Bu biçimde tarihi bir savaş yaşandı. Büyük kahramanlıklar yaşandı.

Siyanê'de yaşanan direniş, gerçekten büyük bir destandir. Yaşanan bu savaşın dördüncü gününde, düşmanın bu savaş için göndermiş olduğu koordinasyon olan Albay rütbeli kişinin öldüğünü ve Türk devletinin hızlı bir şekilde geri çekilme kararı aldığını biliyoruz. Çünkü daha başta kırılarak, artık başaramayacaklarını gördüler. Bunun için çekildiler; aslında kaçtılar.

sadece siyasi muhtevada değildir. Garê direnişi sadece düşmanda kırılma yaratmamış, kamuoyunda bir kanaat oluşturmamış ve Kürt toplumuna moral aşılamamıştır; en önemlisi gerillada bir ruh oluşturmuş, 4 yıldır devreye koymak istediğimiz taktik perspektifi pratikleştirerek bunu başarılı bir savaş yöntemi haline getirmiştir. Yani arazideki uzmanlığa dayalı tim savaşı ile tünel savaşı ilk kez Garê'de devreye girmiş oldu ve sonuç alındı. Kış mevsiminde havaların açık, yine arazi koşullarının gerilla savaşı açısından en elverişsiz olduğu bir dönemde olunmasına rağmen, arazide onlarca tim harekete geçti ama kimse öyle pek kayıp vermedi. Arazide şehit düşen arkadaşlar ya eylemde şehit düştüler ya da daha dış alanlarda eyleme geçmek üzere hazırlık yaparken şehit düştüler. Yoksa Siyanê etrafındaki timlerde pek kayıp yaşanmadı. Tabi bunlar onlarca keşif

Garê direnişi, 2021 yılının gidişatını belirledi. Garê Zaferi'nin sonuçları sadece siyasi muhtevada değildir. Garê direnişi sadece düşmanda kırılma yaratmamış, kamuoyunda bir kanaat oluşturmamış ve Kürt toplumuna moral aşılamamıştır; en önemlisi gerillada bir ruh oluşturmuş, 4 yıldır devreye koymak istediğimiz taktik perspektifi pratikleştirerek bunu başarılı bir savaş yöntemi haline getirmiştir. Yani arazideki uzmanlığa dayalı tim ve tünel savaşı ilk kez Garê'de birlikte devreye girmiş oldu ve bu sonuç aldı.

Garê operasyonunun amacı, soykırım siyasetini tekrardan hakim kılmaktır

Bu plana göre saldırı, kimsenin ummadığı kış mevsiminde, gerillanın mevzilenmesinin karşısında olan kuzeyden değil de güney tarafından başlatılarak sürpriz bir hareketle gerillayı gafil avlamayı öngörüyordu. Bu biçimde Garê'de hem esir olan güvenlik güçlerini kurtarmayı, hem Garê'nin tamamına olmasa bile bir kısmına yerleşerek HPG'nin Komuta Kontrol Merkezi'ni imha etme ve işlemez duruma getirmeyi istiyorlardı. Bunun ardı sıra kuzey tarafından, yani Zap, Metîna ve Avaşın hattından büyük bir saldırı dalgası başlatarak gerillayı kuşatmak suretiyle gerillayı direnemez kılmayı amaçlıyorlardı. Bu planlarının başarılı olması halinde, son tahlilde yönlerini Kandîl'e vererek böylece hareketimizin Güney Kürdistan'daki tüm merkez ve koordinesini tasfiye etmeyi hedefliyorlardı.

Bunun için sadece askeri olarak değil, siyasi-diplomatik olarak da aylarca hazırlanmışlar; diğer güçler de çıkarları doğrultusunda bu plana katılmışlar. Onlar, 2-3 ay gibi kısa bir süre içerisinde bu planı başarıya taşıyabileceklerini düşünüyorlardı. Faşist-soykırımcı AKP-MHP rejimi bu planı başardıktan sonra zafer ilan etmeyi ve bu temelde seçimlere giderek iktidarını sürdürmeyi hesap ediyordu. Tabi bu durum, Türkiye'deki mevcut rejimin kalıcılığını beraberinde getirecekti. Kuşkusuz bu rejim Türkiye'de kalıcı hale gelirse, Kürdistan'a yönelik olan soykırım siyasetini hakim kılacak ve buna dönük uygulamalarını derinleştirecekti. Sadece Kuzey Kürdistan değil, Güney Kürdistan ve Rojava'da elde edilen tüm kazanımları da ortadan kaldırmayı amaçlayacaktır. Hesaplarında Rojhilat da vardır. Onlar, eğer kazanırlarsa İran devletinin de kendi açısından bir şeyler yapacağını düşünerek, zaten sürekli onlarla tartışma halindeler. İran ise bu süreci yalnızca izledi. Ne olacağını görmek istedi. Yaklaşımı bu temeldeydi. Fakat Türk devletinin hesabı soykırım siyasetini tüm Kürdistan'da hakim kılmaktır. Bunun için biz, KDP'nin siyasetinin yanlış olduğunu ve şimdiki konseptin başarılı olması halinde, sonra-

kompo olarak örgütlemişlerdi. Bu biçimde 15 Şubat 1999 Uluslararası Komplosu'nu tamamen erdirmek istiyorlardı. Çünkü onlar aslında Önderliğin esaretiyle hareketi tasfiye etmeyi hesaplıyorlardı ama belirttiğimiz gibi hareket tasfiye olmadı; tersine büyüdü. Bunun için Komplo boşa çıktı fakat komplo konsepti tam olarak kırılmadı. Yani her ne kadar amacına ulaşmasa da komplo ortadan kalkmadı ve varlığına devam etti. İşte 2021 yılındaki girişimleriyle 1992'de hareketimize yönelik olarak başlatılan Komplo'yu kesin sonuca ulaştırmak istediler.

Garê'de gerçekleşen direniş, tarihi bir tutumdur

Bunun için daha ilk adımda Siyanê'deki tünellerde kahraman yoldaşlarımızın göstermiş olduğu tutum, tarihi bir tutumdur. Yine Rojhat, Xeyrî ve Seyfillerin şahsında dışarıdaki yoldaşların tim savaşıyla ve hava savunma güçleriyle devreye girmeleri tarihi bir duruştur ve çok önemlidir. Şimdi bu büyük direnişin birinci yıldönümündeyiz. Bu vesileyle bir kez daha Garê direnişinin kahramanları olan Şoreş, Cudî, Bawer, Erdal, Argeş, Avareş, Rojhat, Xeyrî, Delil, Xabûr, Rêber, Seydo, Seyfî, Arhat ve Gelhat yoldaşları saygıyla anıyor, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Bu kahramanlar, tünel savaşlarının yürütülmesi ve tünel direnişlerinde büyük bir kararlılıkla, fedai bir ruhla, tıpkı 14 Temmuz direnişinde olduğu gibi şahadetiyle düşmanın kazanmasının önüne geçen ve zaferi kesinleştiren bir duruş, kahramanlık gösteren yoldaşlardır. Onlar bu dönem mücadelesine esas öncülük yapan kahramanlarımızdır.

Siyanê tüneline ve yine arazideki tim savaşında yürütülen direniş çok tarihi bir direniştir. Peki, Siyanê'de ne oldu? Düşman sürpriz bir saldırıyla ilk başta Siyanê'yi almak ve sonra Garê'ye yerleşmek istedi ama helikopterden iner inmez yıkılmaz bir duvar gibi Komutan Şoreş Beytüşşebap yoldaşın direnişiyle karşılaştılar. Şoreş yoldaşın komutasındaki arkadaşlarımız daha ilk dakikada onlara büyük darbe vurdular ve onları sersemlettiler. Bunun hemen ardından Şehit Rojhat arkadaş da oraya

Tabi bu çok önemli bir şeydi. O arkadaşların 4 gün gibi kısa bir süre devam eden ama çok çetin süren direnişleri, kendisiyle birlikte çok önemli gelişmeler yarattı. Her şeyden önce Türk sömürgeci sisteminde ilk kez bir kırılma yaşanmasına neden oldu. Yani o zamana kadar ister iktidar olsun ister muhalefet, sistem içerisindeki tüm partiler Kürtlere ve Kürdistan Özgürlük Gerillası'na karşı olan saldırılara hep destek oluyorlardı. Ancak ilk kez Garê'de yaşanan savaş sürecinin ardından muhalefet partileri hesap sordular, 'neden böyle oldu?' diye tartışmalar yürüttüler. Hatta 'Garê öncesi ve Garê sonrası' diyerek siyasi literatüre yeni kavramlar kattılar. Yani sistem içerisinde bu biçimde bir çatlak oluştu ve bir kırılma yaşandı. Bu güçler bu tür yöntemlerle kazanamayacaklarını anladılar. Bu zafer, uluslararası güçler üzerinde de bir etki yarattı. Çünkü hegemonik güçler de bu süreci takip ediyorlardı. Hatta Türk devleti onların da katılmalarını istiyor ama onlar katılmayacaklarını belirtiyor ve Türklerin kendi başına yapmalarını söylüyorlar. 'Madem savaşta hakim olduğunuzu söylüyorsunuz, o zaman siz tek başınıza yapın' diyorlar ve onlar da izliyorlar. Tabi bu şekilde, Türk sömürgeciliğinin nasıl kırılmaya uğradığını da izlemiş oldular. Bu hareketimizin dünya çapındaki rolünü de açığa çıkarttı. Bu hareketin öyle erken ve rahat bir şekilde tasfiye edilemeyecek bir hareket olduğu bir kez daha görülmüş oldu. Bu kanaat herkeste oluştu. Aldığı bu yenilgi karşısında Türk devleti planının sadece bu olmadığını, Garê'nin asi kayalıklara sahip ve PKK'nin güçlerinin yoğun olduğu bir bölge olduğunu, sınırdan 40 km uzak olduğunu belirterek kendi sınırdan başlayarak kesin bir şekilde Garê'ye ulaşacağını ve Garê'yi işgal ederek planını yine de başarılı kılacağını düşünerek, bu temelde 23-24 Nisan'daki saldırı dalgasını başlattı.

Garê direnişi, 2021 yılının gidişatını belirledi

Bu aşamadan sonra yaşanan gelişmelerin de gösterdiği üzere, Garê direnişinin gerçekten tarihi bir önemi vardır. Yani Garê zaferinin sonuçları

uçlarının havada olmasına rağmen böyle oldu. Bu durum tim savaşının başarıya ulaşabileceği yönünde bir inanç oluşturdur.

Tim savaşı 2020 yılında Heftanîn Savaşı'nda da devreye girmiş ve önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştı ama Garê'de kış koşullarında bile tim savaşının başarılı olabileceği ortaya konulmuş oldu. Çünkü Heftanîn'de yaz koşullarında, ormanlardaki ağaçların yaprakları açırken sonuç alırken, Garê'de ise kış koşullarında da sonuç alınabileceğini ortaya koymuştur. Bunun yanı sıra bu tünel savaşı açısından da önem taşı-maktaydı. Tünel savaşında Şoreş yoldaşın öncülüğünde gelişen fedai duruş, gerçekten kahramanca bir direnişti. Bir bütün olarak Garê direnişiyle, tünel ve tim savaşının birleşmesi halinde düşmanın yenilebileceği gösterilmiştir. Yani birinci yıldönümünde olduğumuz Siyanê direnişinin sadece siyasi değil, askeri sonuçları da yoğundur. Bizim için taktik açısından da sonuçları vardır. En büyük kazanımımız da esas olarak budur.

İşte Garê direnişinin bizler açısından böyle bir sonucunun açığa çıkması ardından, düşmanın Avaşın, Zap ve Metîna hattına dönük saldırısı geliştiğinde, o hatlardaki arkadaşlar da bu taktiği esas aldılar. Bu anlamda ilk başta Mamreşo, Siyanê direnişinin bir takipçisi oldu. Serhat Giravî ve Saryaların öncülüğünde gelişen direniş, Şoreş Beytüşşebapların izinden yürümüş; onlar da 10 gün süren direnişleriyle, tim ve tünel taktik yönteminin düşmanı yenilebileceğini ortaya koymuştur. Yine o direnişin hemen yanı başında Mervanûş-Şehit Serdar direnişi, Zap'ta Küçük Cîlo direnişi vardı. Bu direnişlerin önemli bir halkası olarak Metîna'daki Zendûra Tepesi'nde ise bir tarih yaratıldı. 50 günden fazla direnildi ve çağdaş bir destan yazıldı. Hêjar Urfa ve Rêber Siirt yoldaşların öncülüğünde gelişen direniş, bir destan oldu. Hem arkadaşların savaşı, hem her gün verilen tek-miller, giden perspektiflere karşı tutumları, birbirlerine olan bağlılıkları, yine yaralı olan yoldaşların yürüyememesi nedeniyle sağlam olan arkadaşların bile verilen talimatlara rağmen geri çekilmeyeceklerini belirtmeleri, kısacası oradaki yoldaşlık ve direniş ruhu Hêjar yoldaş şahsında çok açık

bir biçimde görülmüştür. Yine Botan ve Zinarîn yoldaşların öncülüğünde gelişen Girê Sor direnişi de gerçekten kendi başına bir tarihtir. Bu direnişin nasıl başarıya ulaştığı, çeşitli yöntemlerle de belgelenmiş ve kamuoyuna ulaştırılması esas alınmıştır.

Ancak hali hazırda tarihimize, 'en uzun süren tünel direnişi' olarak geçen ve bir zirve olarak kabul edilebilecek olan direniş, fedailerin fedai komutanı Cumali Çorum yoldaş ve Çavre Gever yoldaşın öncülüğünde Werxelê tünellerinde gelişen direniştir. Onlar düşmana çok ağır darbeler vurdular. Doğru; belki önemli şahadetlerimiz de yaşandı ama bir tarih yazıldı ve bu taktik yöntemin başarılı olabileceğini en yalın bir biçimde gösterdi. Bu direniş karşısında düşman tıkandı, ilerleyemedi ve geri çekildi. Bu direniş temelinde bugün düşman halen 23-24 Nisan günü askerlerini havadan indirdiği yerlerdedir. Yani Mervanûs, Mamreşo ve Şûkê yakınlarındaki bir tepededir. Mevcut durumda Avaşîn'de tutabildikleri tek yer buralardır. Sınır üzerindeki kimi yerlerde zaten öncesinde de askerleri mevcuttu. Bunun yanı sıra Zap'ta yalnızca Kela Bêdewî'yi tutabilmiştir; bir tek orada kalabilmiştir. Kaşûra'da da aynı şekilde sınır hattında, Hiror civarlarında birkaç tepeyi tutabilmiştir. Ancak düşmanın planı sadece buraları tutmak değildir. Düşmanın planı tüm Medya Savunma Alanları'nı tutmaktır.

Garê'de aldığı yenilgi düşmanı çöküş sürecine koymuştur

Kısacası Apocu-fedai ruhla hareket eden yoldaşların yükselttiği tünel ile tim savaşına dayanan yeni taktik yöntem düşmanı yenmiş, zafer kazanmıştır. Düşmanın planlarını boşa çıkartmış, amacına ulaşmasının önünde engel olmuştur. Bunun için kuşkusuz başını Garê-Siyanê'nin çektiği tüm bu direnişlerin önemi vardır. Bu direnişler birbirlerini tamamladılar. En son olarak 4 aydan uzun süren Werxelê direnişi tim ve tünel savaşı yöntemleriyle özgürleştirilmiş alanların savunulabileceğini ortaya koymuştur. Yani düşman özgürleştirilmiş alanları işgal edemez.

Düşman ileri teknolojiyle her yeri işgal edebileceğini hesaplıyordu. Çünkü farklı kimi bölgelerde o şekilde bazı sonuçlar almıştı ve bunlardan dolayı adeta sarhoşa dönmüştü. Ama Garê'de

yediği darbe onu sersemletti; sonra da tüm gücüyle Avaşîn, Zap ve Metina'ya yönelince, oralarda da ağır darbeler yedi ve ilerleyemedi. Bu anlamda Türk ordusunun gerçekliği bir kez daha ortaya çıkmıştır. Zaten bu söz konusu ordu, bize karşı savaşta kullanılan ikinci ordularındır. Çünkü birinci orduları, yani klasik orduları zaten 2012'ye kadarki savaşta yenilmişti ve sonrasında gelişen, adına 'Çözüm Süreci' denilen süreçte yaptıkları hazırlıklar temelinde yeni bir ordu kurmuşlardı. Şimdi ise, teknoloji temelinde savaşan modern orduları da sonuç alamamış ve o da yenilmiştir. Bunun için bu sıradan bir sonuç değildir; önemli bir sonuçtur.

Açığa çıkan bu direniş süreci, düşmanın planının başarılı olmamasına yol açtı. Düşmanın Medya Savunma Alanları'na dönük planı başarılı olmanınca sistem içerisindeki kriz de daha da derinleşti. Hiç kimse, Türkiye'nin ekonomisinin nasıl bu şekilde çöktüğünü açık bir biçimde dile getirmiyor. Türkiye, esas olarak zengin bir ülkediydi. 2010-2014'e kadar da durum böyleydi. Niye böyle 6 yıl içinde yok oldu? Çünkü hepsini savaşa harcadılar. Şimdi sistem içerisindeki muhalif güçler bu gerçeği söylemiyorlar. Çünkü onlar da şimdiye kadar yaşanan sürece hep katılmış, destek olmuşlardı. Bunun için, 'bütün ekonomimizi savaşa harcadılar; onun için halkımız bugün açtır' diyorlar. Sadece HDP bu tür konulara değiniyor; ama ona dönük de zaten sansür politikası uygulanıyor ve sesi çok geniş kesimlere ulaşmıyor. Kısacası Türk devleti, ekonomisinin tamamını savaşa harcamıştır ve savaşta da kazanamamıştır. Bunun için şimdi Türkiye halkı açlıkla karşı karşıyadır ve siyasi, toplumsal ve kültürel kriz bugün yüzeye çıkmaktadır. Şu an sistem ciddi bir çöküş içerisinde ve herkes sistemin ömrünün ne kadar kaldığını tartışmaktadır. 'Acaba parlamenter sisteme geri mi dönmeli' biçiminde tartışmalar yapılmaktadır. Artık aklı başında hiç kimse, tek adama dayalı bu faşist rejimin devam edebileceğini düşünmemektedir.

Özcesi, Garê'den başlayan ve Werxelê'ye kadar süren 2021 savaşı aynı zamanda Türkiye'nin demokrasi savaşıdır. Bu, faşizmin kalıcılaşmasının önüne geçmiş, AKP-MHP faşist sisteminin yıkılmasının yolunu açmıştır. Şimdi bu sistem yıkılmaya doğru gitmektedir. O zaman bu direniş bir demokrasi ve halkların özgürlüğü direni-

şidir. Zaten eğer bu direnişler başarılı olmasaydı, yine Kürdistan'a dönük olarak soykırım siyaseti yürütülmeye devam edecekti ama tehdit sadece Kürtlerle sınırlı kalmayacaktı; tüm bölge halklarına yayılacaktı. Yeni Osmanlılık zihniyetine dayalı Türk faşizminin, Irak ve Suriye'yi himayesi altına almak istediği herkes tarafından bilinmektedir. Halen de buna dönük çabaları vardır ve bu temelde kendisini bölgede ultra emperyalist bir güç haline getirmek, kendisini büyütmek ve herkese karşı şiddet politikaları yürütmek istiyor. Kısacası Önder Apo'nun İmralı'daki duruşu, gerillanın ise yeni yöntemlerle örgütlediği direnişi, hem Kürt toplumunun zinde kalmasını ve başarı umutlarının yükselmesini sağlamış ve hem de bölge halklarına dönük olan tehdidin geriletilmesine neden olmuştur.

2022 yılı büyük gelişmelere sahne olacak

Ancak elde edilen bu sonuca rağmen soykırımcı-faşist AKP-MHP rejimi pes etmemiş; amaçlarından vazgeçmemiştir. Onlar tekrar hazırlanmakta ve şanslarını tekrardan denemek istemektedirler. Bunu yapmak zorundalar. Çünkü yapmazlarsa seçimleri kaybedeceklerini biliyorlar. Eğer kaybederlerse, sadece insanlık suçuna bulaşmış kişiler olarak değil, iktidarın nimetlerinden faydalanarak başta mali olmak üzere her türlü rant suçuna da bulaşmış kişiler olarak bunların hepsinin zindanlara girmesi gerekecektir. Zindana girmek için Erdoğan-Bahçeli ikilisi ellerinden ne geliyorsa yapacaktır. Bu dönemde Türkiye'nin tüm rezervlerini kullanacak, ülkenin jeostratejik konumunu pazarlayacak, NATO ve Rusya arasında oynayacak, kirli pazarlıklar yapacak, bölge güçleri üzerinde baskı oluşturacak; Kürtler arasına nifak tohumları ekecek ve bu temelde kendisini ayakta tutmaya çalışacaktır. Şu anda bu konuda ciddi çabaların olduğunu ve askerlerini de bu temelde eğittiklerini biliyoruz. Bunlar yenilen ama yenilgiye doymayan pehlivanlardır. Yani Türk devleti ne kadar Kürdistan Özgürlük Mücadelesi karşısında yenilse de, tekrardan toparlanmaya çalışmakta ve yine savaşmak istemektedir. Bunun yeni yıldaki ilk nüveleri de ilk önce 20 Ocak günü DAİŞ eliyle Hasekê'de Kuzey-Doğu Suriye Devrimi'ne yönelik olarak ge-

liştirdikleri hamleyle, ardından ise 1 Şubat günü Mexmûr, Şengal ve Rojava-Dêrik'e yaptıkları kapsamlı hava saldırılarıyla gösterilmiştir. Ancak halkımızın Apocu felsefe temelinde yetiştirdiği kahraman savaşçıları, almış oldukları tedbirler ve yine göstermiş oldukları kararlı fedai duruş sayesinde gelişen tüm saldırıları boşa çıkartmış, DAİŞ ve AKP'nin kirli amaçlarının karşısında dimdik durmuş ve düşmana geçit vermemiştir. Bunun yanı sıra bir de Hasekê'deki saldırının kararını veren ve yöneten, aynı zamanda 2014 yılında Şengal'e dönük DAİŞ'in gerçekleştirdiği katliamı yöneten DAİŞ lideri Ebu İbrahim El Haşimî'nin (Abdullah Kardaş) öldürülmesini de sağlamıştır. Yani bu hamleyle hem Hasekê'deki girişime ve 1 Şubat saldırılarına yanıt verilmiş, hem de sırf Êzidî olduğu için binlerce insanımızı şehit eden, Êzidî kadınlarını köle haline getiren bir kişiden hesap sorulmuştur. Bu da iyi bir şey. Halkımıza karşı kim suç işlerse hesap vermekten kurtulamayacaktır. Bu kişiler DAİŞ lideri de olsa TC Cumhurbaşkanı ya da bakanı da olsa, halklarımızın katline ferman veren herkesten bunun hesabı mutlaka sorulacaktır.

Önümüzdeki yıl sıcak bir mücadele yılı olacaktır

Yaşanan bütün bu gelişmeler önümüzdeki yılın sıcak bir mücadele yılı olacağını göstermektedir. Biz bu yılı olağanüstü bir yıl olarak görüyoruz. Bu yılın halkımız ve hareketimiz açısından büyük bir başarı yılı olabilmesi için gerekli zemin vardır. Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğü yürüyüşünde tarihi bir yıl olacağı şimdiden görülmektedir. Çünkü Şores Beytüşşebap yoldaşın geçen yıl bu zamanlarda Siyanê'de göstermiş olduğu duruş, bugün dönemin taktik perspektifini netleştirmiştir, halkımıza ve güçlerimize büyük moral ve güç kazandırmıştır. Bunun karşısında düşman ise çok zayıf ve moralsiz bir halde yıkılışa doğru gitmekte, yıkılmamak için elindeki teknoloji ve kullanabileceği tüm yöntemleriyle güçlerimizin üzerine gelmek ve sonuç almak istemektedir. Dolayısıyla düşman hiçbir zaman küçük görülmemel ve gelişebilecek her türlü saldırıya karşı hazırlıklı olunmalıdır.

Onlar tünellerde tıkandıkları zaman kimyasal silahlar yoluyla sonuca gitmek istediler. Kimyasal silahlar, dünya ça-

pında yasaklanmış silahlardır ama onunla da hiç bir sonuç alamadı. Şimdi yıl boyunca ortaya çıkmış olan tecrübe-faydalandı ve biz inanıyoruz ki yeni dönem savaşında düşmanın ne havadan olan silahları, ne de kimyasal silahı hiçbir sonuç alamayacaktır. Yani hem arkadaşların edindiği tecrübe, hem de taktik-teknik tedbirler geliştirildiğinde, düşman hiçbir sonuç alamayacaktır.

Kuşkusuz bu kadar iradi bir direnişin ve başarının altında Önder Apo'nun geliştirdiği felsefe ve ideolojik gerçeklik yatmaktadır. Önder Apo, İmralı işkence sisteminin her türlü saldırısı altındaki dirayetli duruşu ve geliştirdiği Demokratik Modernite Paradigması sürece yön vermektedir. Hareketimizin ortaya koyduğu perspektiflere bakıldığında, hareketimizin de tarihi önemde bir hazırlık ve direniş pozisyonunda olduğu görülür. Bu anlamda Kompo'nun ikinci dalgası nasıl ki 2021 yılında yenilmişse, 2022 yılında da yenilgiye mahkumdur.

Biz 2022 yılında artık Kompo'yu kırmak ve tamamıyla ortadan kaldırmak için tarihi bir direniş sürecini geliştirmek istiyoruz. Çünkü Kompo'nun boşa çıkarılmasının tek başına yeterli olmadığı açığa çıkmıştır. Kompo tamamen yenilmeli ve ortadan kaldırılmalıdır. Kompo'nun yenilgisi de ancak Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğüyle mümkün olacaktır. Dolayısıyla bu yılki hedefimiz budur. Şoreslerin, Seyfilerin ve Rojhatların; yine ister Kuzey'de olsun, isterse de Kürdistan'ın diğer parçalarında, yıl boyunca gösterdikleri kahramanlıklar temelinde düşmana geçit vermeyen fedai kahramanların ruhuyla hareket edilmesi halinde Kompo'nun tamamıyla ortadan kalkması da gerçeğe dönüşecektir.

Bizler 2021 yılında gelişen ve taktikte netleşme sağlayan direniş ile yoldaşların göstermiş olduğu duruşun 2022 yılı mücadelesinde de bütün gerilla güçlerimizde hakim olacağı iddiasındayız. Aynı zamanda hareketimizin tüm kadroları, çalışanları, sempatizanları, yurt-sever-çilekeş halkımız ile tüm mücadeleci güçlerin de aynı ruhla dönem mücadelesine yükleneceğine olan inancımız tamdır. Halkımız Devrimci Halk Savaşı perspektifiyle Kürdistan'ın tüm parçalarında düşmanın saldırılarına karşı gerekli cevabı verecektir. Bugün şartlar, her dönemden daha fazla uygundur. Kürdistan'ın hangi parçası olursa olsun, gelişecek olan her türlü saldırıya karşı özgürlük bayrağının daha da yükseltilmesi halinde halkımızın kazanacağı açıktır. Devrimci Halk Savaşı perspektifi ışığında, tim savaşı, tünel savaşı, öz savunma savaşı ve halkın direnişiyle birleşirse, düşmanın hiçbir saldırısının sonuç almayacağı kesin bir olgudur. Burada önemli olan tim, tünel, öz savunma ve halk olmak üzere dört ayak üzerine kurulmuş olan savaş doktrinimizin etkin uygulanmasıdır. Eğer bunları doğru bir şekilde örgütler ve devreye koyarsak, bu biçimde savaş meydanında gerekli öncülük de yapılabilir. Bunun için bütün yoldaşlarımız gibi, tüm sempatizan ve dost kesimler de kendisine güvenmeli, yeni dönemde kazanabileceğimize inanmalı. Halkımızın öncülerinin, görevlerinin gereğini doğru yerine getirerek rollerini oynaması halinde her türlü zorluğa rağmen halkımızın kesin zaferi elde edeceğine kuvvetle inanıyor ve önümüzdeki mücadele sürecinde herkese üstün başarılar diliyoruz.

ÖNDER APO'YA YAKLAŞIM HALKLARIN GELECEĞİNİ BELİRLER

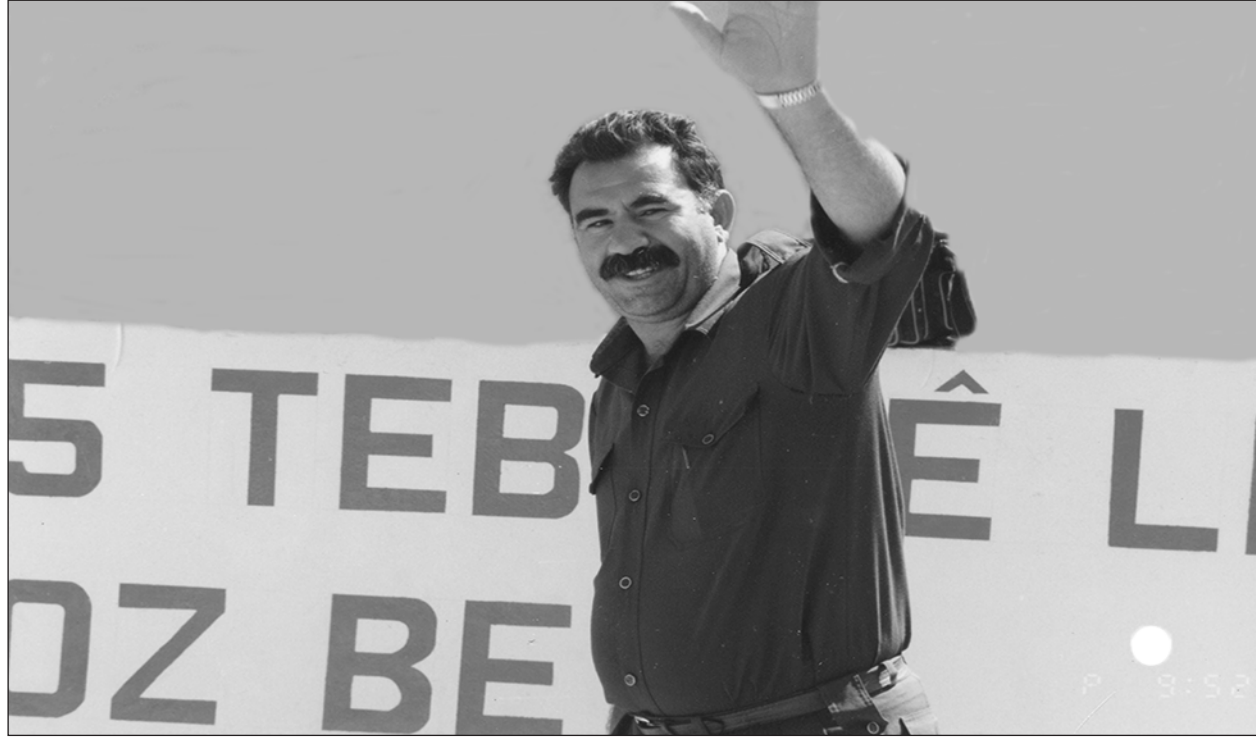
Zilar Stêrk

15 Şubat 1999'da Önder Apo şahsında, Kürt halkına karşı gerçekleştirilen uluslararası komplo ve komplocu güçleri, 24. yılına girerken büyük bir kin ve öfkeyle bir kez daha kınıyor ve lanetliyorum.

Bu kirli ve çirkin komplo protesto etmek ve zararlarını engellemek için kendini fedai bir ruhla Önder Apo etrafında ateşten çember yapan Halit Oral, Selamet Menteş, Aynur Artan, Viyan Caf, Umut Acar, Zülküf Gezer ve Zehra yoldaşların şahsında tüm "Güneşimizi Karartamazsınız" şehitlerini bir kez daha anıyorum, anıları önünde saygıyla eğiliyorum.

Bu kirli ve çirkin komplo karşısında, İmralı gibi bir işkencehanede, tam 23 yıldır mutlak tecrit koşullarına rağmen tarihi bir direniş yürüten Önder Apo'yu selamlıyorum. "Tecride, İşgale, Faşizme son! "Şimdi Özgürlük Zamanı" hamlesi çerçevesinde Kürdistan'ın dört parçasında, Avrupa'da ve Kürtlerin yaşadığı her yerde halkımızın ve çok değerli dostlarının geliştirdiği demokratik direniş ve eylemselliklerini selamlıyorum.

15 Şubat günü, tüm Kürtlerin ve Kürdistanlıların belleğinde, tarihsel olarak çok kara bir gündür. 1925'te, Şeyh Sait isyanının provoke edilerek komploya getirildiği gündür. 1999'da ise, Önder Apo'nun korsanvari bir şekilde uluslararası hegemon güçlerin kirli işbirliği ve komplosu sonucunda, sömürgeci soykırımcı Türk devletine teslim edildiği gündür. O yüzden Önder Apo, bu günü "Kürt soykırım günü" olarak tanımladı. Çünkü hem Kürt toplumsal-siyasal tarihi açısından hem de Kürt-Türk ilişki diyalogluğu açısından çok yıkıcı bir kadere yol açan, kara bir gündür. 1925'in 15 Şubat'ından, 1999'un 15 Şubat uluslararası komplosuna kadar uzayan böyle bir tarihsel, toplumsal bir belleğe sahiptir. Kürtlerin ulusal, toplumsal ve siyasal kaderlerinin belirlendiği ve aynı zamanda yüz yıllık Kürt-Türk ilişki çıkmazına yol açan gelişmelerin sığıldığı kara bir gündür. 20. yüzyıl boyunca Kürt halkı için çizilen ve günümüze kadar da dayatılan kader, soykırım kaderidir. Kürtlere dayatılan soykırım kaderine paralel olarak, tarihteki Kürt-Türk kardeşlik ilişkisine de düşmanlaşma siyaseti dayatılmıştır. Önder Apo, 1973'lerden günümüze kadar, Kürt halkını bu soykırım kaderinden kurtarmanın mücadelesini, büyük bir özveriyle yürüttü. Aynı özveri düzeyi ile, Kürt-Türk ilişkilerini de yine tıpkı tarihte olduğu gibi yeniden Kürt-Türk kardeşliği üzerine inşa etmenin büyük mücadelesini geliştirmeye çalıştı ve bu süreç hala devam ediyor. 15 Şubat 1999 komplosu, Önder Apo'nun tüm bu çabalarına karşı, uluslararası çapta kurulmuş bir komlodur. Kürt halkını soykırım kaderinden kurtaran ve Kürt-Türk ilişkilerini düşmanlaştırma siyasetinden kurtarıp, halkların kardeşliği felsefesi temelinde yeniden inşa eden, yeniden yeşerten devrimsel çabalarına karşı, uluslararası çapta kurulmuş bir komlodur. Bu komplo ile hedeflenen, hem Kürt halkını hem de Kürt-Türk ilişkilerini dışına çıkarttığı eski kaderine

Kirli ve çirkin komployla amaçlanan; Kürt halkının Önder Apo'ya bağlanmış kurtuluş ve özgürlük umutlarını yok etmek, partisini ve hareketini önderliksiz bırakarak teslim almak ve tasfiye etmektir.

Önder Apo şahsında ya Kürtleri teslim almak ya da geleneksel direniş yöntemleriyle kendi kendini tasfiye etmesini sağlamak amaçlanmıştır. Ancak Önder Apo'nun hızla geliştirdiği kendine has direnme tarzıyla, komplocu güçlerin her iki hesabı da boşa çıkarılmış oldu.

tekrar geri çekip daha büyük, daha şiddetli ve daha yıkıcı sonuçlara mahkum etmektir. Kürtler bunu anladıkları için, eski soykırım kaderlerine ve toplumsal düşmanlaşmaya dönmeyi kabul etmediler. Buna itiraz ettiler, karşı çıktılar ve bu temelde Önder Apo'yu ölümüne sahiplendiler.

Önder Apo, zamanı ve mekanı aşarak özgürlüğü yaşıyor

Önder Apo'nun aldığı nefes bile, Kürt halkının kaderi üzerinde belirleyicidir. Bundan ötürü, Önder Apo'nun nefes alıp vermesinin bile siyasi anlamları vardır. Hücredeki demir parmaklıkları küçücük penceresinin açık tutulması için yıllarca Kürt halkı ve Özgürlük hareketi, büyük bir mücadele yürüttü. O yüzden Önder Apo'nun durumu, Önder Apo'ya gösterilen muamele, Kürt halkı ve Türkiye toplumunun geleceğini her bakımdan etkilemektedir. Kürt-Türk ilişkilerini çok yıkıcı bir biçimde belirlemektedir. Bunun en çok farkında olanlar da komplo düzenleyen uluslararası hegemon güçlerdir. Komplocu güçler zaten bunu bildikleri için, bu komployu gerçekleştirdiler. Önder Apo'yu bu yüzden sömürgeci soykırımcı Türk devletine teslim ettiler. Her iki halkın bir an önce birbiriyle boğazlaşması için bu komployu gerçekleştirdiler. Her iki halk birbiriyle durmadan savaşış çatışırken, onlar da Ortadoğu üzerindeki yüzyıllık hegemonya hayallerini, büyük Ortadoğu projelerini gerçekleştirmeyi hesapladılar.

Uluslararası komplocunun bu gerçek amacını gören Önder Apo, halkının verdiği büyük güç ve sorumlulukla komploya cevap verdi. Hem sömürgeci soykırımcı Türk devletinin hem de komplocu güçlerin hiç beklemediği, hiç tahmin etmediği, hiç hesaplamadığı ve hepsini şaşırtan tarihsel bir duruşla

komploya karşıladı. Komplo ardından, halkların düşmanlaşması ve boğazlaşması beklenirken, halkların kardeşliği üzerine inşa ettiği yeni bir Demokratik Cumhuriyet stratejisini geliştirdi. Bu gelişme karşısında sadece sömürgeci soykırımcı TC devleti değil, komplocu hegemonik güçlerin kendileri bile adeta ne yapacaklarını şaşırdılar. Hem Önderliğin komploya verdiği cevap ve komplo karşısında sergilediği yapıcı duruş ve hem de yiğit yurtsever halkımızın Önderliği sahiplenme düzeyi karşısında çok şaşırdılar. O dönemde ABD'nin dışişleri bakanı olan Madeleine Albright'ın bu yönlü itirafı çok çarpıcı oldu. "Kürtlerin Öcalan'a bağlı olduklarını biliyorduk ama doğrusu bu kadarını da beklemiyorduk" dedi. Hem Önderliğin duruşu hem de halkımızın sahiplenme düzeyi, komplocu güçlerin biraz durup düşünmesine, yeniden bir durum değerlendirmesi yapmasına yol açtı. Bunun somut sonucu, idam cezasından geri adım atmak biçiminde ortaya çıktı. Sömürgeci soykırımcı Türk devletini de buna ikna etmek zorunda kaldılar. İdam cezasını yasal olarak kaldırdılar ama her gün idamdan beter, yavaş yavaş öldüren bir mutlak tecrit sistemini geliştirip uyguladılar.

Önder Apo, aldığı nefes bile Kürt halkının kaderi üzerinde belirleyici olduğunu biliyor. Bu yüzden kendi şahsında başlattığı ve bütün topluma mal ettiği Kürt Özgürlük Mücadelesini, mutlaka zafere ulaştırmanın derin sorumluluk anlayışı içerisinde. Bu sayede, bu kadar ağır bir işkence ortamına dayanabilmektedir. Önder Apo, İmralı işkence tabutluğu içerisindeki daracık mekanı ve zamanı, çok olağanüstü bir biçimde değerlendirerek bu koşulların üstesinden gelmeyi başarıyor. Önder Apo, zamanı ve mekanı aşarak özgürlüğü yaşıyor. Düşmanın yaşattırarak istediği zamana ve mekana kendisini mahkum bırakmıyor. Kendinde yarattığı

ruhsal ve düşünsel derinleşme sayesinde, zamanı ve mekanı aşarak özgürleşiyor. Önderlik, özgür düşünce gücünü ve özgür ruh dünyasını bu denli geliştirmeseydi, normal sıradan bir tutsak gibi ne zaman çıkacağına derdine düşseydi, bu düzeydeki bir işkenceye ve zulme bu kadar yıl dayanması mümkün olmazdı. Dolayısıyla Önder Apo, açtığı olağanüstü anlam savaşı sayesinde, bu komplocu işkence sisteminin üstesinden gelebilmektedir. İmralı'daki işkence ve esaret duvarlarını her an aşan, çok derin bir anlam savaşı veriyor. Kendisine dayatılan anlamsızlaştırmaya karşı, büyük bir anlam mücadelesi yürütüyor. Zaten yaşam, anlamla vardır. Yaşamı ne kadar anlamlı kılarırsanız, dayatılan baskı, zulüm ve işkenceyi de bir o kadar etkisizleştirir ve yenersiniz.

Özgürlük mücadelemiz, büyük bir toplumsal devrim hareketidir

İnsanlığın üzerinde ilk toplumsallaşmayı öğrendiği bu topraklar, son kırk üç yılda kıran kırana yürütülen büyük bir devrimsel mücadeleye tanıklık etti ve bu devrimsel süreç her bakımdan devam etmektedir. Önderlik çıkışı ve ideolojik grup aşamasını da sayarsak, neredeyse elli yıla varan bir süreden beri, Önderliğin ve kahraman şehitlerimizin öncülüğünde yürütülen Özgürlük Mücadelemiz, insanlığın öze dönüş hareketi olarak gelişmeyi sürdürüyor. Uygarlığın anlamdan kopardığı yaşamın, anlamına yeniden kavuşma mücadelesi oluyor. Büyük uygarlıksal gelişmelerin her seferinde darbelediği, dumura uğrattığı yaşamın, yeniden yaratılma savaşı oluyor. Parçalarca edilmiş, doğal niteliklerini kaybetmekle yüz yüze kalmış olan toplumun, kendini yeniden bulma ve yeniden yaratma süreci olarak gelişiyor.

Uygarlık sahiplerinin, toplumdan çaldığı gücünü, yani ahlaki ve politik niteliklerini yeniden kazanmanın tarihi olarak gerçekleşiyor. Bu anlamıyla Özgürlük mücadelemiz, büyük bir toplumsal devrim hareketi olarak tarih sahnesine çıkmış bulunuyor. Hem Kürdistan'da hem de bölgede, insanlığın son elli yıllık demokrasi ve özgürlük tarihini yaşayarak, yaratarak yeniden yazmanın iddiasıyla sürekli büyüyor. Demokrasi ve özgürlük tarihi açısından, büyük amaçlarla ve her türlü yol ve yöntemlerle mücadele yürüten partimiz, bir şehitler partisi olarak 50 yıla varan bir pratikleşmenin sahibi oluyor. Bedeninde yaktığı özgürlük ateşiyle Amed Zindanlarından tüm Kürdistan'ı aydınlatan Mazlum Doğan ve bedenlerindeki alevlerle bu halaya katılan Dörtler, 14 Temmuz iradi duruşuyla bu ateşi daha da güçleştiren Kemal Pir, Hayri Durmuş, Ali Çiçek ve Akif Yılmaz yoldaşlarımızda yeni bir özgürlük ruhunu yeşerterek, devrimci duruşumuza kılavuzluk etmeyi sürdürüyorlar. Saraların, Zilanların, Bêrîtanların, Viyan Cafların ve Şilanların, Rüstem Cudi ve Atakan Mahirlerin, Delal Amed ve Gülnaz Egerlerin, Zınar ve Doğanların, Hêlîn Garê ve Sinan Dersimlerin, Şevîn Bingöl ve Şükrü Serhatlıların, Şoreş Beytüşşebap, Cumali Çorum ve Sarya Diyarların yine Egîd Cıvyanların, Nûjin Koçerlerin ve Diljînlerin devraldıkları bu meşale, ülkemiz ve bölgemiz üzerinde sürekli yanmaya ve Önder Apo ile beraber yeni anlam birikimlerini yaratmaya devam ediyorlar. Uluslararası komplocunun 24. yılına girdik. Bu kirli ve çirkin komployla amaçlanan şey; Kürt halkının Önder Apo'ya bağlanmış kurtuluş ve özgürlük umutlarını yok etmek, partisini ve hareketini Önderliksiz bırakarak teslim almak ve tasfiye etmektir. Aslında amaçlanan, Önder Apo'nun komplo sürecine kadar kıran kırana, paha biçilmez bir savaşımı, büyük bedeller ödeyerek Kürt halkı adına elde ettiği kazanımları yok etmek, ortadan kaldırmaktır. Önder Apo şahsında ya Kürtleri teslim almak ya da geleneksel direniş yöntemleriyle kendi kendini tasfiye etmesini sağlamak amaçlanmıştır. Ancak Önder Apo'nun hızla geliştirdiği kendine has direnme tarzıyla, komplocu güçlerin her iki hesabı da boşa çıkarılmış oldu. Önderliğin muazzam bir öngörü ve entelektüel düzeyle merkezi uygarlık tarihini, yol açtığı çağımızı ve ortaya çıkardığı birey-toplum gerçekliğini, hakim kıldığı liberalizmin milliyetçilik, cinsiyetçilik, dincilik ve bilimcilğe dayanan ideolojik temellerini çözümlemesi, siyaset ve sosyolojideki dogmatik ve tutucu yaklaşımları aşması ve stratejik değişim dönüşüm sürecini başlatması, komplo büyük oranda boşa çıkaran baş faktörler oldu.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi Kürt Halkının, kadınlarının ve gençlerinin ortaya çıkardığı ulusal sahiplenme düzeyi ve fedai ruhun da, komplocunun boşa çıkarılmasındaki rolü büyük oldu. Komplocunun gerçekleştirdiği süreçte halkımız, bulunduğu her yerde ayağa kalkarak komploya karşı itirazını, tepkisini en radikal yol ve yöntemlerle ortaya koydu. Kürdistan'ın her dört parçasında ve yurt dışında yaşayan

tüm halkımız arasında adeta bir ulusal birlik ruhu gelişti ve Önder Apo etrafında büyük bir güvenlik çemberi oluşturuldu. Yüzbinler adeta sel olup komplocu odakların üzerine aktı. Özellikle zindanlardaki yoldaşların öncülüğünde geliştirilen “Güneşimizi Karartamazsınız” duruşuna öncülük eden şehit yoldaşlarımız, bu sürece kılavuzluk ettiler. Kürt halkının, kadınlarının ve gençlerinin ortaya koyduğu bu görkemli direniş karşısında, TC sömürgeci devleti bile Avrupa’nın ilgili sözleşmelerini imzalayarak geri adım atmak zorunda kaldı. Bunları o dönemin önemli başarıları olarak görmek ve öyle değerlendirmek mümkündür.

İmralı’daki tarihsel direniş ve Önder Apo gerçekliği

Önderliğin, bu uluslararası kirli ve çirkin komplonun karşısında içinde olduğu tarihsel bir direniş var. Toplumdan, insandan tamamen izole edilmiş küçücük bir zindan hücrelerinde, çoğu zaman kalem ve kağıttan bile yoksun bırakılmasına rağmen, tüm zamanını ve enerjisini halkının özgürlüğü ve insanlığın demokratik geleceği yolunda sürekli fikir ve düşünce üretme çabası içerisinde oluyor. Normal bir insan bünyesinin ne ruhsal ne fiziksel olarak

yeni anlamlar yükledi ve yeniden tanımladı. Kendi düşünce sistematığının kavramsal kuramsal çerçevesini ve anlamsal içeriğini filozofik ve dervişane bir yoğunlaşma düzeyi ile geliştirdi. Önderliğin düşüncelerindeki rafinelik düzeyini, günümüzün en değme üniversitelerinde bile görmek zordur. Çünkü; Önderlik düşünceleri büyük yaşam ve mücadele tecrübesinden süzülmuş, toplumsal mücadeleler tarihinden önemli dersler çıkarmış, insan sosyolojisi ve psikolojisini çözümleyerek doğrulamış, neolitik kadının özgür duruşundan ve geliştirdiği tarım köy devriminden ilham almış, ilk komünal toplulukların yaşam sırrından adeta içerek beslenmiş düşüncelerdir. Tek cümleyle özetleyecek olursak, hakikatin sırrına merdiven dayamış düşüncelerdir.

Önderlik paradigması ve öngördüğü komünal toplumsal sistem tezleri, sermaye ve iktidar tekellerinin binlerce yıldan beri sömürdüğü işçi-emekçi kesimlerini, kimliksiz bırakılmış halkları, yok olmayla yüz yüze kalmış kültürel yapıları, sömürgeleştirilerek ikinci cins konumunda görülen kadın kesimlerini, kapitalizmin zulüm cenderesinden çıkış arayışında olan sol-sosyalist, anarşist, feminist, ekolojist kesimleri çok ciddi etkilemektedir. Önderlik savunmaları yabancı dillere çevrilip enternasyonal alanda okunmaya başlandığından beri,

emekçi, sol-sosyalist, hatta bazı post modern sistem karşıtı hareketlerde ve onları takip eden toplumsal tabanlarında, ciddi bir umut dalgasına yol açmaya başlamaktadır. Son yıllarda Avrupa ülkelerinde ve bazı Ortadoğu ülkelerinde ‘Öcalan’a Özgürlük’ inisiyatifi adıyla, çeşitli demokratik sivil inisiyatiflerin kurulması bu gelişmeye ivme kazandı. Bu inisiyatiflerin öncülüğünde hem Avrupa’da hem Ortadoğu’nun bazı ülkelerinde Önderlik Konferansları gerçekleştiriliyor. Bu konferanslara dünyanın çeşitli yerlerinden aydın, akademisyen ve entelektüel şahsiyetler katılıyor. Önderliğin fikir ve düşüncelerini kendi gündemine alıp ilgi, alaka gösteren bu insanlar, dünyaca tanınan, bilinen, takip edilen, oldukça itibarlı şahsiyetlerdir. Çağımızın önde gelen düşüncelerini üreten düşünür, yazar ve akademisyenlerdir. Önderliğin ortaya koyduğu kavramsal ve kuramsal çerçeveyi daha da derinleştirmeye dönük bir çabanın içine girebilmektedirler. Her biri kendi ihtisas alanı çerçevesinde konuya eğilme çabasını göstermektedirler. Bu şahsiyetlerden bazıları Kürdistan’da pratikleştirmek üzere çeşitli projeler de önerebilmektedirler.

Bu dost çevreler arasında Önderliğin özgürlüğü kapsamında direk bir çaba ve eylemsellik içerisinde girenleri de vardır. Avrupa’nın en büyük sendikası

özgürlük ve kardeşlik mücadelesine, demokrasi ve adalet mücadelesine de ivme kazandırmaktadır. Bu anlamlı kampanyayı hem başlatan ve hem de katılım sağlayarak büyüten, desteğini sunarak yaygınlaşmasında rol oynayan tüm değerli dostlara; tüm işçi, emekçi, öğrenci, çevreci, devrimci, genç, feminist, anarşist, sol-sosyalist, aydın, yazar, sanatçı, bilim insanı, gazeteci ve akademisyen yoldaşların bu mücadelecili ve anti kapitalist duruşlarını, saygı ve sevgiyle selamlıyoruz.

Dikkat edilirse İngiltere, son beş yüz yıllık kapitalist modernitenin geliştiği merkezlerin başında gelmektedir. Yine kapitalizme en çok meydan okuyan düşünürlerin başında gelen ve bilimsel sosyalizm fikrini geliştiren Karl Marks’a ev sahipliği yapmış bir merkezdir. Bu kapitalist merkezin işçi ve emekçi dünyası, Karl Marks’dan yaklaşık iki yüz yıl sonra, şimdi de Önder Apo’nun Demokratik Sosyalizm Kuramına kucak açmış durumdadır. Bu anlattığımız gelişmeler, elbette sadece bunlarla sınırlı değildir. Batı dünyası kapsamında sayılabileceğimiz, Avrupa’nın ve Latin Amerika’nın tanınan bilinen değişik halkları arasında, Önderlik düşüncelerine karşı çok ciddi bir ilgi ve duyarlılık gelişmekte ve önemli bir heyecana yol açmaktadır. Önderliğin kadın konusundaki fikir ve düşünceleri de gelişen bu ilginin esas merkezini oluşturmaktadır. Bir de Enternasyonal yoldaşların hamleye katılım biçim ve düzeylerini tüm detaylarıyla buradan görüyoruz, izliyoruz. Çok kıymetli enternasyonal yoldaşlarımızın özellikle de dilimizi, kültürümüzü öğrenme ve bizimle (yani Kürtlerle), bizim dilimizle (yani Kürtçe) diyalog kurma çabaları, gerçekten çok anlamlı buluyoruz ve bu anlamlı katılım karşısında oldukça duygulanıyoruz. Kürtçe diline, tercümanlık yapacak kadar sahip çıkma ve gerçekten çok değerli buluyoruz ve onları bu konuda tebrik ediyoruz.

Aslında Önderlik bu fikir ve düşüncelerini savunmalarında işlerken, bu konuya işaret etmişti. “Ortaya koyduğum bu düşünceler; Büyük Fransa Devrimi gibi, Büyük Sovyet Ekim Devrimi gibi tarihi bir etkiye yol açacak” demişti. Şu anda gerçekleşmekte olan, tam da budur. Üstelik her iki büyük devrimsel gelişmeden çıkarılmış derslerle beraber, insanlık tarihinde yepyeni bir gelişme olarak ortaya çıkmaktadır. Rojava devrimsel zemininde kendisini, demokratik komünalite ve demokratik toplum sistemine dönüştürerek yeni bir yaşam çizgisine yol açmaktadır. Yeni Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlüğü yaşam çizgisinin kaba hatları, pratikleşme sürecine girmeye başlamıştır. Önderlik fikir ve düşüncelerinin batı dünyasındaki halklar ve ezilenler lehine estirdiği demokrasi ve özgürlük rüzgarının bir benzeri, Ortadoğu’da da yaşanmaktadır. Bilindiği üzere Ortadoğulu halkların, Önder Apo’ya geçmişten beri duyduğu ilgi, hep vardı. Çünkü Önder Apo, esaret öncesi yirmi yıllık devrimciliğini Ortadoğulu halklar zemininde geçirdi. O yüzden başta Arap halkı olmak üzere bölgede yaşayan Asuri, Süryani, Keldani, Fars ve Türkmenlerin ilgisi giderek yoğunlaşıyor.

Önder Apo’ya gösterilen bu ilgi, daha çok Rojava Devrimsel zemininde yoğunlaşıyor. Kuzey ve Doğu Suriye’de büyük bir emek ve çaba sonucu Kürt ve Arap halkları arasında geliştirilen toplumsal ittifak ilişkisi, bu bakımdan tarihsel önemdedir. Demokratik Moderniteye kapı aralar niteliktedir. Demokratik Ulus çizgisinin pratikleşmesine ortam ve zemin oluşturmaktadır. YPG ve YPJ güçlerinin özgürleştirdiği Arap bölgelerindeki bazı Arap aşiret ve kadınları, oradaki Kürt savaşçıları

eleştirerek; “Önder Apo’ya neden Kürt Halk Önderi diyorsunuz, neden sadece kendi Önderiniz sayıyorsunuz, O bizim de Önderimizdir, O sadece sizin değil, Halkların Önderidir, bizim de Önderimizdir” dediklerini, tüm yurtsever halkımız ve yoldaşlarımız bilmelidirler. Bundan güç ve moral almalıdırlar. Çünkü Önder Apo’nun gerçekten sadece Kürtlere hitap etmediği, geliştirdiği çözüm perspektiflerinin sadece Kürt sorununun çözümüne hizmet etmekle sınırlı olmadığı, giderek diğer halklar tarafından da anlaşılmaya, kavranmaya başlıyor. Bunun anlaşılmasına başlanması çok önemlidir. Tüm bu bakımlardan Önderlik etrafında ortaya çıkan gelişmeler, giderek iki yönlü bir sonuca yol açıyor. Birincisi; Ortadoğu ve dünyada, Demokrasi ve Özgürlük mücadelesi lehine demokratik toplumda ortaya çıkardığı umut ve cesaret düzeyi olurken, ikincisi ise; kapitalist modernite güçlerinin ortaya çıkan bu gelişmeler karşısında, kendi merkezi ulus devlet sistemini ayakta tutmak için, içine girdikleri faşist sağ siyaset sonucunu doğuruyor. Birbirine zıt yönde ortaya çıkan bu her iki gelişmenin, sadece biz Kürtleri etkilemekle sınırlı kalmadığını, hem Ortadoğu’nun hem de dünya insanlığının geleceğini etkileyen gelişmeler olarak ortaya çıktığını, görmek gerekiyor.

Önder Apo dünyaya bakışını, kadın özgürlüğü üzerine kurmuş bir Önderidir

Kadınların Önder Apo’yu sahiplenme düzeyi de oldukça öne çıkıyor ve büyük tartışmalara yol açıyor. Çünkü Önder Apo, uzun bir süre önce “ben bir kadın özgürlük işçisiyim” dedi. “İstedikleri kadar onlarım” dedi. Dolayısıyla Kürdistan’da kadının hem en büyük yoldaşı hem de en özlü yoldaşı, Önder Apo’dur. Dünyaya bakışını, kadın özgürlüğü üzerine kurmuş bir Demokrasi ve Özgürlük Önderidir. Kadın özgürlüğünün sağlanması için çok büyük çabaların ve emeklerin sahibidir. Özellikle de Kürdistan’da kadınları kölelik uykusundan uyandıran ve özgürlükle tanıştıran, Önder Apo’dur. Kadın özgürlüğü konusuna, klasik devrimciler gibi günübirlik geçiştiren bir yaklaşım içerisinde olmadı asla. Konuyu son derece tarihsel, felsefik, bilimsel ve sosyolojik kapsamı içerisinde ele aldı. Kadın özgürlük sorununu sadece Kürt kadını üzerinden de ele almadı. Tarihsel, toplumsal ve evrensel bir sorun olarak ele aldı ve bu yönlü çözüm önerileri geliştirdi. Kadınlara bir kurtuluş ideolojisi sundu. Kadın bilimi olarak “Jineoloji”nin geliştirilmesini önerdi.

Önder Apo, kadın özgürlük çalışmalarının bir parçası olarak erkek gerçeğini de ele alıp çözümledi. Erkekteki mevcut egemenlik zihniyetinin değiştirilip dönüştürülmesi konusunda muazzam sorgulamalar, diyaloglar ve çözümler yaptı. Kapitalizmi ve emperyalizmi erkek egemen ideolojinin, ataerkilli ideolojinin zirvesi olarak değerlendiriyor. Faşizmi, yoğunlaşmış erkeklik ideolojisi olarak çözümüyor. Bunun savaş ve şiddetle diyalektiksel bağını kuruyor. Çözüm olarak “erkekliliği öldürme” ve “erkeği dönüştürme” projeleri üzerinde duruyor. Yani özgürlük sorununu; tek taraflı ve sadece kadınların sorunu olarak görmüyor. Soruna esas yol açan öge olarak erkeğe sorumluluk yüklüyor. Önder Apo’nun “Özgür kadın” ve “Özgür erkeği” geliştirme çabaları olmasaydı, Kürdistan devriminin bu günkü niteliğine sahip olması çok zor olurdu. Toplumsal bünyeyi, hatta Kürt erkeğinin bünyesini kadın özgürlüğüne açan ve bu yönlü

dayanamayacağı mutlak tecrit koşullarını bile, hiçbir zaman kendisi için engel yapmıyor. Buna takılmıyor. Sömürgeci TC’nin gerçekleri hiçbir zaman yansıtmayan ve aylarca bekletilen gazetelerin eskimiş haberlerinden, TRT radyo kanalından, (görüşme heyetlerinin gidip geldiği süreçlerde kendisine verilen ve hala odasında bulundurulup bulundurulmadığını bilmediğimiz ve izin dahilinde izlettirilen) bir kaç devlet kanalından dinlediklerine dayalı olarak, ülkedeki, bölgedeki ve dünyadaki gelişmeleri takip edip muazzam yorumlama gücünü gösteriyor. Üstelik görüşmelerin yapıldığı süreçlerde her konuda, hepimize ve tüm mücadele alanlarına yetecek kadar perspektif göndermeyi de ihmal etmiyor.

Daraltılmış esaret ortamında sistemli mutlak tecrit işkencesi altında Önder Apo, son 23 yılın en gelişkin fikir ve düşüncelerini dünya insanlığına sundu. Bilimsel felsefik değeri yüksek olan yeni bir paradigma geliştirdi. Muazzam bir entelektüel birikim oluşturup sistemli düşünceler haline getirdi. Önderliğin geliştirdiği bu yeni düşünceler normal, sıradan düşünceler değildi. Bilimsel, felsefik değeri olan kuramsal düşüncelerdir. Günümüz dünyasının çokça kullanmakta olduğu birçok kavrama,

bu gelişmeler daha da hız kazanmıştır. Eskiden hem bu tür çevrelere ulaşma olanaklarımız sınırlıydı hem de Önderliği bu tür kesimlere yeterince anlatma ve kavratma sorunumuz vardı. Önderlik savunmalarının değişik dillere çevrilmesiyle beraber, toplumun en önde gelen kesimleri, giderek Önderliği direk kendisinden okumaya başlıyor ve muazzam düşünce dünyasıyla, geliştirdiği fikirleriyle tanışıyor.

Önder Apo’ya yönelik gelişen Özgürlük kampanyalarının anlam ve önemi

Rojava devriminin, insanlık düşmanı DAİŞ karşısındaki direnişi ve Demokratik Konfederal toplum sisteminin mevcut savaş ve şiddet ortamına rağmen, sömürgeci soykırımcı TC devletinin işgal saldırılarına rağmen, pratikleşme düzeyinin kendi mecrasında, kendine has çeşitli yetersizlikleri olsa da, bu ilgi ve alakanın gelişmesindeki rolünü de, ayrıca belirtmek gerekiyor. Kapitalist sistemle bir biçimde çelişki yaşayan tüm bu çevreler, Önderliğin kitaplarından okuduğu fikir ve düşüncelerin Rojava, Şengal gibi yerlerde pratikleştiğini görmekten güç ve güven almaktadırlar. Avrupa’daki ezilen işçi-

sayılan, birçok sendikayı ve işçi partisi gibi önemli yapıları çatısı altında toplayan İngiltere Sendikalar Kongresinin öncülük ettiği “Zamanı Geldi, Öcalan’a Özgürlük” kampanyası büyüyük evrensel bir düzey kazandı. Geçen yıldan beri özellikle bazı Batı Avrupa ülkelerinin desteği ile büyüyen Özgürlük kampanyası, bazı Ortadoğu ülkelerinde, yine bazı Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde de önemli bir destek bulmaya başladı. Önderliğin özgürlüğü konusunda gösterilen bu duyarlı yaklaşım ortaya konulan özgürlükçü tutum, hepimiz için çok sevindiricidir. Küresel Demokrasi Güçlerinin elele vererek ortaya çıkardığı bu sinerji, gerçekten de bir umuda yol açıyor. Gerçek bir bahara kapı aralıyor. Mücadele dinamiklerimizin hepsinde güç, moral ve coşku yaratıyor. Kürdistan’daki direniş azmini daha da güçlendiriyor. İnsanlığın, Kolektif Demokratik ve Özgürlükçü kazanımlarının hanesine yazılıyor. Bu yüzden ortaya çıkan bu kolektif çabaların hepsi de çok çok değerlidir. Herbiri kendi içinde ayrı bir renk, ayrı bir farklılık ve özgünlük taşıyor. Hem Önder Apo’nun fiziki özgürlüğüne kavuşmasında hem de insanlığın demokrasi ve özgürlük mücadelesinde rol oynayacak değerli çabalar. İnsanlığın eşitlik,

Kadınların Önder Apo'yu sahiplenme düzeyi, oldukça öne çıkıyor. Kürdistan'da kadının hem en büyük ve hem de en özlü yoldaşı Önder Apo'dur. Dünyaya bakışını, kadın özgürlüğü üzerine kurmuş bir demokrasi ve özgürlük Önderidir. Kadın özgürlüğünün sağlanması için çok büyük çabaların ve emeklerin sahibidir. Özellikle de Kürdistan'da kadınları kölelik uykusundan uyandıran ve özgürlükle tanıştıran, Önder Apo'dur.

değişim ve dönüşümün kabulünü sağlatan, Önder Apo'nun çaba ve emekleridir. Bu yönlü yürüttüğü mücadeledir. Çünkü; kadının yaşamını anlamlı kılan, ona kendini örgütleme, eğitme, savunma ve kendini yönetme hakkı ile tanıştırandır. Kısacası Kürt kadınının kendini savunabilmesi için her açıdan silahlandırdı. Bilinen savaş silahlarının dışında bir de İdeolojik politik açıdan silahlandırdı. Düşünsel felsefik ve kültürel açıdan silahlandırdı. Örgütlemeyi, örgüt kurmayı, mücadele etmeyi, iradeli durmayı, toplantı yapmayı, karar almayı ve örgüt yönetmeyi öğretti. Kısacası kadına, kendini savunabilmesi için her türlü gücü ve silahı verdi. Erkeğin yanısıra, hiçbir egemen otoriteye boyun eğmeyecek bir kadın gerçeğini geliştirdi. Kürt kadınları, bundan dolayı Önder Apo'ya ölümüne bağlıdır. Önderliğin özgürlüğünde kendi özgürlüğünü görmektedirler. Önderliksel varlığı, kendi özgürlüklerinin biricik teminatı olarak görmektedirler.

Gerek TC soykırımcı sömürgeciliği, gerekse komploya ortak olmuş bazı uluslararası hegemon güçler, Önder Apo'nun ezilen ve sömürülen tüm toplumsal kesimlere ve tüm demokratik insanlığa yeniden mücadele ruhu kazandıran bu düşüncelerinden, oldukça korkmaktadırlar. Özellikle ABD ve bazı Avrupa devletleri, Önder Apo'nun bu demokratik ve özgürlükçü fikir ve düşüncelerine karşı gelişen evrensel ilgiyi, kendi kapitalist düzen ve sistemleri açısından tehlikeli buldu ve bunun karşısında son yıllarda bazı sağ politikalar belirleme yoluna gittiler. Sömürgeci TC ile geliştirdikleri ilişki ve çelişki diyalektiği, bununla ilgili gelişmektedir. Almanya ve İngiltere bunların başında gelmektedir. Yine Avrupa Konseyine bağlı bazı sözde sivil kurumların, son yıllarda Önderlikle ilgili sürüncemede bıraktıkları kararların, bunun sonucu olduğunu belirtmek

mümkündür.

Yeni bir yüzyılın başındayız. Kürtler olarak 21. Yüzyıla, geçen yüzyıldan oldukça farklı bir giriş yaptık. Ulus bilinci gelişmiş ve her bakımdan örgütlü bir halk olarak girdik. Bizi yüz yıl boyunca paramparça edip kölelik dayatan egemen devletler karşısında, artık hesap soran bir iradeyle girdik. Bu iradeyi oluşturan yeterli düzeyde bir ideolojik bilinç, örgütlü duruş ve meşru savunma pozisyonu ile girdik. Kürtler; artık bastırılmaz ve inkar edilemez bir biçimde bilinçlenmiş ve örgütlenmiş bir halk pozisyonundadır. Yakalanan bilinçli, örgütlü ve iradeli pozisyonundan geriye düşmek artık mümkün değildir. Kürtlerle ilgili bu gerçek, yeni yüzyıl dünyasını düzenlemeye soyunmuş hegemon güçler tarafından da görülmektedir. Önderliğe karşı geliştirilen uluslararası komplo, bu gerçeğin önünü alma, geri adım attırma ve Kürtlere bir yüz yıl daha kaybettirme amacı taşımaktaydı. Ancak süreç amaçladıkları gibi işlemeyince, Kürtlerin yeni yüzyılın başındaki kazanımlarını büyütme yaklaşımlarını geriletemeyince, kendi tutumlarını gözden geçirmek durumunda kaldıklarını belirtmek, yanlış olmayacaktır. Egemen güçler tarafından Kürtlere geri adım attırma yönünde birçok saldırı hamlesi gerçekleştirildi. Önümüzdeki süreçte de benzer, kapsamlı saldırı hamleleri gelişebilir. Bunu bilmek gerekir. Bu tür kapsamlı saldırı hamleleri, kuşkusuz Kürt Özgürlük Mücadelesini pratik anlamda zorlayan, süreci uzatan, bedelleri ağırlaştıran bir gerçeğe yol açıyor. Ancak Kürtleri, 20. Yüzyılın başındaki iradesiz konumuna tekrar sokmaya yetmiyor. Tersine Kürtlere karşı gelişen her saldırı konsepti, ciddi bir iradi güçlenme ve tecrübe kazanma gerçeğini de açığa çıkarıyor. Muazzam bir mücadele birikimine yol açıyor.

Uluslararası kapitalist hegemon güçler cephesi de; kırk yıldır yürütülen bu

savaşa rağmen bir türlü yenilgiye uğratılamayan, teslim alınamayan, tersine giderek gücünü daha da büyüten, mevzilenmesini genişleten, örgütlülüğünü yaygınlaştıran Kürtlere, yeni yüzyıl dünyasında nasıl yaklaşacağını tartışmaya başlamaktadır. 20. Yüzyıl boyunca yürüttüğü Kürt siyasetinin, 21. Yüzyıla cevap vermeyeceğini görmeye başlamaktadır. Ancak bu güçlerin 21. yüzyıldaki Kürt politikasının net bir biçimde şekillendiğini ve buna dönük uluslararası bir kararlaşılmaya varıldığını belirtmek de, henüz mümkün değildir. Bu konuda TC sömürgeci devletinin geçen yüzyıldan kalma soykırım politikasındaki ısrarı, diğer uluslararası güçlerin tutumunu da sürüncemede bırakmasına neden oluyor. Kürt sorunu bu güçler tarafından çözümsüz bırakılarak uluslararası ilişkilerde siyasi, ticari ve diplomatik bir kart seviyesinde tutuluyor. TC sömürgeciliğinin soykırım siyasetinde tükenmeyen ısrarı ve umudu ile kapitalist hegemonik güçlerin bizimle var olan derin uygarlıksal ve ideolojik çelişkilerinin birleşmesi karşısında, Kürt sorununun sürüncemede bırakılması, hepsine ortak fayda sağlıyor. Tüm bunlardan şunu anlıyoruz; 21. Yüzyıl dünyasında Kürtlere bir alanın açılma olasılığı mümkündür. Ancak sorunun çözümünün ne zaman gündeme alınacağı, Kürtlere açılacak alanın nasıl bir alan olacağı ve kendilerine alan açılacak Kürtlerin hangi Kürtler olacağı, henüz netlik kazanmış değildir. Bunu netleştirecek olan, Kürtlerin kendi duruşudur. Elli yıla varan Önderliksel ve halksal mücadelenin ortaya çıkardığı kazanımlarını ne kadar doğru sahiplenecekleri ve doğru değerlendirecekleridir. Bunu belirleyecek temel öznelere başında ise Özgürlük Gerillası ve büyük bir inşa süreci içerisinde olan Demokratik Toplum İradesidir. Özgürlük Gerillası öncülüğünde ortaya çıkmakta olan devrimci halk iradesi ve devrimci

halk gerçeğidir. Geline aşamada hala dayatılmakta olan soykırım kaderini artık parçalamış olan halkımızın; kendi yeni demokratik ve özgürlükçü yaşam kaderini, kendi öz mücadelesiyle, kendi öz savunmasıyla ve kendi öz yetenekleri doğrultusunda yaratma gücünü ve iradesini ortaya çıkarmasına bağlıdır.

Faşist Erdoğan'ın özel psikolojik savaşı iflas etmiştir

Önderlikle görüşmelerin olmadığını, üzerinden yaklaşık bir yıl geçen, kardeş Mehmet Öcalan ile iki-üç dakikalık konuşma dışında herhangi bir haber almadığımızı herkes bilmelidir. Ne avukatlar ne de aile, görüşmelere götürülmemektedir. Yanında bulunan arkadaşlardan da örgüt yönetimi olarak ayrıca bir haber, bir bilgi alabilmiş değiliz. İmralı'da tutulan bu arkadaşların da ne aileleri ne de avukatları, hiçbir biçimde görüşmeye götürülmemektedir. İçerde Önderlikle aralarında görüşebiliyor görüşemediklerini dahi bilmiyoruz. Yani Önderliğin durumu hakkında örgütün elinde olup da, halkımıza ve yoldaşlarımıza aktarılmayan herhangi yeni bir bilgi ve haber bulunmamaktadır. Devlet cephesinden ayrıca kendi çıkarları temelinde gidilip gidilmediğine, görüşülüp görüşülmediğine dair de somut bir bilimiz yoktur. Ancak faşist iktidar basını üzerinden söylenen bazı şeyleri, belki biraz yorumlayabiliriz.

Son süreçte faşist Erdoğan, Önder Apo adına konuşmaya ve bazı iddialarda bulunmaya başladı. Kürt siyasetçi Selahattin Demirtaş'ı kastederek, "Edirne İmralı'ya hesap verecek" dedi. Böyle bir şeyi ortaya atarak, sanki İmralı'daki tecrit kalkmış, sanki her gün İmralı'da görüşmeler yapıyorlar ve Kürt sorununun çözümü etrafında Önderlikle tartışmalar yürütüyorlar, sanki Kürdistan'daki işgal saldırıları durmuş, sanki hergün SIHA ve savaş uçaklarıyla yaptıkları imha saldırıları yapılmıyor, sanki Mahmur mülteci kampında, Şengal'de, Rojava'da ve Medya Savunma Alanlarında her gün hunharca katlettikleri insanlar, Kürt değil, Apocu değil, sanki herşey güllük gülistanlık, sanki Önder Apo ve onun arasından su sızıyor gibi bir algı yaratmaya çalışıyor. Bu tam bir özel ve psikolojik savaştır. Bununla hedeflediği birkaç şey var, nedir bunlar?

Faşist Erdoğan yürüttüğü bu çirkin özel savaşla öncelikle, süreç karşısında beklenti içinde olan kesimlere hitap etmeyi amaçlıyor. Bu kesimlere "bakın çok bağlı olduğunuz Abdullah Öcalan ile muhabete varan görüşmeler yapıyorum. Senin sorununı çözecek olan benim. Benim dışımda Kürt sorununun çözecek başka kimse yoktur. Ama HDP ve PKK bunu istemiyor. Bundan hiç kuşkun olmasın" diyerek, bu kesimin kafasını karıştırıp Kürtlerin ortamını bulandırmak istiyor. İkinci amacı ise muhalefeti birbirine düşürmektir. Zaten kendi arasında bir türlü sağlam bir birlik ve ittifak geliştiremeyen muhalefet kesimlerinin, birbiriyle olan çelişkilerini derinleştirmeyi hedefliyor. Parçalı olan muhalefetin, birlik oluşturma ihtimalini ortadan kaldırmak istiyor. Çünkü kendi sonunun geldiğini biliyor. Muhalefetin stratejik bir hata yapmaması halinde, kendisinin önümüzdeki seçimi kazanma şansının artık kalmadığını biliyor. O yüzden muhalefetin kendi iç birliğini ve ittifakını geliştirsinde, kendi sonunu görüyor ve ne yapıp edip bunu bozmanın, bu ihtimali ortadan kaldırmanın taktiklerini geliştirmeye çalışıyor. "Öcalan benimle görüşüyor, dolayısıyla Kürtler, seçimlerde

size değil bana oy verecek" mesajını vermeye çalışıyor. Muhalefet de buna inanmaya yatkındır zaten. "Faşist Erdoğan'ın bu söylem ve iddiaları acaba doğru mudur, acaba gerçekten de İmralı ile bir görüşme mi var, acaba yeniden bir çözüm sürecini mi geliştirecekler ve ben yine Kürtlerin desteğinden mahrum kalıp seçimi kayıp mı edeceğim" gibi bir paniğin içine girdi. Oysa yukarıda da belirttiğim gibi, Hareket yönetimi olarak bize bu konuya dair yansıyan herhangi bir bilgi ve belge yoktur. Kürtler ve Kürt hareketi, faşist Erdoğan'ın bu taktiklerini artık tanıdığı için zaten kimse buna fazla kanmadı. Ama yine de bazı insanların kafasına takılan sorular olabilir. Bunun için de belki şunları belirtebiliriz; Faşist Erdoğan'ın böyle bir özel ve psikolojik savaş taktikğine başvurmak zorunda kalmış olmasını, kendi iflasına bağlayabiliriz. Yine İmralı'da yürütülen mutlak tecrit sisteminin artık iflas ettiğine bağlayabiliriz. Çünkü faşist Erdoğan'ın iddia ettiği temelde yeni bir sürecin başlayabilmesi için, öncelikle İmralı kapılarının açılması lazımdır. Mutlak tecrit sisteminin kaldırılması lazım. Önder Apo ile görüşmelerin başlaması lazım. Öncelikle avukatların ve demokratik kamuoyunu rahatlatacak bazı heyetlerin İmralı'ya götürülmesi lazım. Bunların hiçbirisi olmadan sadece, Kürt düşmanı faşist Erdoğan'ın yürüttüğü özel ve psikolojik savaş taktiklerine dayalı olarak "acaba neler oluyor" demek, doğru bir yaklaşım olmaz. Kısa ve öz olarak; hem AKP-MHP özel savaş rejimi hem de ana muhalefet partisi ve onunla itifak kuran diğer muhalefet partileri, Kürtlere, Kürt sorununa ve İmralı'ya son derece çıkarıcı yaklaşıyorlar. Araçsallaştırıyorlar. Kürtlerin, hem AKP-MHP faşist iktidarının hem de devletçi muhalefetin bu araçsal yaklaşımlarına karşı uyanık olması gerekiyor. Kendi üçüncü yol duruşunu, kendi bağımsız duruşunu, kendi bağımsız ve özgürlükçü duruşunu, onurlu duruşunu korumalıdır. Kendi özgüçü üzerinden kendi çözümünü oluşturmaya mücadelesini sürdürmeye, sonuna kadar devam etmelidirler. Bu konuda HDP kendi cephesinden gerekli cevapları verdi. "Böyle bir iddian varsa o zaman İmralı kapılarını aç da sayın Öcalan'ın kendisinden dinleyelim" dedi. Bu çok yerinde ve doğru bir cevap oldu. Biz de Özgürlük Hareketi olarak, buradan söyledik. Şayet birilerinin Kürt sorununu çözme yolunda bir niyeti veya arayışı varsa, o zaman buyurun İmralı kapılarını derhal açın, dedik. Ama bize, Heseke'deki DAİŞ saldırısıyla cevap verdiler. Yine Rojava halkımızın Heseke Şehitlerini toprağa vermeye başladığı 1 Şubat günü; Mexmûr mülteci kampına, Şengal'deki sivil yerleşim yerlerine ve Rojava'nın Dêrik kentine bağlı bazı köylere, savaş uçaklarıyla yaptığı eşzamanlı hunharca saldırı ile cevap verdiler. Yurtsever halkımız, çok hunharca gerçekleştirilen bu soykırım saldırılarının ardından hem Mahmur'da, hem Şengal'de hem de Rojava'da ve başta Avrupa olmak üzere bulunduğu her yerde ortaya koymuş olduğu onurlu tavrıyla, iradeli duruşuyla düşmana gerekli cevabı güçlü bir biçimde verdi. "Uluslararası komplo bir devamı olarak ve çok hunharca gerçekleştirdiğin bu soykırım saldırılarını beni ezemezsin, irademi teslim alamazsın, boşuna umutlanma" diyerek, hem düşmana gerekli cevabı vermiştir, hem de 24'üncü yılında uluslararası komplo karşısındaki onurlu duruşunu, bir kez daha açıkça ortaya koyarak, dünyaya ilan etmiştir.

DAİŞ bir Ortadoğu örgütü olduğu kadar, aynı zamanda bir uluslararası çete örgütüdür

DAİŞ tüm insanlık için büyük bir tehdit gücü olmuştur. DAİŞ'in gerçekliğini erkenden görüp çözümleyen Réber Apo bu nedenledir ki "DAİŞ Ortadoğu'nun JİTEM'idir, neredeyse orada savaşmak temel bir görev olarak görülmelidir" yönünde açıklama yaptığında tüm Kürtler seferber olup ayağa kalkmıştır. Özgürlük Hareketinin DAİŞ'i kırılmasında Réber Apo'nun Demokratik Ulus paradigması en keskin kılıç rolünü oynamış ve bunda belirleyici olmuştur. Sonuçta DAİŞ, kadın öncülüğünde gerçekleşen Rojava Devrimi'ne, Réber Apo'nun Demokratik Ulus paradigmasına yenilmiştir.

Sabri Ok

Tarihsel, toplumsal karşılığı olmayan hiçbir örgüt yoktur. Her örgütün mutlaka hitap ettiği bir ekonomik, toplumsal ve siyaset alanı vardır. Adı ve kimliği ne olursa olsun örgütler belli bir ekonomik, toplumsal ve siyasi zemine dayanarak ortaya çıkarlar ve buna göre de faaliyetlerini sürdürürler. Tüm zamanların en sapkın ve en gaddar örgütü olan faşist DAİŞ çete örgütünü de bu temelde değerlendirmek gerekir.

Önemli olan şudur; DAİŞ hangi coğrafyadan, mekandan ve toplumsal zeminden nasıl bir zamanda ve hangi boşluklardan faydalanarak toplumlara ve bireylere seslenerek ortaya çıkmıştır. Bilmek gerekir ki DAİŞ her şeyden önce bir Ortadoğu örgütüdür; ama aynı zamanda bir uluslararası örgüttür de. Yani DAİŞ'in uluslararası bir özelliği vardır. Dünyanın birçok ülkesinde yüzlerce ve binlerce kişi DAİŞ'e katılmıştır. Fakat DAİŞ belirgin olan rengi ve kimliğiyle bir Arap örgütüdür. Dünyanın farklı ülkelerinde, farklı toplumlara ait Müslümanların DAİŞ'e katılmış olmaları onun özünde bir Arap örgütü olduğu gerçeğini değiştirmez. DAİŞ'ten önce Müslüman Kardeşler ve El Kaide'nin de Ortadoğu'ya ait Arap toplumuna dayanan örgütler olarak ortaya çıktığı bilinmektedir. Kuşkusuz bu durum bir rastlantı ve tesadüfi bir gelişme olarak değerlendirilemez. Tam da bu noktada en azından bazı yanlarıyla da olsa Ortadoğu'yu ve buna bağlı olarak Arap toplumunu anlamakta yarar vardır.

İslam dünyası kendi Rönesans ve reformundan mahrum kalmıştır

Merkezi Ortadoğu olan İslamiyet'i Arap toplumu yaratmış ve geliştirmiştir. Halid Bin Welid'in İslam adına Filistin'i Bizanslardan alması Araplar için ayrı bir onur ve gurur payesi olmuştur. İslamiyet ve Arap toplumu bir dönem insanlığın geleceğini belirleyecek kadar etkili bir rol oynamıştır. Bu anlamda Arapların kendilerine olan öz güvenlerinin bir tarihsel geçmişi ve toplumsal dayanağı vardır. Fakat İslamiyet'in gelişme ve genişleme süreci kısa bir süre sonra çıkış özelliklerini kaybetmiştir. İslam devletinin kuruluşunun üzerinden 30 yıl geçmeden Ehlilbeyt ile Emevi hanedanı arasında bir mücadele baş göstermiştir. Bu mücadele İslamiyet'in hem gelişmesine hem de geleceğine olumsuz etkiye bulunmuştur. Kısa sürede İslamiyet devletçi iktidarcı Emevi hanedanının etkisi içine girmiştir. İbni Rüşd'ün Aristo'nun felsefesini en iyi çözümleyen ve geliştiren düzeyde bilim ve felsefeye verdiği önem daha sonraki Arap yönetimleri tarafından önü kesilmiştir. İbni Rüşd gibi filozoflar çıkaran İslam dünyasının daha sonra İmam

Gazali gibi muhafazakar, dogmatik, şematik düşünce sahipleri tarafından gelişmesi durdurulmuş, böylece İslam dünyası kendi Rönesans ve reformundan mahrum kalmıştır. İslam ve Ortadoğu dünyası böyle bir gerileme durumuna girerken, aynı dönemde Avrupa Rönesans ve reformlarıyla Ortadoğu'nun tüm olumlu değerlerini kendisine mal ederek felsefede, düşüncede, sanatta, sosyal ve siyasi bilimde bir sıçrama yapmıştır. Bu süreç İslam dünyası açısından Osmanlı İmparatorluğunun hakimiyet sürecine denk gelmiştir. Halifelik üzerinden varlığını sürdüren Osmanlı İmparatorluğu Ortadoğu'yu ve Arap toplumunu yüzlerce yıl egemenliği altında tutacak biçimde bir hakimiyet kurmuştur. Arapların bu dönemde de etkinliklerini yitimesi Arap toplumu üzerinde olumsuz etkilerde bulunmuştur. 16. yüzyıla gelindiğinde İslamiyet'i temsil ettiğini söyleyen Osmanlı İmparatorluğu Avrupa karşısında zayıf düşme sürecine girmiştir.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşından çok önceleri Süveyş'ten Hindistan'a kadar Körfez kıyısındaki Arap Şeyhlikleri İngilizlerin eline geçmiştir. Yüzyıl önce Ortadoğu-Arap devletlerinin haritasını bir İngiliz memur cetvelle çizmiştir. Araplarda önce hanedanlıklar, manda rejimleri sonra ise toplamda 22 devlet ortaya çıkmıştır. 20. yüzyılda milliyetçilik ve sosyalizm yükselen değerler haline gelmesi siyasi ve toplumsal yaşamını din temelinde şekillendiren Arapları da etkilemiştir. Ortadoğu toplumsal geleneği ve dinsel değerleri dikkate almayan bu ideolojik eğilimler ve buna dayalı siyasi yapılanmalar Ortadoğu ve halklarını bir ka-

davra gibi parçalayıp üzerinde her türlü oyun oynamışlardır. Böl, parçala, yönet stratejisi sadece Kürtler üzerinde değil Arap toplumuna da dayatılmıştır. Aynı ulustan sınırları cetvelle çizilen 22 devletin olmasının başka da bir anlamı ve izahı yoktur. Réber Apo "Ortadoğu ulus devletleri ulusların bizzat kendisi tarafından değil hegemonik sistem tarafından kuruldukları için hepsi birbirleriyle çatışmalıdır" demektedir. Bunu 22 Arap devletinin birbirleriyle olan ilişki ve ilişkilerinde görmek rahatlıkla mümkündür.

Ortadoğu kapitalist modernitenin gübreliliği haline getirilmiştir

Toplumsallığın, geleneğin en güçlü olduğu Ortadoğu kapitalist modernite kısıcında değerlerine ters düşürülüp özünden koparılıp nefes alamaz hale getirilmiştir. Bunun yanında ortaya çıkan manda rejimleri ve işbirlikçi ajan devletler sahiplerine ne kadar sadık olduklarını kanıtlamak için ihanet ve işbirlikçiliklerinden sınır tanımamışlardır. Bu işbirlikçiler üzerinden toplum iradesiz bırakılmıştır. Bir zamanlar dünyayı sarsan bir gelişme olarak ortaya çıkan İslamiyet'in dayandığı ve bu temelde büyük bir özgüvene kavuşan Arap toplumu artık tam bir onur ve gurur kıyımına uğradığına inanmıştır. Üzerinde yabancı tahakkümün yüzlerce yıl sürdüğü ve kapitalist modernitenin girişiyle Araplar sürekli ötelenmiş ve Réber Apo'nun belirttiği gibi Ortadoğu kapitalist modernitenin gübreliliği haline getirilmiştir. Haçlı seferlerinden günümüze dek süren üstenci, oryantalist politikaların ara-

lıksız sürdüğü Ortadoğu ve Arap dünyasında çok büyük tahribatlar yaşanmıştır. Buna rağmen Ortadoğu bir manevi uygarlık dünyası olarak hiçbir zaman teslim olmamış, maddi uygarlık dünyasıyla sürekli bir hesaplaşma ve direniş içinde olmuştur.

20. yüzyılın başında Ortadoğu'nun yeniden şekillendirilmesinde İngiltere ve Fransa belirleyici ve başat aktörler olarak rol oynamışlardır. Almanya ise İngiltere ve Fransa'ya göre geç bir emperyalist olarak tarih sahnesine çıkmıştır. Almanya emperyalist güç konumuna geldiği dönemde dünyanın büyük bölümü İngiltere ve Fransa tarafından paylaşılmış durumdaydı. Bu açıdan Almanya, İngiltere ve Fransa karşısında kendisini güç yapmak için askeri işgal, ilhak ve sömürge elde etmekten çok yerel özelliklere ve inançlara dayanarak kendini etkili kılmak istemiştir. Bu açıdan özellikle tam sömürge olmayan Osmanlı üzerinde etkili olarak kendisine sömürü ve siyasi etki alanı yaratmaya çalışmıştır. Bu açıdan da buralarda İslami kesimlerle ilişki kurma üzerinden etkili olma politikası izlemiştir. Osmanlı'daki Pan-İslamizm eğilimini de destekleyen Almanya olduğu gibi bu eğilim sahipleri de Almanya'ya dayanmışlardır. Almanya kısa sürede güçlenen genç bir emperyalist güç olarak etkisini böyle yaymaya çalışmaktadır. Bu yönüyle İslami akımların önemli bir kesimi kendilerini Almanya'ya dayandırma eğilimi içinde olmuşlardır. Türkiye'de ortaya çıkan İslami siyasi güçlerin Almanya'yı önemsemeleri, hatta Almanya'da bu yönlü örgütlenme içine girmeleri de bu tarihsel ilişki ve gerçeğin bir sonucudur. Kuşkusuz İn-

giltere de Ortadoğu'nun en eski hegemon gücü olarak yerel otoriteleri her zaman önemsemiş, onlar da zaman zaman bazı İslami tarikatları ve etkin çevreleri politik araç olarak kullanmışlardır. Bugün Ortadoğu'da İslami tarikatlar ve oluşumlar hala önemli bir politik araç olarak kullanılmaktadır.

Ortadoğu'ya ve Arap toplumuna ikinci büyük müdahale Körfez savaşıyla başlamıştır. İki kutuplu dünya yıllarında her ne kadar Mısır'da Cemal Abdülnasır Sovyetlerin desteğinde milli güçlere dayanarak kendini Arapların önderi yapmak istemiş ve Arap devletlerini birleştirme çabası içine girmişse de başarılı olamamıştır. Mısır ve Suriye'nin birleşmesi kısa süreli bir proje olarak kalmıştır. Arap ülkelerinin önemli bir bölümü Arap milliyetçiliği temelinde Sovyetlere dayanarak daha bağımsız ve milli bir politika izlemek istemiş olsalar da Reel sosyalizmin çöküşüyle birlikte bu zemini kaybetmişlerdir. Saddam Hüseyin soğuk savaşın sona ermesiyle birlikte Ortadoğu'da ortaya çıkan siyasal boşluğu Arap milliyetçiliğine seslenerek doldurmak istemişse de o güne kadar İran İslam Devrimi karşısında kendisini destekleyen ABD ve batının müdahalesiyle ilk önce zayıflatılmış, sonradan da tasfiye edilmiştir.

Kapitalist modernist ortadoğu'yu krizler yumağı haline getirmiştir

Ortaya çıkan şudur ki bütün bu dış müdahaleler, işgal, saldırı ve talan hareketleri Arap toplumsallığı ve değerlerini küçümseme ve dağıtma biçiminde gelişmiştir. İşbirlikçi Araplar hegemon güçlere dayansalar da Arap halkları ağırlıklı olarak bu ilişkiden ve işbirlikçilikten rahatsız olmuşlardır. Özellikle Arap toplumunu hor gören, üstenci, baskı ve zorbalık uygulamaları Arap toplumunda büyük bir tepki yaratmıştır. Kendilerini onurları kırılmış bir toplum olarak görmüşlerdir. İslamiyet'i yaratan ve uzun yıllar Ortadoğu'da hakim olan Araplarda tarihsel olarak üstün kavmiyetçi eğilim oluşmuştur. Bu eğilim kapitalist modernitenin milliyetçi eğilim ile çarpıklaşsa da varlığını sürdürmüştür. İşte böyle bir toplumsal gerçeklik içinde kapitalist modernist güçlerin hegemonyasına karşı ister gizli ister açıktan olsun büyük bir kin, öfke ve intikam duyguları gelişmiştir. ABD ve müttefiklerinin Irak cezaevinde insanların onurunu kıran uygulamaları son derece bilinçli bir politika olarak ısrarla uygulanmıştır. Onur kırıcı uygulamalarla topluma verilerek istenen mesaj "sizi halden hale koyacak kadar güçlüyüz, size her şeyi yaşatacak kadar güçlümüz vardır. İstersek başınıza her türlü belayı getirebiliriz" olmuştur. Araplar bu mesajı derinden onurlarına dokunacak düzey-

AKP-MHP faşizmi DAİŞ'i ideolojik olarak kendine yakın görmüştür. En önemlisi de Kürt halkının varlığına ve özgürlüğüne karşı kullanmak için desteklemişlerdir. İdeolojik yakınlıklarıyla birlikte muhtemelen Musul'da TC Konsolosluğu rehin alındığında DAİŞ'le Kürtler konusunda kapsamlı müzakereler yapmışlardır. Zira DAİŞ'in şu itirafı oldukça ilginç ve dikkat çekicidir, "Türk devleti ve Erdoğan olmasaydı bizim hedefimiz Şam'dı, Kobanê hesabımızda yoktu. Yönümüzü Kürtlere ve Kobanê'ye çeviren Türk devleti ve Erdoğan olmuştur" dedi.

de hissetmişlerdir. Sonuç; öfke, kin ve intikam duygularının her an biraz daha bilinmesi olmuştur. Zira kapitalist modernite Arap toplumunu küçümsemiş ve değerleriyle o kadar oynamıştır ki ne din-inanç ne de kimlik-milliyetçilik bir şey bırakmamıştır. İşbirlikçi, hain ve ajan rejimlerin tutumunu bir tarafa bırakalım, kendini ezik gören Arap toplumu gerçekten hegemon güçlere büyük bir öfkeyle dolmuştur. Bu da Arap toplumunda kendilerini bu durumdan çıkaracak bir arayış ortaya çıkarmıştır. Önderlik DAİŞ'i kapitalizmin gübreliginde ortaya çıkmış hareket olarak ifade ederken bunun diğer önemli bir boyutu da kapitalizmin işbirlikçi güçler üzerinden dayattığı kapitalist ekonomik anlayış, maddiyatçı kültür, toplumculuğun dağıtılmasına dayanan bireycilik Ortadoğu toplumlarının kimyasını bozduğundan söz eder. Ortadoğu temel dinlerin ortaya çıktığı coğrafyadır. Tarihsel olarak toplumculuğu yaşayan Ortadoğu bu dinler ve kavramlarıyla toplumculuk genel bir kültür haline gelmiştir. Tarih boyu da kültürüyle, sanatıyla ve dinsel formlarla Ortadoğu manevi uygarlığın coğrafyası olmuştur. Manevi uygarlığın ve toplumculuğun coğrafyası olan Ortadoğu'da ve Araplarda kapitalist modernite gerçek anlamda bir toplumsal yıkım yaratmıştır. Bu aynı zamanda değerler yıkımı olmuştur. Buna bir de kapitalist modernitenin yarattığı çarpık kişilikler ve onun yarattığı yapılar eklenince Rêber Apo'nun vurguladığı gübrelilik durumu ortaya çıkmıştır. Böyle bir toplumsal yaşam ve tepki yaratan siyasal iktidarlar ve arkasındaki kapitalist modernist hegemonyacılık Ortadoğu'yu krizler yumağı haline getirmiştir. Böyle bir gerçeklik içinde toplumun psikolojisi bozulmuş ve bundan kurtulmak için bir kurtarıcı bekler hale gelmiştir.

Arap Baharı ve DAİŞ'in ortaya çıkışı

Toplumun var olan psikolojisine, biriktirdiği kin, öfke ve intikam duygularına kim ya da kimler, nasıl bir paradigma ve nasıl bir öncülükte cevap olacaklar, bu önemlidir. Aslında Arap Baharı denen halk hareketleri de belirttiğimiz gerçeklik içinde ortaya çıkan ama önceden

yoksun olan bir arayışı ifade ediyordu. Yurtsever, devrimci, sosyalist bir hareket Arap toplumunun bu beklentilerine karşılık verebilecek durumda olsaydı gelişmelerin çok farklı bir mecrada ve minvalde olacağı kesindi. Ama olmadı. Arap Baharını bir taraftan dış güçler, bir taraftan geleneksel ama toplumun ihtiyacına cevap olmayacak dinci kesimler kendi çıkarlarına kullanmak istediler. Ancak bunlar halkların ihtiyacına cevap olamadılar. İşte bu süreçte 2. Körfez Savaşından sonra Irak'ta ABD'ye karşı direnen El Kaideciler Irak'taki eski Baasçılar ve cezaevinde işkence görüp aşığılanan kesimler yeni bir ideolojik ve siyasi yaklaşımla bu durumu değerlendirmek için hamle yapmışlardır. Zaten Arap toplumlarının psikolojisi de hegemon güçlere ve işbirlikçilerine karşı çıkacak kim olursa olsun peşine takıp sürüklenecek bir durumdadır. Milliyetçi ve dini duygular toplum içinde patlayacak düzeyde güçlenmiştir. Böyle bir toplum suistimal edilmeye ve yönlendirmeye son derece hazır hale gelmiş bir toplumdur. İşte bu süreci en iyi değerlendiren dinci grupları ve eski Baasçıları da yanına alarak siyasi ve askeri hamle yapan sapkın faşist DAİŞ çetesi olmuştur.

1. Dünya Savaşı sonrası Almanya'nın yenilgisini ifade eden Versailles Antlaşması imzalanmıştı. Buna 'Barışa Son Veren Barış Antlaşması' da denmektedir. Bu antlaşmada Almanya toplumu aşığılanmıştır, ötelenmiştir. Alman toplumu bu nedenle Versailles Antlaşmasına tepki duymuştur. Hitler'in Alman toplumunun bu psikolojisini ve tepkisini ırkçı ve faşist emelleri için oldukça kötü biçimde kullandığı bilinmektedir. Hitler Almanların kırılmış onurlarına ve gururlarına seslenerek, Alman onur ve gururundan söz ederek etrafında tam bir faşist örgütlenme ve askeri aygıt yaratmıştır. Almanların bu duygularına dayanarak tarihin en acımasız siyasi ve askeri güçlerden biri haline gelmiştir. Öyle ki, kısa sürede Avrupa'nın büyük bölümünü işgal etmiştir. Bu gerçeklik onurları kırılan toplumların sapıtırılmış ideoloji ve düşüncelerin peşine nasıl takıldığının kanıtı olmaktadır. Yine Türkiye'de Kemalizm'in dine kaba ve bas-kıcı yaklaşması, aynı şekilde İran'da

Şah'ın benzer politik yönelim göstermesi bugün hem Türkiye'de hem de İran'da dinciliğin halen güçlü olmasının başlıca nedeni olarak görülmektedir. Hatta BAAS gibi Arap milliyetçiliklerin bile Arap toplumunda bir dönem sonra gereken karşılığı bulmaması dinin ne düzeyde etkili bir ideolojik güç olduğunu ortaya koymaktadır. Arap toplumunda binlerce yıla dayanan inanç değerleri her zaman, her türlü hassasiyet ve değerlerin üzerinde olmuştur. Reel sosyalizmin "artık sosyalizmden komünizme geçmek üzereyiz" dediği bir süreçte bile inançlar özünde varlığını hep korumuş ve canlı tutmuştur. Dine yüzeysel ve basit yaklaşımın en bariz sonuçlarından biri de Sovyetler'de görülmüştür. Rêber Apo ise bu yanlışlığa düşmediği gibi, reel sosyalizmin dine yanlış yaklaşımını çok çarpıcı biçimde ortaya koymuştur. Rêber Apo'nun sosyalizmdeki toplumsallığı dinlerin özünde var olduğunu söylemesi son derece anlamlı ve değerli bir yaklaşım olmaktadır.

Dine doğru yaklaşmayan hiçbir siyaset başarılı olamaz

Dine doğru yaklaşmayan hiçbir siyaset asla başarılı olamaz. Dine yanlış yaklaşım başkaları tarafından kullanılır ve o siyasi eğilim boşa çıkarılır. Çünkü din istismara da oldukça açık bir alandır. Bu özellikle İslam toplulukları yani Ortadoğu halkları için geçerli bir durum olmaktadır. ABD ve Avrupa Ortadoğu halklarının inançlarıyla, kültürleriyle ve gelenekleriyle çok oynamıştır. Batı değerlerini üstün görüp Ortadoğu ve Doğu değerlerini ise geri ve aşağı görmüştür. Avrupa'nın bu üstenci, oryantalist ve maddiyatçı yaklaşımları Ortadoğu halklarını bu yaklaşım karşısında savunmacı kılmış, manevi dünyalarını katı biçimde korumalarına yol açmıştır. İçten içe de bu aşığılanmanın ezikliğiyle derin bir öfkeyle dolmuşlardır. Arap Baharındaki halk hareketleri en başta da bu duygularını açığa vurmuşlardır. Arap Baharının sadece mevcut işbirlikçi iktidarlara değil, hegemonik güçlere karşı isyan olduğunu göstermişlerdir.

Ortadoğu dünya dengelerinin kurulduğu yerdir. Kapitalistlerin öyle kolay

vazgeçmeyeceği de açıktır. Demek ki demokratikleşmeyen, halklarının özgürleşmediği Ortadoğu kapitalist-emperyalist güçlerin sürekli müdahale alanı olmaya devam edecektir. Şu andaki mevcut zihniyetler ve siyasi eğilimler böyle bir duruma zemin sunmaktadırlar. Etnik ve inanç, milliyetçilik, bağnazlık düzeyinde erkek egemenliğine dayandığından, demokratikleşme ve kadın özgürlüğünü getirecek cins mücadelesine kapalı bir siyasal ve toplumsal sistem gerçekliği bulunmaktadır. Bu da hem dış güçlerin hem de işbirlikçilerin toplumsal ve kültürel kriz yaratan bir sorunlar yumağının ortaya çıkmasını beraberinde getirmektedir. İşte Rêber Apo'nun kapitalist modernitenin gübreligi dediği gerçeklik tam da bu olmaktadır. DAİŞ gibi sapkın hareketler dünyanın başka yerlerinde değil de Ortadoğu'da çıkmasına yol açan neden bu gerçekliklerdir. Demek ki Ortadoğu'da DAİŞ gibi hareketlerin çıkmasına temel olacak tarihsel, toplumsal, kültürel nedenler ve zemin bulunmaktadır. Uluslararası hegemonik

DAİŞ'in temel destekleyicisi Türk devletidir

DAİŞ ise El Kaide'nin bir varyantı olarak ortaya çıkmıştır. Ortadoğu'nun dengelerini sarsacak kadar bir etki gücüne kavuşmuştur. Böyle bir gücü çıkarları için desteklemek ve kullanmak isteyenlerin olmaması mümkün değildir. Özellikle Türk devleti bunu açıktan yapmıştır. DAİŞ başta gençleri olmak üzere Arap toplumunun kırılan onur ve gururunu, etnik ve dinsel milliyetçiliği çok iyi değerlendirerek hızla büyümüş, engel tanımaz bir kararlılıkla sahneye çıkmıştır. Adeta ikinci bir Cengizhan örneği gibi önüne kattığını sürüklemiş, öyle psikolojik bir hava yaratmıştır ki fethedemeyeceği hedef yoktur anlamında bir algı yaratmıştır. Bu durum kapitalist modernist güçler ve onun işbirlikçilerine öfke duyan Arap gençliğini fazlasıyla etkilemiştir. DAİŞ uyguladığı zulmün yarattığı etkiyle artık kapitalist moderniteye, onur ve gurur kıran tüm güçlere karşı Arap milliyetçiliği ve İslam inancının intikam kılıcı olmuştur. Kendisine biçtiği rol ve misyon budur. Bir kesim Arapların algısı da bu yönlüdür. Yarattığı hava ve vahşilik düzeyindeki heybet karşısında kimse karşısında durabilecek durumda değildir. Bundandır ki Irak'ın çok büyük bir bölümünü ve ikinci büyük şehri olan Musul'u hiçbir engel ve dirençle karşılaşmadan işgal etmiştir. Şengal'e saldırıp Ezidi toplumu üzerine tam bir soykırım saldırısı yürütmesi ardından yönünü Suriye'ye çevirmiştir. Uzun konvoylar halinde araçlar üzerinden füzelerle geçit töreni gibi dünyanın gözleri önünde Suriye'ye yönelmiştir. DAİŞ'e karşı mücadele iddiasında olan güçler buna neden tepki göstermeyip seyirci kaldılar? DAİŞ'in Suriye'yi işgal edip rejimi devirmesini mi bekliyorlardı? DAİŞ'le bir hesapları olacaksa sonraya mı ertelemişlerdi? Bu anlamda DAİŞ'i objektif olarak kullanmak mı istiyorlardı? Kuşkusuz bunlar önemli sorulardır.

DAİŞ çeteleri, Erdoğan'ın talimatıyla Rojavaya saldırmıştır

Ancak tartışmasız, açık ve net olan başka bir doğru vardı. O da şudur: Faşist Türk devleti DAİŞ'i baştan beri tüm aşamalarda istikrarlı biçimde sürekli desteklemiştir. AKP-MHP faşizmi DAİŞ'i ideolojik olarak kendine yakın görmüştür. En önemlisi de Kürt halkının varlığına ve özgürlüğüne karşı kullanmak için desteklemişlerdir. İdeolojik yakınlıklarıyla birlikte muhtemelen Musul'da TC Konsolosluğu rehin alındığında DAİŞ'le Kürtler konusunda kapsamlı müzakereler yapmışlardır. Zira DAİŞ'in şu itirafı oldukça ilginç ve dikkat çekicidir, "Türk devleti ve Erdoğan olmasaydı bizim hedefimiz Şam'dı, Kobanê hesabımızda yoktu. Yönümüzü Kürtlere ve Kobanê'ye çeviren Türk devleti ve Erdoğan olmuştur" dedi. Gerçekten de DAİŞ'in normalde hedefinin Halep ve Şam olması gerekirdi. Hedefin Kobanê olması, Kobanê'nin de Türk devleti açısından önemi dikkate alındığında gerçekliğin tamamen böyle olduğu açıktır. Türk devleti DAİŞ'in içine MİT elemanları sızdırarak daha ilk çıkışından itibaren DAİŞ'i yönlendirme etkisine sahip olmuştur. Zaten Irak El Kaidesi'yle ilişkili olduğu daha sonra netleşmiştir. Bilindiği gibi bir dönem Irak Cumhurbaşkanı yardımcısı olan Tarık El Haşimi daha sonra Irak tarafından El Kaide'ye yardım etmek, bilgi vermek ve birçok kişinin ölümünden dolayı idamla yargılanmıştır. Bu kişi ilk

önce Başûrê Kurdistan'da KDP'ye sığınmış, daha sonra da Türkiye'nin himayesine girmiştir.

Türk devleti, AKP-MHP faşizmi Türkiye'de ve Kürdistan'da DAİŞ'e destek veren derneklerin ve büroların açılmasına izin vermiştir. Özellikle Kürdistan'da birçok şehirde DAİŞ'e katılımların yapıldığı yerler bizzat MİT tarafından örgütlenmiştir. Dünyanın her tarafından DAİŞ çetesi binlerce kişi Türkiye üzerinden katılım gerçekleştirmiştir. Türkiye DAİŞ'in otobanı olmuştur. Türk devleti bunun için ayrıca pasaport ve vize konularında müthiş imkanlar sunup büyük kolaylıklar sağlamıştır. DAİŞ'in Türkiye'nin pek çok yerlerinde eğitim kampı düzeyinde imkanlardan yararlandığı kesindir, ki bunlar belgelidir. DAİŞ çeteleri Türkiye'de eğitilmiş, silahlandırılmışlardır. DAİŞ'le başta petrol olmak üzere birçok ekonomik ve ticari ilişki içinde olmuştur. DAİŞ de buna karşılık bir konsept ve hedef değişikliğine giderek tüm varlığı ve tüm gücüyle Rojava Devrimine, Kürtlere yönelmiştir. DAİŞ bir yönüyle Türkiye'nin başta Kürtlerin mücadelelerini engellemek olmak üzere Ortadoğu'daki amaçlarına ulaşmak için kullandığı bir örgüt haline gelmiştir.

Özgürlük Hareketi ve Kürtler DAİŞ'le mücadelede kuşkusuz çok önemli ve çok ağır bedeller ödemiştir. Zira tehlike büyüktür. AKP-MHP faşizminden yine dolaylı ya da doğrudan birçok güçlerden destek alarak Kürtlere saldıran DAİŞ kırılmadan, Kürtlerin varlığını sürdürmesi ve özgürlüğünü koruması mümkün değildi. Bunun için her türlü bedel göze alınarak direnilmiştir. Kaldı ki DAİŞ sadece Kürtler için değil tüm insanlık için büyük bir tehlike ve tehdit gücü olmuştur. DAİŞ'in gerçekliğini erkenden görüp çözümleyen Rêber Apo bu nedenden ki "DAİŞ Ortadoğu'nun JİTEM'idir, neredeyse orada savaşmak temel bir görev olarak görülmelidir" yönünde açıklama yaptığında tüm Kürtler seferber olup ayağa kalkmıştır. Artık Kürtlerin ve dostlarının odaklandığı yer Kobanê olmuştur. Çünkü Kürtler ve Özgürlük Hareketi Kobanê'de kırlıysaydı, bir kez daha belini doğrultmak mümkün olmayabilirdi. Rojava Devrimi ve Kürt halkının iradesi Kobanê'de kırılmak isteniyordu. Açık ki Özgürlük Hareketinin ve Kürtlerin DAİŞ'le savaşı kıran kırana olacaktı. Sonuçta sapkınlık düzeyinde de olsa DAİŞ bir inanca dayanarak savaşıyordu ve arkasında Kürt düşmanı Türk devleti vardı. DAİŞ ideolojik gücüyle önünde durulamaz bir güç haline gelmişti. Dolayısıyla Kürtler ve Özgürlük Hareketi DAİŞ'i sadece savaşçı yetenekleriyle, cesur ve cesaretli oldukları için değil en önemlisi ideolojik güçleri ve mücadele iradeleriyle yeneceklerdi. Denilir ki "iyi bir düşünce sadece iyi bir kalkan (koruyucu) değil, aynı zamanda iyi bir kılıcıdır da". Evet, Özgürlük Hareketinin DAİŞ'i kırılmasında Rêber Apo'nun Demokratik Ulus paradigması en keskin kılıcı rolünü oynamış ve bunda belirleyici olmuştur. Sonuçta DAİŞ, kadın öncülüğünde gerçekleşen Rojava Devrimine, Rêber Apo'nun Demokratik Ulus paradigmasına yenilmiştir.

DAİŞ'e karşı ideolojik mücadele kadar, demokratik sistem mücadelesi de verilmelidir

DAİŞ yenilmiştir ama Ortadoğu demokratikleşmeyip, halklar özgürleşmeyinceye kadar DAİŞ vb din referanslı faşist çete grupların çıkması her zaman mümkündür. Bu tür örgütler ortaya çıkınca bunları destekleyip kullanmak isteyen güçler de hep olacaktır. DAİŞ

Başta Kürtler olmak üzere Kuzey ve Doğu Suriye halkları ABD'nin ve Koalisyon güçlerinin PKK'yi terör listesinde gören ve çoğu kez KDP'nin argümanlarıyla açıktan PKK'yle aranıza mesafe koyun yönündeki açıklamalarını büyük bir tepki ile karşılamakta ve redetmektedirler. Eğer hak, adalet, hukuk ve insani değerler adına bir şey varsa PKK'nin terörist bir hareket olduğu yalanını artık hiç kimsenin buna inanmaması, tekrarlamaması ve bunu terk etmesi gerekmektedir. Bu anlamda ABD'nin ve Koalisyon güçlerinin PKK'ye yaklaşımı aynı zamanda onların DAİŞ'e karşı mücadelede ne kadar samimi ve tutarlı olduklarının da göstergesi olmaktadır. DAİŞ'e karşı olduğunu söyleyip PKK'yi terörist bir hareket olarak değerlendirmek tam bir ikiye bölme hareketidir.

büyük ve tarihi bir yenilgi yaşamasına rağmen halen böyle potansiyel bir güce ve pozisyona sahip olduğu da unutulmamalıdır. DAİŞ'in gücü sapıtırılmış ideolojisinin dayandığı tarihsel toplumsal temelden geldiği gibi kendini kapitalist modernite karşıtı göstererek hem dünya genelindeki Müslüman topluluklarda hem de bu toplulukların kapitalist moderniteye tepkili kesimlerinden gelmektedir. Bu açıdan DAİŞ'e karşı mücadelenin ideolojik temelde süreklileştirilmesi ve Ortadoğu gerçekliğine dayanan alternatif bir demokratik sistemin gerçekleştirilmesi gerekmektedir. Bu açıdan Rêber Apo'nun 5 bin yıllık erkek egemenlikli devletçi sisteme ve kapitalist moderniteye alternatif Demokratik Konfederal yönetim ve Demokratik Sosyalist sistem anlayışı temelinde mücadelenin geliştirilmesi Ortadoğu halkları açısından çok önemli hale gelmiştir. Zaten bu nedenle Arap halkları Rêber Apo bizim de Önderimizdir, diyerek kapitalist modernitenin yarattığı gübrelik ortamından çıkışı bu ideolojik politik çizgide görmektedirler. Bu açıdan bu çizginin Arap halkları içinde etkili kılınması DAİŞ'e karşı mücadelenin en sonuç alıcı çalışması olarak görülmelidir.

DAİŞ'in ilk önce başkent ilan ettiği Rakka ele geçirilmiş, 2019 Mart'ında da alan hakimiyetine tümüyle son verilmiştir. Binlerce DAİŞ'li teslim alınmış, yine DAİŞ'ilerin on binlerce aile ferdi Kuzey ve Doğu Suriye'deki kamplara yerleştirilmiştir. Kuzey ve Doğu Suriye cezaevlerinde 54 ülkeye ait 12 bin DAİŞ'li tutulmaktadır. Hol Kampı'nda on binlerce yaşlı, kadın ve çocuk barındırılmaktadır.

Özetle DAİŞ Kuzey ve Doğu Suriye'de halen ciddi bir potansiyel tehlike durumundadır. Sadece potansiyel tehlike değil, 20 Ocak 2022 tarihinde gayet planlı ve organizeli biçimde Heseke'de Xiwêran'deki cezaevine yaptığı saldırıyla gücünü belli oranda koruduğu görülmüştür. Uluslararası koalisyonun DAİŞ'e karşı mücadelede ne kadar samimi ve tutarlı olduğu kuşkusuz tartışma konusudur. Kürtler başta olmak

üzere Kuzey ve Doğu Suriye halkları DAİŞ'e karşı yalnız kendileri için değil, tüm insanlık için mücadele vermişlerdir. On binlerce şehit ve yaralı vererek insanlığı bu beladan korumuşlardır. Ancak Kuzey ve Doğu Suriye halkları tüm insanlık adına ağır bedeller ödedikleri halde DAİŞ'e karşı koalisyon kurduğunu söyleyen güçler hala Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetiminin meşruiyetini kabul etmedikleri gibi destek konusunda da oldukça isteksiz ve ikirciklidirler. Verdiği destekler de öyle söylenildiği gibi önemli destekler değildir.

Bugün Kuzey ve Doğu Suriye'de Kürt, Arap, Hristiyan halklarından 5 milyon insan yaşamaktadır. DAİŞ'e karşı mücadelede bu halkların kanı birbirine karışmış, birlikte akmıştır. Bu da Ortadoğu'da bir ilk olmaktadır. Halen din ve etnik milliyetçilik adına halkların birbirlerini boğazladığı, kadın kırımının sürdüğü Ortadoğu'da devrime kadınlar öncülük etmekte ve bu halklar (Arap, Kürt, Çerkez, Çeçen) ortak geleceklerini ve ortak yaşamlarını demokratik özgür bir biçimde inşa etmektedirler. DAİŞ'e karşı mücadele veren Kuzey ve Doğu Suriye halkları böyle bir demokratik ve özgürlükçü sistem kurmalarına rağmen kendilerini demokratik ve özgürlükçü gösterenler bu halklara gereken desteği vermedikleri gibi yapılan saldırılara da göz yummaktadır. Nitekim ABD, Avrupa ve uluslararası koalisyon halen Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetiminin meşruiyetini tanımakta isteksiz davranmaktadır. Kuzey ve Doğu Suriye halklarıyla ilişkilerini DAİŞ'e karşı mücadele ile sınırlı tutmaktadır. Bunlar kapitalist modernist güçlerin siyasi ahlakının ne olduğunu ortaya koymakta ve halklar açısından sorgulanması gereken bir durum olmaktadır.

DAİŞ'i kıran PKK'dir

Başta Kürtler olmak üzere Kuzey ve Doğu Suriye halkları ABD'nin ve Koalisyon güçlerinin PKK'yi terör listesinde gören ve çoğu kez KDP'nin argümanlarıyla bazen de

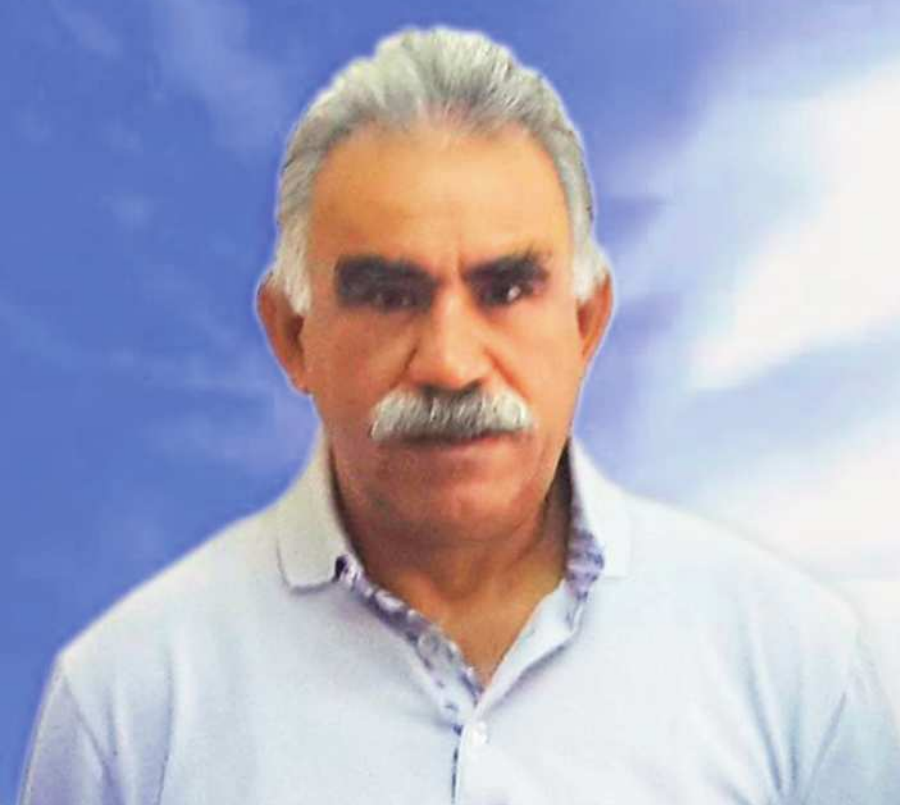
açıktan PKK'yle aranıza mesafe koyun yönündeki açıklamalarını büyük bir tepki ile karşılamakta ve ret etmektedirler. Eğer hak, adalet, hukuk ve insani değerler adına bir şey varsa PKK'nin terörist bir hareket olduğu yalanını artık hiç kimsenin buna inanmaması, tekrarlamaması ve bunu terk etmesi gerekmektedir. Bu anlamda ABD'nin ve Koalisyon güçlerinin PKK'ye yaklaşımı aynı zamanda onların DAİŞ'e karşı mücadelede ne kadar samimi ve tutarlı olduklarının da göstergesi olmaktadır. Daha doğrusu PKK onların gerçek yüzünü bir turnusol kağıdı gibi açığa çıkarmaktadır. DAİŞ'e karşı olduğunu söyleyip PKK'yi terörist bir hareket olarak değerlendirmek tam bir ikiye bölme hareketidir. DAİŞ'e karşı Başûr'da, Irak'ta, Suriye'de ve Rojava'da ideolojik ve askeri mücadeleyi en kararlı biçimde veren ve DAİŞ'i kıran PKK olmuştur. Eğer Rêber Apo'nun ortaya koyduğu ideolojik çizgisi olmasaydı hiçbir askeri güç DAİŞ'i yenilgiye uğratamazdı. DAİŞ'in ABD silahlarıyla yenilgiye uğratıldığını düşünmesi büyük bir yanılgıdır. Eğer DAİŞ'in karşısında PKK'nin ideolojik çizgisi bulunmasa DAİŞ şimdi de siyasi ve askeri bir hamle yaparak bir çok yeri işgal edebilir. Ancak Rêber Apo'nun ideolojik politik çizgisi DAİŞ'e böyle güçlü bir hamle yapma zemini bırakmamıştır. ABD ve Koalisyon güçlerinin PKK'yi terörist görmesi ve yine Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimine son derece pragmatik yaklaşması hem TC'nin işgalini cesaretlendirmekte ve hem de DAİŞ'in yeniden toparlanmasına hizmet etmektedir.

Nitekim faşist DAİŞ çeteleri 20 Ocak 2022 tarihinde oldukça planlı ve organize bir biçimde Heseke'nin Xiwêran'deki cezaevine kapsamlı ve büyük bir saldırı gerçekleştirmiştir. Bu saldırının stratejik büyük bir hedefi olduğu anlaşılmıştır. Yapılan tüm araştırmalar göstermektedir ki bu saldırıyı DAİŞ ve işgalci Türk devleti birlikte planladıkları ortaya çıkmıştır. Bu saldırı başarlaysaydı Heseke'nin işgal edilmesiyle birlikte Kuzey ve Doğu Suriye'de yeni bir süreç başlatılacaktı. İşgalci Türk devletinin

Xiwêran'deki cezaevine yapılan saldırıyla eş zamanlı olarak Serêkaniyê ve Girê Spî'den 3 bin çeteyi Til Temir'e yerleştirmesi cezaevi saldırısının ne kadar stratejik düşünüldüğü ve DAİŞ çeteleriyle işgalci Türk devletinin birlikte nasıl hareket ettiğini gözler önüne sermektedir. İşgalci Türk devleti hiçbir zaman DAİŞ'in yenilgisini hazmetmemiştir. DAİŞ'le her fırsatta ilişkilerini sürdürmüş ve desteklemiştir. Bu durumu ABD ve Koalisyon güçleri çok iyi bilmesine rağmen işgalci Türk devletine karşı hiçbir zaman açık ve net bir tutum geliştirmedikleri gibi gerek tutuklu DAİŞ çetelerinin gerekse Hol Kampı'nın güvenliğini tamamen Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimine bırakmışlardır. Ne güvenlik konusunda Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimine destek olunmuş ve ne de DAİŞ çetelerini ülkelerine götürmüşlerdir. Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetiminin DAİŞ çetelerinin Kuzey ve Doğu Suriye'de yargılanması yönündeki isteğini ise ret etmişlerdir. Özetle tüm sorumluluk sorumsuz biçimde Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimine yüklenmiştir. Bu da ABD ve Koalisyon güçlerinin hem Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimiyle ilişkilerini ve hem de DAİŞ'e karşı yürüttükleri mücadelenin tutarlılık düzeyini ortaya koymaktadır.

DAİŞ çetelerinin Kuzey ve Doğu Suriye'de yargılanmalarını kabul etmemelerinin en büyük nedeni yargılama sürecinde DAİŞ'le Türk devletinin ve başka birçok güçlerin ilişkilerinin ortaya çıkma olasılığıdır. Ancak Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi DAİŞ'in yenildiği topraklarda yani Kuzey ve Doğu Suriye'de yargılanmasında ısrar etmesi en doğru olanıdır. DAİŞ'i yenilgiye uğratan ve insanlık adına DAİŞ'le mücadelede en büyük bedeller ödeyen Kuzey ve Doğu Suriye halkları olmuştur. DAİŞ'i mahkeme etmesi gereken de, romanını yazması ve sinemasını yapması gereken de Kuzey ve Doğu Suriye halkları olmalıdır.

15 ŞUBAT KOMPLOSU'NUN TARİHİ SONUÇLARI ÜZERİNE

1990'ların, hatta 1980'lerin başlarında Arap sahasından ayrılıyordum tarihin seyri başka olabilirdi. Zagroslar'a yerleşmem en ciddi seçenektir. Fakat İran ve Kürt işbirlikçilerinin yaklaşımlarının neleri doğuracağı bilinmezdi. 9 Ekim 1998 çıkışını oraya yapmamanın doğruluğuna hala inanıyorum. Dağa çıkış 40 yıllık rüyam olduğu halde, üzüntümden çatlamamamın tek nedeni, insan yaşamının ve özgürlüğün iğne ucu kadar barışçıl bir imkanı varsa, bunun denenmesinin tercih edilmesinin daha değerli olmasıydı. Mevcut tabutluğumda bile moralli olmamın tek nedeni, onurlu bir barış için yaşamamın soylulaştırıcı bir savaştan daha az değerli olmamasıdır.

Rêber Apo'nun 'Sümer Rahip Devletinden Demokratik Uygarlığa' kitabından derlenmiştir

Komplo kapsamlıydı ve Türkiye'nin çıkarına olduğu da kuşku götürüyordu. Kaldı ki, PKK tek taraflı ateşkesle uzlaşmaya yatkınlığını ortaya koymuştu. Demokratikleşmeyle ve Irak üzerinden Türkiye'yi zora sokmadan, bir kardeşlik çözümüne adım atılabilirdi. Özünde bu tutum, içerde savaş rantından geçinenlerin çıkarına da gelmiyordu. İsrail, sıkışan Türkiye'yi kendine bağlamak için, sonuna kadar PKK'nin üstüne geliyordu. Türkiye PKK'ye çok duygusal bakıyordu. En büyük tehlike olarak belirleyip, kendini her tür tavizi verme noktasına getirmişti. İçte ve dışta rantı dayalı çevreler bu politikaya o kadar dalmışlardı ki, bir gecede bankalar havada kapılıyor, içi boşaltılıyordu. Talan ekonomisine yönelinmişti. Hiçbir hükümet bu beleşçilikten yemeden, elini savaştan çekmek istemiyordu. Türkiye'yi kendine bağlamak isteyen Batı'nın büyük devletleri ve güçlü ekonomileri için de ortam idealdi. Kurban edilecek PKK ve yurtsever Kürt halkının değeri, tatlı kârları yanında bir hiçten ibaretti. İnsandan sayılmıyorlardı ki, hakları olsun. Zaten terörist ilan edilmişlerdi. Batı bunu desteklemişti.

PKK karşısında büyük gerileme yaşayan geleneksel işbirlikçiler ve ilkel burjuva milliyetçiliği, bir an önce PKK'nin imhasını bekliyordu. ABD ve İsrail, Londra merkezli planlamayla dünya çapında alarma geçmişlerdi. 2000'e doğru, Abdullah Öcalan komplosunda güçlerini ekonomik, istihbarat, diplomatik ve askeri olarak devreye koymuşlardı. Bu sefer Kürt özgürlük iradesini PKK ve Öcalan şahsında da bitirmeyi kesin olarak kafalarına koymuşlardı. Plan daha derin açılabilir. Ama bunun bir ucunun da Türkiye'yi derinliğine krize sokmak olduğu son dönemlerde yeterince açıklığa kavuşmuştur. Beklenen kör isyan tavrının sergilenmemesi, tersine en yumuşak ve kardeşçe barış ve demokratik uzlaşma tavrı içine girilmesi, bu emperyalist komplonun tam başarıya gitmesini engellemiştir. PKK'ye, yurtsever Kürt halkına ve Abdullah Öcalan'a yönelik topyekün komplo, 20. yüzyılın son ve en büyük komplosunu teşkil etmektedir. Dünya çapında düzenlenmiştir. En önemli bir hedefinin de Türkiye'yi stabilize etmek olduğu anlaşılmıştır. Yurtsever ve halkların kardeşliğini temel tutum belleyen bir hareket, kendini bu oyunlara daha fazla malzeme olarak kullanamaz. Tersine, halkların özgürlüğü ve kardeşliği neyi

gerektiriyorsa onu yapması, özüne saygının ve bağlılığının bir gereğidir. PKK, gerek zindanın işkence ve itiraflarından, gerekse saflarındaki komplo ve çeteleşmeden kurtulmadan, kendine saygıyı elde edemez.

PKK, yeni dönemin aynı zamanda ayrılıkçılığa hizmet edebilecek çizgisinden uzaklaşmak için, ülke bütünlüğüne ve devlet birliğine dayalı bir stratejik yaklaşımla, meşru savunma çizgisine dayalı bir taktik savunma anlayışı içinde, barış ve demokratik uzlaşma için sorumluluklarının gereğini ciddiyetle yerine getirmektedir. 2000'lerde başlayan bu süreç derinleşerek devam etmektedir. Nispi sükunet dönemi iyi değerlendirilerek; Filistin-İsrail, Çeçenistan-Rusya tarzı bir milliyetçi bağnazlığa düşmemeye, devlet de üzerine düşeni yaparak katkıda bulunmak durumundadır.

Geçmişten çıkarılması gereken en temel dersleri çıkarmadan ve yeni dönemin görevlerini net ve yeterli yetkinlikle yerine getirmeden, yeni dönem anlamsız bir kavram olmaktan öteye gidemeyecektir.

9 Ekim 1998'de Şam'dan çıkışım

9 Ekim 1998 çıkışı değerlendirilirken, Ortadoğu zemininin ne anlam ifade ettiğini çok sağlam ve yürekte çözümlemek gerekir. Bu zeminde yirmi yıla yakın bir pratik geçirdim. Sayısız ilişki ve çalışmalarda bulundum. Tarihi önemde gelişmeler ortaya çıktı. Bu gelişmelerin benimle ilgili hangi sınır ve ruhla gerçekleştirildiği ve nasıl dayanabildiğim de bütün yönleriyle mutlaka anlaşılmalıdır. Başta PKK yapısı olmak üzere birçok çevre, işin hiçbir şey ifade etmeyen resmi görüntüsü dışında, can alıcı özünü anlama gücünü göstermiyor. Sanki normal ilericiler cephesinde anlı şanlı yaşanmış, çalışılmış ve başarılmış sanılıyor. Böyle bir şey yoktur. Tabii ki ucuz yorumla izah, kendilerine rahatlık sağlıyor. Dogmatik siyaset ve örgüt anlayışlarını tatmin ediyor. Bu tutum yetmeyince, bu sefer geleneksel kutsallık anlayışlarına sığınarak, "olağanüstü" kişilik özellikleriyle izah edip sorumluluktan uzuzca kurtulmak istiyorlar. Bu yüzden kimse yaşadığım pratiği tüm tarihsel mitolojik, felsefi, dini ve bilimsel anlamıyla çözmeye yanaşmadı. Çok kitap yazıldı; ben de yazdım. Yaşadığım gerçekleri halen de yazacak durumda değilim.

Bunun için özgürleşme alanlarının gelişmesi gerekir. Ama koşulları çok elverişli olan ve gelişmeleri için neredeyse şart olan anlama işini başaramayan, başta yoldaş geçinen birçok kişi ve kurum, bu tutumla aslında kendilerini geliştirmeye ve başarısızlığa mahkum ediyorlar. Bunlar mümkünse bu yılların çözümünü yapıp insanlık, Kürtler ve Ortadoğu tarihi ve geleceği için ne anlama gelmesi gerektiğini en temel görev edinsinler. Çünkü bu olanak dışında, özgür yaşama giden yolda ne tarihi ve çağı, ne de güncel somut gerçekleri çözüp önlerini aydınlatırlar. Şimdilik tek yol budur ve büyük emekle anlamayı ve pratikleştirmeyi gerektirir.

9 Ekim 1998'de Şam'dan çıkışım tarihsel olguyu hatırlatır. Çok sayıda dost vardır. İktidardaki partiden birçok davet yapılmıştır. Parlamento, anayasayı değiştirebilecek bir çoğunlukla beni davet etmiştir. Gitmeden önce bakanlık yapmış ve halen milletvekili olan Kostas Baduvas adlı dostla konuşan tercüman Ayfer Kaya, gelebileceğime dair telefonda birçok kez teyit almıştır.

Ulaştığımda, ortada 'dost Baduvas' yoktur. Karşılayan, İstihbarat Başkanı Stavrakis ve çağdaş Yehuda İskaryot (İsa'yı ihbar eden havari) rolünü oynayan ve adını da Agit koyan Kalendaris'tir. Tavrıları tam üç bin yıl önceki Helenlerin tavrından farksızdır. Helenlerin o günden beri değişmeyen bir tavrı; kendi dışındakileri ve çıkarlarına uygun düşmeyenleri barbar olarak adlandırmak, kendi basit dünyaları dışındakileri yabancı olarak görmektir ve bu, köklü bir duygudur.

Devletler PKK'yi ve Kürt özgürlük hareketini legaliteye kabul etmek istememektedir

Kürt özgürlük hareketi, PKK önderliğinde bir nevi çağdaş Bolşevizm gibi görülmektedir. Zaten 'katı Stalinci' damgalaması bu görüşü yansıtmaktadır. Çok farklı özellikleri olsa da, yaklaşımlar benzerdir. Resmi siyaset ve devletler düzeni, PKK'yi ve bir bütün olarak Kürt özgürlük hareketini legaliteye kabul etmek istememektedir. Birçok ülke ise illegaliteye çekmiştir. Özellikle Almanya bunda başı çekmektedir. ABD daha katıdır. Ortadoğu devletleri de aynı yaklaşım içindedir. Kesinlikle legalite dışı saymaktadırlar.

Dost olanları ancak kişisel ve gayri resmi yaklaşımlar içindedir. En çok koruyucu dost ülke olarak tanıtılan Suriye, hiçbir zaman radikal Arap milliyetçiliği çizgisini aşmamıştır. Kişi olarak Devlet Başkanı Hafız Esat'ın tavrı önem taşıdığından, iki cümleyle değerlendirebiliriz. Hafız Esat, büyük olan otoritesinden ve içinden geçmekte olduğu koşullardan ötürü, bana göre despotik klasik devletle devrimci demokratik devlet arasında bir çizgide duruyordu. İlahi anlamlı devletin bir ayağını halkın içine çekmişti. Sanılanın aksine, otoriter ve kutsal devleti basitçe kısmen halkın hizmetine vermişti. Ama Sümer rahip devlet anlayışını esas olarak koruduğu da bir gerçektir. Yarısı aydınlık, yarısı karanlık bir Ortadoğu kimliği idi. Kürt özgürlük hareketine düşman değildi. Ama geleneksel ideoloji, devlet anlayışı, milliyetçilik ve çağdaş diplomatik güçler dostluğunu engelliyordu. En büyük yığılması, başkaları istiyor diye düşmanlık yapmamasıydı. Fakat son ayrılacağımız günlerde, Firavun torunu Mısır Başkanı Mübarek ile etrafındaki bürokrasiyi aşacak güçte olmadığını ortaya koymuştu. Milliyetçiliği aşırı zorlayacak konumda değildi.

9 Ekim 1998 çıkışımı Zagroslar'a yapmamanın doğruluğuna hala inanıyorum

Benim açımdan eleştirilmesi gereken Suriye değil, kendi konumumdur. 1990'ların, hatta 1980'lerin başlarında Arap sahasından ayrılıyordum tarihin seyri başka olabilirdi. Zagroslar'a yerleşmem en ciddi seçenektir. Fakat İran ve Kürt işbirlikçilerinin yaklaşımlarının neleri doğuracağı bilinmezdi. İkincisi, bu rolü rahatlıkla ve başarıyla oynayabilecek arkadaşlar vardı. Bu hakkı onlar kullansınlar beklentisi hakimdi. Fakat 9 Ekim 1998 çıkışını oraya yapmamanın doğruluğuna hala inanıyorum. Çünkü o zaman savaş kişiselleşir, tam bir intikamcılığa dönüşürdü. Olası bir barış ve kardeşlik fırsatı hepten yitirilirdi. Dağa çıkış 40 yıllık rüyam olduğu halde, üzüntümden çatlamamamın tek nedeni, insan yaşamının ve özgürlüğün iğne ucu kadar barışçıl bir imkanı varsa, bunun denenmesinin tercih edilmesinin daha değerli olmasıydı. Mevcut tabutluğumda bile moralli olmamın tek nedeni, onurlu bir barış

için yaşamamın soylulaştırıcı bir savaştan daha az değerli olmamasıdır.

Simitis hükümetinin bu tavrının özünü anlamak çok daha önemlidir. ABD ve İngiltere, hatta Almanya'nın da onayı dahilinde bir tutum olma ihtimali bulunmaktadır. Yine Baduvas'ın davetine hiç sahip çıkmaması düşündürücüdür. Gelmememi kesin isteyebilirdi. Bakan olan birisinin bu kadar basit kalması anlaşılır olmaktan uzaktır. Önemli bir ihtimal, ayaklarının Ortadoğu'dan bilinçli kopartılmasıdır. Bunda İngiltere istihbaratı temel rol oynamış olabilir. Karışık güçlerin devrede olması ihtimal dışı değildir. Daha sonraki gelişmeler şu gerçeği gösterecektir: Avrupa'ya çekilip kişiliğimi ve onurumu yıktıktan sonra, ellerinde ehil bir araç olarak, başta Türkiye olmak üzere Ortadoğu denkleminde kullanılmamın tasarlanması en güçlü olasılıktır. Strateji ve taktik şuydu: Hem PKK'yi ve Kürtleri, hem de Türkiye'yi ve Türkleri kullanmak; gerektiğinde elli yıl sürecek kör bir savaşta tutmak için benden yararlanmak, Türkiye'nin elinde gerçekleştirilecek bir öldürtmeye kadar gitmek, en azından kendilerine bağlı şoven gerici kesimlerle bunu gerçekleştirmek. Böylelikle Türkiye'yi kendilerine daha çok bağlama, Kürtleri de onursuz

hainleriydiler. Ekonomik ve gizli kirliliği istihbaratla bağlantılı çıkarlar nedeniyle, konumum ne kadar stratejik de olsa, o dönem için satılmaya çok müsaitti. Koca bir Sovyet sistemini satanların nazarında özgürlük değerlerine saygı beklemek kendini kandırmaktı. IMF, ABD, İsrail ve Türkiye ile yürütülen ilişkiler, bana karşı hukuk dışı bir tavrın alınacağını kesinleştiriyordu. Halbuki Duma bana 298'e karşı 1 oyla siyasal iltica tanınmasına ilişkin bir karar çıkarmıştı. Fakat despotik devlet açısından bunun fazla anlamı yoktu. Beni zorla Türkiye üzerinden Kıbrıs'a indirmek istiyorlardı. Büyük ihtimalle işbirliği halinde, daha o günlerde bir teslim etme gerçekleştirilebilirdi.

Bu inanarak yaptığım bir tercih değildi. Fakat uğrunda o kadar kan dökülmüş ve acı çekilmiş özgürlük ve eşitlik ideallerinin başına böyle bir yozlaşmış rejimin çökrenmesi, aslında reel sosyalizmin derin sapmasını göstermekteydi. Bu durum onun geleneksel sömürü ve baskı sisteminden kopmadığını kanıtıyor. Bunu bizat görmem, 20. yüzyılın bir yüzünü daha iyi tanımama yol açtı. 20. yüzyıl bir ihanet yüzyılına çok benzemekteydi. Devrimler ve özgürlükler yüzyılı, daha sona gelmeden, hiçbir insanlık değerine kökten

çok sıkı bir denetime razı olma dayatılıyordu. Ağır sorumlulukları olan birisi için, ilk çıkan fırsatta ayrılması gerektiği açıktı. Bir zorla atmadıkları kalmıştı. Birçok ülkeye para verip yer ayarlamaya çalışmaları gerçek niyetlerini gösteriyordu.

Niyetim Kürt sorununu demokratik bir platforma çekmekti. Destek olunsaydı, Türkiye'nin de bu tavra gelmesi zor olmayacaktı. Anlaşılan, Avrupa Kürt sorununun ciddi çözümünden yana değildi. Sorunla Türkiye'nin uğraşması daha çok işlerine geliyordu. Yunanistan'ın tavrından da bu anlaşılıyordu. Avrupa'da siyaset, savaşın sonunu getirebilirdi. Bu ise, ABD de dahil, Batı'nın stratejisine uygun düşmüyordu. Almanya'nın tavrı, bir an önce dağıtılmasının açılmasıydı. Uzun vadeli düşündükleri açıktı. Ortadoğu'da Kürtlere dayalı bir kargaşa daha çok işlerine geliyordu. Dolayısıyla benim beklenmedik çıkışım, taktikleri dışında bir durumdu. Bütün hazırlıkları, ehilleştirilmiş işbirlikçi Kürt şahsiyetlerine dayanıyordu. PKK ve özellikle benim varlığım, on yıllarca yürütmüş oldukları ve çok sermaye aktırdıkları Kürt kozunu ellerinde işlemez kılıyordu. Ya saptırıp kişisiz bir konumuna getirecekler, ya da dışlayacaklardı. Bunda ABD'nin eğilimi de hesaba katılıyordu.

Benim işlemez duruma getirilmemde İsrail'in payı belirleyiciydi

Roma'dayken ve sanıyorum Moskova'dayken, benimle en yoğun ilgilenen bir güç de MOSSAD'dı. "Kürt meselesinin en esaslı sahibi benim" dercesine, istihbarat ve denetim ağını esasta geliştiren güç olduğu giderek açığa çıkıyordu.

ABD, İsrail ve İngiltere ayrı bir kanat olarak duruyorlardı. Avrupa henüz dağınmıktı. Zaten bu tip önemli sorunlarda ortak bir politikadan yoksundu. İngiltere iki yüz yıldır önderlik ediyordu. Olası Kürt politikası İngiltere olmaksızın düşünülemezdi. İsrail'in doğuşuyla denetim MOSSAD eliyle yürütülüyordu. Barzani ve Talabani'yle birlikte birçok Kürt sisteme bağlanmıştı. Yalnız PKK'nin durumu yaratmış oldukları sistemi bozuyor ve tehdit ediyordu. Bu nedenle beni sorumlu tutup, sıkı bir teşhir ve tecrit politikasına hapsedmişlerdi. Türkiye'yle 1996 antlaşmaları, operasyonel roller üstlenmelerine de yol

Moskova'da kalmamam için IMF'nin 8 milyar dolarlık kredisi kullanılmıştı. Yine Türkiye'den bu amaçla Mavi Akım Projesi koparılmıştı. En alçakça olanı şuydu ki, hiçbir şey vermeden, sıkışık durumumu bol bol kullanarak, birbirlerinden birçok tavizi koparıyorlardı. Türkiye'de "Apo primi" denilen rantçı sistem, uluslararası alanda da daha büyük çaplı uygulama buluyordu. Tüm Avrupa, Rusya, ABD ve en son Kenyalı bürokratlar da nemalarını alacaklardı. Şahsımda bir halkın özgürlük istemlerinin böylesine maddi çıkarlarla pazarlanması çok alçakçaydı.

açmıştı. Bunu çok iyi hesap edememek bir eksiklikti. Roma'dayken hala ciddiye almamamız, İsrail gücünü hesaplamadaki yetersizlikten kaynaklanıyordu. Daha sonra anlaşılacak ki, Moskova'yı da benimle ilgili olarak avuçları içinde tutan İsrail'di. Benim esas takibimde için IMF'nin 8 milyar dolarlık kredisi kullanılmıştı. Yine Türkiye'den bu amaçla Mavi Akım Projesi koparılmıştı. En alçakça olanı şuydu ki, hiçbir şey vermeden, sıkışık durumumu bol bol kullanarak, birbirlerinden birçok tavizi koparıyorlardı. Türkiye'de "Apo primi" denilen rantçı sistem, uluslararası alanda da daha büyük çaplı uygulama buluyordu. Tüm Avrupa, Rusya, ABD ve en son Kenyalı bürokratlar da nemalarını alacaklardı. Şahsımda bir halkın özgürlük istemlerinin böylesine maddi çıkarlarla pazarlanması çok alçakçaydı.

İtalya'da psikolojik savaş sonuç veriyordu. En ufak bir fırsatta çıkmaya hazırlanıyordum. Moskova temsilcisi Numan Uçar'ın köylü basitliği, komplonun derinleşerek sürmesine yardımcı oldu. İtalya temsilcisi Ahmet'in de pasif ve sorumsuz hali, olup biteni tam anlamaktan uzaktı. Hepsini kendi basit dünyalarında çoktan tükenmişlerdi. İtalya'dan çıkışta hem ben, hem Başbakan D'Alema rahatlamıştı.

D'Alema kötü bir demokrasi ve insan hakları sınavını vermişti. İtalyan sermayesi karşısında ürkekti. Hukuk ve demokrasinin gür sesi olsaydı, özgürlük tarihine katkısı unutulmaz olurdu.

Tekrar Moskova'ya vardığımda, büyük ihtimalle oyunun son perdesi bilinerek hazırlanmıştı ve oynanıyordu. İtalya'dan çıkartılmam, her iki tarafın karanlık güçleriyle yetersiz PKK temsilcilerinin safdılca yaklaşımlarıyla gerçekleşmişti. Süreç, çarmih veya tabutun hazırlanması süreciydi. Moskova'dakiler ilk çivileri sıkı vuruyorlardı. İlk defa suratlarında dostluğa hiç yer vermeyen görüntülerle tanışıyordum. Belli ki, karar üst düzeyden ve kesindi. Bilinen akıbette üzerine düşeni yapıyorlardı. Oyun ve zorbalıkla bir kargo uçağına bindirip, sonradan Tacikistan'ın Başkenti Bişkek olduğu anlaşılan köy evi gibi bir yerde bir haftalık bir tutukluktan sonra, aynı statü içinde Petrograd yoluyla garip dost gibi görünen ve emekli general olduğu söylenen Naksakis'le Atina temsilcisi Ayfer, özel bir uçakla gelip Atina'ya doğru yola çıktık. Uçağın devlet bağlantısı açıktı. Önce Romanya'ya indirilmek istendi. Naksakis teslim etmenin burada gerçekleşeceğini Simitis'le kararlaştırıldığını iddia etmektedir. Doğru olabilir. Kabul etmeyince, zorunlu olarak Atina'ya indik. Aynı cehennem zebanileri, Stavrakis ve Kalenderis bekliyorlardı. Yalnız bu bir gün sonra olacaktı. İlk gün geldiğim gibi VIP salonundan geçip bir gün Naksakis'in kaynanası, halktan ve dost olan kadının evinde kalacaktım. Ona şunu demiştim. "Pangalos ihanet edebilir mi?" Çok kesin 'hayır, seçim için bundan iyi bir fırsat olamaz' diyordu.

Dışişleri Bakanı Pangalos açık bir hileye başvurdu. Resmen görüşmek amacıyla çağırıldığı eve en üst düzeyde istihbarat ekibi yollamışlardı. Dostça olmayan tehditkar bir üslupla "Sana sabah saat dörde kadar süre tanıyoruz. Aksi halde bildiğimizi zorla yaparız" dediler. Bu bir düşmanca yaklaşımdı. Gerçek suratlarını gösteriyorlardı. Önceden anlaşmış oldukları açıktı. Geriye benim halen devam eden dostça güvenimi kullanıp istedikleri yere çekmekti. Kenya çok önceden CIA ile birlikte hazırlanmıştı. Bunu sonra anlatacaktım. Çok güvendiğim Kalenderis, Yunan devletinin şerefi üzerine söz vererek, tehlikeden uzak bir yer olarak eski Yunanlıların etkili olduğu Kenya'da 15 gün içinde Dışişleri Bakanı'nın hazırladığı Güney Afrika pasaportuyla çözüm bulunduğunu söyledi. Dosta güven esas olduğu için kabul etmemek olmazdı. Yanımda ciddi bir uyarıcı yoktu. Tam anlamadığım tercüman Melsa, uyusuk hareket ediyordu. Sahteliklerini çözebilirdi. Bu süreçte ihaneti dolaylı yoldan anlatmak isteyen birkaç harekete tanık oldum. Şoför binmem gereken uçağa sert bir vuruş yaptı. Bunun bilinçli bir tavır olduğu kanısındayım. Uçak kalkamadı. Fakat daha sonra hemen İsviçre üzerinden olduğunu tahmin ettiğim yerden, çok özel bir uçak Yunanlı olmayan ekiple gizli bir askeri havaalanında beni bekliyordu. CIA veya İngiltere istihbarat uçağı olma ihtimali yüksekti. Binmeden önce taksit şoförü on defadan fazla gidip geldi, uçağa bir türlü varmak istemiyordu. Bundan da bir sonuç çıkarmadım. Dostluğun kitabında böyle ihanetlere yer olmayacağına o kadar inanmışım ki, birisi o anda bana "kaçırıyorsun" deseydi, terslerdim. Çünkü insanlığın kitabında buna yer yoktu.

Daha sonra her şeyin planlı olduğu anlaşılacaktı. Kenya Büyükelçisi Kostulas beni rahatlıkla havaalanından aldı. İlk konuşması manidardı. İngilizler ve Almanların biraz şerefi olabileceğini, ama Yunanlıların pek şerefi ve onuru olmadığını hissettirmek istedi. Bu sözlerinden bir anlam çıkarmak imkansızdı. Zorla BM toplantısına bırakmak niyeti vardı. Bundan da bir şey anlayamadım. Daha sonra

bir sığınmacılık altında kendine muhtaç kılma stratejinin ana parçaları olarak değerlendirilmektedir. Yaşanan dört aylık Avrupa macerası, bu eğilimi daha çok doğrulayacak niteliktedir.

İki seferin sonunda yoğunlaşmam, Yunan karakterini sınırlı da olsa çözmeye imkanını verdi. Bahsettiğim, hakim Yunan karakteridir. Mutlaka halkın bazı özgün ve egemenlerden farklı karakteristik özellikleri vardır. Tanrı Dionysos'tan beri Yunan halkının özgünlüğü bir gerçektir. Coşkulu ve dostçadır. Ama dünyanın tüm ülkelerinde görüldüğü gibi, bu karakter yenilmiştir ve ancak elinden ağlamak gelir. Dünyanın tüm halkları dostluklarına sahip çıkamazlar. Ama ardından bol bol ağlarlar. Kendi kendilerine dost ve yoldaş olduklarında da böyle yaparlar. Ayrılıkları, yitirileri ve birlikleri ağlama ve ucuz sevgiye gömülmüştür. Saygı duyulsa da, bunun fazla değeri yoktur.

Sovyet sisteminden saygı beklemek kendini kandırmaktır

Önceden planlanmamış çıkışım, ortaya çıkan zorunluluk karşısında, denenmesi gereken önceliklerin başında görüldü. Reel sosyalizmden sonra içine düşülen yozlaşma sürecinin krizli bir dönemi yaşıyordu. Başbakan Primakov ve Başkan Yeltsin, reel sosyalizmin önemli

bağlı olmayan ve maddi çıkarlılığı her ilkeyi tutsak ettiği bir yüzyıl olarak 2000'e dayanmıştı.

Moskova seferinin bu yönlü ideolojik yoğunlaşmamı hızlandırması, sosyalizm ütopyasına inanmış ve büyük emek çekmiş sahiplerinin anısına verebileceğim en temel karşılıktır. 20. yüzyılın Moskova'sı o kadar basitleşmişti ki, hiçbir hayali olumsuz da olsa canlandıracak güçte değildi. Rus gerçeği üzerinde en az Yunan gerçeği kadar durmanın gereği açıktı. Burada da bazı putları yıkarak yaklaşmanın gerçeklere ulaşma açısından vazgeçilmez olduğu kendini açıkça ortaya koyuyordu.

Roma'ya 12 Kasım 1998'de yönelik, Avrupa içinde gidilebilecek tek ülkenin başkenti konumunda olmasındandı. Komünist Parti'nin 'Yeniden yapılanma' adlı grubundan Milletvekili Ramon Montaviani'nin desteğiyle ulaşıldı. Massimo D'Alema hükümetinin birkaç aylık dönemine denk gelmişti. Yaklaşımları zikzaklı oldu. Ne siyasi, ne hukuki net bir yaklaşım sergileyemedi. İtalyan büyük sermaye çevrelerinin ağır tahriki, Avrupa ülkelerinin tam destek vermeyişleri, özellikle Almanya'nın kişiliğini sarsma ve kendini dayatma tavrının ağırlığı altında inisiyatifli davranamıyordu. Baştan savmacı tavır geliyordu. En iyi eğitilmiş polis gruplarıyla çok yoğun bir psikolojik baskı kuruldu. Odadan ayrılmaya hiç fırsat tanınmadı. Kaçırma veya kalmakta ısrar edilirse

Zorlasam kalabilirdim. Roma hukukunun doğduğu merkezden atılmam zordu. Fakat siyasi riskleri ağırdı. Bu kadar zorlayan bir devletin daha tehlikeli yönelimleri de her an hesaba katılmalıydı. İlk doğacak fırsatta ayrılmam zorunluluk arz etmişti.

Avrupa'nın üç tarihi başkentinde geçirdiğim toplam dört ay bazı önemli gerçekleri ortaya çıkarmıştı. Demokrasi ve hukuk, Kürt özgürlük iradesine hakkını vermek niyetinde değildi. Avrupa'nın bir Kürt politikası yoktu. Sadece Türkiye'ye yönelik taleplerinde bir argüman olarak kullanılıyordu. Aslında son iki yüz yıllık politikalar sürdürülüyordu. Kürtleri Ortadoğu'da İran, Irak ve Türkiye yöneticilerini kendi politikaları doğrultusunda zorlamak için uygun araç olarak görüyorlardı. Tavrı almamalarının altında bu temel neden yatıyordu. Onlara uzun vadeli sorun yaratan bir Kürt olgusu lazımdı.

Bu tutum Kuzey Irak'taki Kürt işbirlikçileri için de geçerliydi. Sorunlu bir Türkiye kendilerine muhtaç olacaktı. Dolayısıyla PKK'nin hep bir sorun olarak kalması, politik çıkar için hepsine çok gereklidi. Benimle çözümü değil, istedikleri gibi davranıp uzun vadeli politikalarına hizmet edecek birilerini düşünüyorlardı. İki yüz yıllık politik perspektiflerine aykırı bulunuyordum. Özgür karakter ve bağımsız karar inisiyatifli kabul edebilecekleri bir durum değildi. Bunu kabul etmeleri, onlarca yıldır besledikleri birçok işbirlikçi Kürdü kaybetmeleri demek olurdu.

benimle birlikte yemek yemekten de vazgeçti. Hiç oturmamaya çalışıyordu. Belli ki son günleri geçiriyordu. Atina'dan gelen direktifle mutlaka elçilikten atılmam isteniyordu. Dört goril gönderilmişti. Direnceceğimizi belirtince vazgeçtiler. Dışişleri, Kamu, Adalet ve İstihbarat Bakanlıkları sabaha kadar bakan düzeyinde telefonla Elçilikten çıkarılmam gereğini belirtip orta yere atılmamda kararlı görünüyordlardı. Kostulas, Kenya Dışişleri Bakanı'nın İstihbarat Başkanı oğlunun olduğu bir toplantıya gidip, her şeyin bilindiğini, fotoğraflarımın bile çekildiğini, tanınan sürenin 15 Şubat'a kadar olduğunu, çıkmazsak zorla bunu gerçekleştireceklerini karar olarak bana aktardı. 15 Şubat'a çıkmazsak, öldürme dahil her şey olabilir. Dolayısıyla o gün çıkmak kaçınılmazdı. Kalmak; baskın, direnme ve silahlı çatışma süsü verilerek öldürülmek olacaktı.

Kalenderis'in son büyük ihaneti şuydu: "Simitis'le konuştum. Mısır üzerinden Hollanda'ya gidebileceğimize dair güvence verdi" dedi. Olduğu gibi kabullenmekten başka bir seçenek yoktu. Daha önce de Beyaz Rusya'nın Başkenti Minsk üzerinden bir Hollanda seferi düşünülmüyordu. Aslında bu da tertipti. Büyük ihtimalle Şam çıkışından beri her şey CIA, İngiltere ve Yunan istihbaratının halen içyüzü tam bilinemeyen bir planı gereği yönetilmekteydi. Tarihin en büyük provokasyonlarından birisi olarak hazırlanıldığından kuşku yoktur.

Bindirdiğim uçağın etrafında yeşil gözülü ve sarışın, kumral, uzun boylu ve ellerinde otomatik tüfekli adamların tertibat aldığını fark ettim. Bunların CIA ve MOSSAD elemanları olmaları yüksek bir ihtimaldi. Elçilikte fotoğrafları çekenlerin de MOSSAD'dan olmaları daha yüksek bir ihtimaldi. Uçağın içinde Türk Özel Timi üzerime kullanıp beni yere yatırdı. Üzerimdeki her şeyi alıp bantlarla kısıpırak her tarafımı bağladılar, gözlerime de aynı kalın bantları takıp uçağın arkasına bıraktılar. Uçak Cavit Çağlar'ındı. Doğruyol hükümetinin niteliğini yansıtan bir olaydı. Uçak iki defa indi. Biri Mısır, diğeri ya İsrail ya Kıbrıs'tı. Gemiyle adaya getirildiğimde, 16 Şubat sabahıydı. Uçakta gözlerimin ilk çözülmesiyle söylemek istediğim mesaj şuydu: "Bu başarı sizin değildi. Size dostluk yaptıklarını söyleyenler, dürüst davranmıyorlar. Bu oyunu her iki tarafa oynamak istiyorlar." oldu.

Beni adada ilk karşılayan, yarbay rütbesinde ve Genelkurmay Başkanlığı'nı temsil ettiğini belirten bir subaydı. Dedikleri özce şöyleydi: "Bu işte çok oyun var. Biz kardeşlikle halletmek istiyoruz. Bu tertiplere fırsat veremeyeceğiz." Bu, pek beklemediğim bir tavırdı. Güvenirliliğini hiçbir zaman ölçecek durumda değildim. Taktik yanıltmayla birlikte, bir politikayı da dile getirmiş olabildi. Bekleyip görmekten başka bir seçenek yoktu. On gün koşulları çok ağır bir hücrede kaldım. Emniyet, MİT, Jandarma ve Genelkurmay istihbaratı dörtlü çapraz halinde bir soruşturma yürüttüler. Kaba bir baskı ve küfür yoktu. Fakat manevi, psikolojik ortam benim için çok ağırdı. Dayanabilmek mucizeydi.

Kompo halklar için kalıcı barışa dönüştürülebilir

15 Şubat Komplosu'nu tarihi açıdan yorumladığımızda önemli özellikler ortaya çıkmaktadır:

1- Komplanon genelde Doğu-Batı çatışma çizgisi üzerinde gerçekleştiği görülmektedir. Beni Anadolu'nun, Türkiye'nin zayıflatan noktası olarak değerlendirilmektedirler. Batı'nın şımarık çocuğu ve uç noktası olarak Yunan siyaseti beni hep ilkesiz, sadece zarar veren bir pozisyonda görmek istemiştir. Tersine ilişkin kendilerine zarar vereceğini görür

görmez ateşe atmaktan çekinmemiştir. Fakat son komplodaki rolü, esas olarak dostluğu kullanan hain işbirlikçilik biçimindedir. Bizzat planlayan ve uygulayan değil, daha çok taşeronudur. Bu taşeronluk karşılığında ilerde Kıbrıs ve Ege konusunda taviz beklediği çok açıktır. Sonraki gelişmelerde bu husus fazlasıyla açıklığa kavuşmuştur. Bizzat teslim etme em-

Türkler olmak üzere İran ve Arapları kendine bağlı kılmakta Kürtleri bir tehdit aracı olarak kullanma yatmaktadır. Ben Kürt sorununda ya savaş ya barışla nihai bir çözümü zorlamaktaydım. Onlar ise bu sorunu hep ellerinde kullanacakları bir koz olarak bulundurmaya esas almaktaydılar. Bu silahın ellerinden alınması hiç de çıkarlarına gelmiyordu. Kürt sorunu,

ve ciddi olan bir barış; sahte, topluma hizmet etmeyen ve bireyi yüceltmeyen kaosu ortadan kaldırır, yasadışı durumları önler, düzenin meşru geçim ve yaşam tarzını egemen kılar.

6- İmralı süreci Kürt halkı için ve kurumsal olarak benim açımdan üçüncü doğuş dönemidir. Birinci dönem, tarımcı köy toplumunun 20. yüzyıla çelışen ko-

ve savaşı' olgusu olarak anlam bulmuşsa, bu yeni süreç de 'ben ve barış' olgusu anlamına gelmektedir. Savaşla deneyiminden geçen bu bilinç ve irade şimdi barış sürecinden geçmektedir. Savaş süreci anti-feodal ve anti oligarşik cumhuriyet olarak kendini formüle ederken, barış süreci 'demokratik ve laik cumhuriyet' olarak özde ve biçimde kendini yenilemek

rini verenin Başkan Clinton olduğu özel temsilcisi Blinken tarafından basına açıklanmıştır. Bunu terörizme karşı tavırla izah etmek dar bir yaklaşım olur. Bunun arkasında İsrail'in olduğu kesindir. İsrail sağıının savaş yanlısı aşırı uç kesiminin Türkiye'ye verdiği sözle bağlantısı güçlüdür. Dönemin İsrail Başbakanı sağcı blok Likud lideri Benyamin Netanyahu'dur. İsrail Ortadoğu'nun stratejik dengesinde Türkiye'yi yanında tutmak için komplonun gerçekleştirilmesinde baş aktör durumundadır; fakat yalnız değildir. Ayrıca İsrail sol demokratlarıyla, Simon Perez çizgisiyle bağlantısı olacağını tahmin etmiyorum. Unutmamak gerekir ki, İzak Rabin suikasti de sağ uçlarla bağlantılıdır. Clinton, komplonun hazırlıkları yoğunlaştığında Monica şantajıyla etkisiz duruma getirilmiştir ve İsrail lobisinin bir dediğini iki etmeyecek durumdadır. Hem karısı Hillary hem de Monica'nın elinde şantajla birçok başkanlık kararını çıkarmak imkan dahiline girmiştir. Burada İsrail ve Yunan stratejisi arasında Türkiye konusunda geçici bir işbirliği durumu doğmaktadır. Clinton bunu koordine etmektedir. Koordinasyonun temelleri Londra'da atılmış olup, beni izole ederek Kürtleri ve PKK'yı kendi kontrollerine almanın hesabı çok güçlüdür. Benim önderlik konumum Kürtler üzerinde geleneksel Batı politikasını sarsmaktadır. Olayın özü de bu gerçekliği dayanmaktadır. Avrupa bu nedenle tasfiye edilmemi çağrılarına uygun bulmuştur. Çünkü uzun süredir yürüttüğü Kürt politikası yine benim yüzümden boşa çıkmaktadır.

2- Bu husus teslim edilmemesi psikolojik ve kültürel gereğini teşkil etmiştir. Batı kültürünün beni eritebilecek bir yapıda olamaması, dışlanması gereken bir kişilik olarak görülmemde etkili olmuştur. Maddi, ekonomik çıkarlar belirleyici olmakla birlikte, kültürel temel de göz ardı edilemez. Güya ikinci bir Lenin veya Humeyni çıkarmak istemeyen havaları etkili olmuştur.

3- Avrupa kapitalizminin son iki yüz yıllık Kürt politikasına özünde bağlı kalmıştır. Bu politikanın temelinde, başta

onlar için henüz zamanı gelmemiş bir konuydu. İran, Irak ve Türkiye ile hesaplarını tam olarak görünceye kadar Kürt kozunu saklı tutma pozisyonu açıkça görülüyordu.

4- Teslim edilmemde Kürt özgürlük hareketi ve Önderliği'nin tasfiyesi belirgin bir amaçtır. Kürt işbirlikçilerle yıllarca yürütülen ilişkiler bu tasfiyeyle tekrar işlevsel kılınmak istenmiştir. Güya liberal-demokratik Kürt Önderliği yaratılacak, her devletin kendisi için hazırladığı Kürt öğeler doğacak boşluktan çeşitli örgütler yaratacaklardı. Bu konuda Almanya başı çekmektedir. Alman yanlısı Türk, Kürt, Arap ve İranlı gruplar yaratmak, eski bir Ortadoğu politikasıdır ve bu politika Enver Paşa'dan beri işlevsel olmuştur. Iraklı Kürtler bu politikanın kurdu olmuştuk, son dönemlerde Türkiye'de de ileri adımlar atılmak istenmiştir. Dış güçlerin himayesi altında palazlanmak bir geçim tarzına dönmüştür.

5- İmralı sürecini Anadolu ve Mezopotamya'nın kardeş kültürlerindeki barışın dirilmesine vermek savaştan daha zor, sonuçları ise daha devrimci ve üretkendir. Kültürel varlıkların özgür kullanımına dayalı bir barış, Anadolu ve Mezopotamya Rönesansı ile Türkiye Cumhuriyeti'nin devrimci özüne de en doğru yanıt olacaktır. Her savaşın bir barışı olduğu ilkesini gözeterek, halkların çıkarına en uygun barış çabaları son derece gerekli ve önemlidir. Savaşlarının barışını getiremeyenler başka güçlerce hem de kendileri aleyhine kullanılmaktan kurtulamazlar.

Barışçı araştırmak ve sınırlı da olsa geliştirmek, kayıp veya boş işlerle vakit kaybetmek anlamına asla gelmez. Savışlarının gerçekçi barış yollarını geliştiremeyenler, askeri olarak kazansalar bile sonunda boşa çıkarılmaktan kurtulamazlar. İmralı sürecindeki barış çabalarını yönelik tutumların kimlerden kaynaklandığına bakıldığında, sürekli yozluk, marjinallik, hizipçilik ve düşmanlığı bir sanat haline getirenlerin bunda rol oynadığı görülecektir. Çünkü anlamlı

şullarındaki anadan doğuş ve resmi model topluma kadar geçen süreyi kapsar. Bu dönem arada 15 bin yıllık tarih bulunan bir kopuş sürecinin büyük anlam ve yetersizlikleri içinde geçti. 15 bin yıl önces sonrası yaşam ağı çözümlenememektedir. Bu çözümsüzlük aile içi ve köy sosyal savaşımına yol açtı. Bir köy yancısıydım. Bu isyan resmi topluma geçişe kadar devam etti. Daha sonra bu süreçte ilkokulla başlayan ve çeşitli aşamalardan geçerek oligarşik cumhuriyete karşı başkaldırına kadar devam eden ikinci yaratılış süreci eklendi. Don Kişot'un yeldeğirmesine saldırısına benzeyen bu dönem, sorunların açığa çıkmasına ve daha da ağırlaşmasına yol açtı. Neolitik ve feodal toplumun çelişkilerine kapitalist özellikler de katıldı. Devrimci tarz olmadığı için, bir kargaşa ortamı egemen oldu. Başvurulan isyan kendi içindeki gericiliği bile çözümleyemedi. Yirmi yıl kadar süren bu isyan aşaması, bölge ve dünya çapında etkilemelere yol açtıktan sonra, önüne çıkan çıkmazların sonucu olarak İmralı sürecine dönüştü.

İmralı koşulları yalnız kişi olarak değil, cumhuriyet ve halk olarak üçüncü bir doğuş anlamına gelmektedir. İkinci doğuş şiddet ve savaşla doğmayı, temizlenmeyi ifade ediyordu. Doğada ve toplumda her olguda geçerli zıtlıkların varlığı ve birliği yasası gereğince şiddet temelinde yeterince uzun süren oligarşik cumhuriyete karşıtlık dönemi, yerini demokratikleşmeyle gerçekleşecek olan laik ve demokratik cumhuriyete bırakacaktır. Çelişkisiz gelişme sağlanamayacağı gibi, çözümsüz kalan anlamsız çelişkilerle sürekli boğuşmakla gelişmenin sağanması şurada kalsın, ancak tahribat, yıkım ve krizler qelisebilir.

Süreç tüm güçler açısından yeniden bir doğuşu ve şekillenmeyi zorlamaktadır. Devletten ekonomiye, siyasetten hukuka, ahlaktan sanata kadar her alan sarsılmakta, bunalmakta ve krizle birlikte çözümü aramaktadır. Benim İmralı sürecim bu gerçeği tetikleme anlamına da gelmektedir. Nasıl ki daha önceki süreç 'ben

biçiminde ifade etmektedir.

Kişi ve Önderliksel kurum olarak İmralı sürecim, bu çerçeve altında sorunu değerlendirilmeyi gerektirmektedir. Faydacı ve ucuz kullanmacı zihniyetlerle bu gerçekleşmeyince, ister resmi devlet çevresinden, ister işbirlikçi Kürt çevrelerinden gelsin, geliştirilen inkar, iftira ve imhacı yaklaşımlar ucu yine çıkmaza dayalı bir savaş dönemini dayanmaktadır. Bu oyuna düşmek için çok duyurlu ve anlayışlı davranmakla birlikte, İmralı'da maddi ve manevi imhama dayalı bir gelişmenin tüm Türk ve Kürt özgür irade güçlerinin imhaları anlamına geleceğini bilerek, özgürlük savaşımının halklarımızın lehine sonuçlanması için, meşru savunma savaşının tüm stratejik ve taktik hazırlıklarının yarın savaş başlayacakmış gibi sağlam yürütülmesi, bu sürecin başarısının en temel koşullarından birisidir. İmralı'nın devlet, toplum, halkımız, PKK ve benim açımdan tarihi anlamı budur.

7- 15 Şubat Komposu'nun Avrupa, ABD ve AİHS açısından da doğru tanımlanması gereken bir anlamı vardır. Kürt özgürlük iradesine karşı girişilen ve kesinlikle hukuk dışı ve AİHS'ye aykırı olan gözaltı ve tutuklanma durumum, Türkiye Cumhuriyeti'nden ziyade, ABD ve AB kurumlarını hem hukuki hem siyasi olarak sorumlu kılmaktadır. Çünkü savunmada kapsamlı olarak açıkladığım gibi, söz konusu güçler ve kurumlara sömürgeci bir siyasi anlayışla Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ni çiğneyen, hukuka aykırı bir tutum sonucu bu durumu yaratmışlardır. Dolayısıyla AİHM'e giderken, sadece Türkiye Cumhuriyeti'nin AİHS'ye aykırı durumunu değil, esas olarak AB ve ABD'nin şahsında Kürt özgürlük iradesine karşı işledikleri hukuk ve ahlak dışı sorumluluklarını yargılamada göz önünde bulundurmak birincil öncelik taşımaktadır.

TOPLUM ÇALIŞMASI AŞINMIŞ AHLAK VE POLİTİKAYI DOĞRU, ANLAŞILIR VE İŞLER HALE GETİRME ÇALIŞMASIDIR

Politika ve ahlak kurallarınca bir araya gelmiş, ilişkilenmiş insan topluluğuna toplum deniliyor. Önderlik genel bir bütün olarak bir araya gelmiş insanları toplum yapan temel unsurlar olarak ahlakı ve politikayı tanımladı. “Politika ve ahlak insanları toplum yapıyor” dedi. Toplumsallığın etkinliğini de politika ve ahlakın işlerliğine, varlığına, gücüne bağladı. Bir yerde politika ve ahlak ne kadar etkiliyse, işlevselse toplum o kadar güçlüdür. Politika ve ahlak ne kadar dağılmış parçalanmış, işlevini yitirmiş ve zayıflatmışsa toplum o kadar zayıflamış, toplumsal dağılma, yozlaşma, toplum olma vasıflarını kaybetme o kadar gelişmiştir.

Duran Kalkan

Görevimiz, toplumu eğitip örgütlemek ve doğru iş yapması temelinde yönlendirmektir. Parti bunun için var, kadro bunu yapandır. Hangi yöntemle yaptığını oranın koşullarına bağlıdır. Komünle devrimcilik dediğimiz, bütünlüklü devrimcilik dediğimiz kadroluk, devrimcilik böyle oluşuyor. Yaklaşık yarım asrı doldurmakta olan Önderlik yürüyüşünün, parti çalışmalarının temel dersleri nelerdir? Doğrulara ulaşmada en önemli kaynağımız pratik tecrübe birikimimizdir. Demokratik Ulus İnşası, demokratik toplum örgütlenmesi diyorum, KCK örgütlenmesi olarak da tanımlıyoruz. Demokratik Konfederalizmin örgütlülüğü olarak ifade ediyoruz. Çözüm programında, devlet artı demokrasi biçiminde Önder Apo çözüm formülünü yeni paradigma temelinde ortaya koydu. Bu ne anlama geliyor, dolayısıyla geçmiş kitle çalışmalarından, toplumsal çalışmalardan bugünkü çalışmalarımızın farkı nedir, bugünkü çalışmaların temel hedefleri, görevleri, tarzı, yöntemi nelerden oluşuyor?

Burada ışıktutucu ya da yanlış kulanılan dolayısıyla düzeltilmesi gereken kavramlar neler olabilir. ‘Kitle’ diyoruz, peki kitle ne anlama geliyor? Bir defa oturmuş ve kullanılıyor, doğal olarak biz de kullanacağız. Kitleyi biraz olumsuz yönde anlayan, değerlendiren yaklaşımlar var. ‘Toplumu, halkı, insanları, biraz küçük gören, olumlu görmeyen bir kavramdır’ deniliyor, böyle görüşler de vardır. Dolayısıyla zaman zaman tartışma gündemine geliyor, değiştirilmek isteniyor ama tam öyle anlamamak lazım. Biz öyle bir anlam yüklememeliyiz, çünkü biz insan topluluğu anlamında kullanıyoruz. Aslında halk, ulus, toplum, hepsinin yerine kullanılan bir kavram oluyor, sonuçta onları içeriyor.

Kitle kavramına karşı çıkanlar ‘ulusal, sınıfsal, cins bakımından insanları, toplumu bu biçimde yığınlaştırmak doğru değildir’ diyorlar. Evet yığın olarak görmek doğru değildir. Kitle demek yalnız başına o da değildir. Öyle anlamamak da lazım. Biz belirttiğim anlamda kullanıyoruz, biz de burada kullanacağız. Yığından söz etmeyeceğiz ama topluluklardan, halktan, ulustan farklı kesimlerden oluşan insan toplulukları anlamında kitle kavramını kullanacağız. Aslında son zamanlarda tartışılan bir konu da değildir.

Ondan sonra tanımlayacağımız kavramlardan biri de savunmalarda en çok geçen Önder Apo’nun çok somut olarak tanımladığı ‘toplum’ kavramıdır.

Diğer yandan ise farklı düşünce akımları kendi hedefleri, amaçları doğrultusunda tanım getiriyorlar. Reel sosyalizmin de tanımlamaları vardı. Daha çok bizde yanlış yaratan tanımlamalar onlar oluyorlar. Önderlik bunların hepsini değerlendirdi ve eleştirdi. Söz konusu akımların toplum tanımlamalarının bazılarının yanlış olduğunu da yetersiz ve tek yanlış olduğunu ortaya koydu. Bütünü ifade etmeyen ya da tali yanı öne çıkartıp ama esası görmeyen dolayısıyla esas tanımları yok eden, gölge-

leyen görüşler olduğunu ortaya koydu. Reel sosyalizmin de temel kavramı toplumdur. Temel eğitimini toplum kavramı üzerinde yapıyordu. Tarihi, bu temelde tasnif ediyordu. İkel komünal toplum, köleciler toplumu, feodal toplum, kapitalist toplum; düz ilerlemeci mantıkla ondan sonra sosyalist toplum oluyordu, mutlaka oraya geçilecekti. Biraz çalışır ve mücadele edilirse daha kolay ve erken geçilebilirdi. Öyle yapılmazsa zamana yayılacaktı, dolayısıyla kapitalist toplumun içerdiği baskı ve sömürüyü daha uzun süre yaşamış olacaktık. Kapitalizmin baskı ve sömürsünden erken kurtulmak, sosyalist topluma geçiş için mücadele etmemiz gerekecekti. Biz de bunları böyle adeta Kur’an ayetleri gibi ezberliyorduk.

Toplum, politika ve ahlaktan oluşur

Önderlik toplumu yeniden tanımlarken birçok görüşü eleştirerek tanımlıyor, o görüşleri bilmeyenler Önderliğin neyi eleştirdiğini bilemezler, dolayısıyla geliştirdiği tanımları da anlamakta zorlanabilirler. Evet eski anlayışları aşmak zordur, tutuculuk her zaman vardır, bu da bir boyutudur, fakat eski tanımlamalar bilinmezse o zaman yeni tanımlamayı doğru ve yeterli anlamak da zor olur. Yanlış bilinmezse doğruyu anlamak zorlaşabiliyor. Önderlik toplumu etnisiteye göre tanımlamayı eleştirdi. Aslında Reel Sosyalizmin egemenlere göre yaptığı tanımlamayı eleştirdi. ‘Feodal toplum, kapitalist toplum, köleciler toplumu’ biçimindeki tanımlamalar egemen olana göre tanımlamak oluyordu. Buda ezileni, egemene uydurmayı, bağlamayı ifade ediyor. Önderlik, bu tür toplum tanımlamalarının yetersiz olduğunu, işin özünü vermediğini, toplumu doğru anlatmadığını, tersine toplum gerçeğini maskeleydiğini, kamufle ettiğini, birçoğunun yanlışlık içerdiğini söyledi. Doğru tanımlama olarak toplumu, politika ve ahlak olarak tanımladı.

Kuşkusuz toplum insanlardan oluşuyor, fakat bir yığın değildir. Belli bir sayıyla ya da hacimle ölçülmüş değildir. Nicelik durumu yoktur ama bir insandan da toplum olmuyor, topluluk dediğimiz bir insan kümesini içeriyor, fakat kesinlikle yığın ya da ölçüsüz, ilkesiz değildir. Bir anlamı var, bir arada oluşu belirleyen kuralları var, amaçları var. Toplumu oluşturan insanların birbirleriyle ilişkileri, toplum içindeki varoluşsal kuralları, ilkeleri, amaçlarıdır. Bu kural ve ilkelerin en esaslıları da belirleyenleri de politika ve ahlakıdır. Dolayısıyla Önderlik “toplum, politika ve ahlaktan oluşur” dedi.

Politika ve ahlak kurallarınca bir araya gelmiş, ilişkilenmiş insan topluluğuna toplum deniliyor. İnsanların ilkesiz varlığı toplumu oluşturmuyor, herhangi bir coğrafya ile da kimlikle de toplum olmuyor, şu dil, şu ulus, şu toprak, şu egemen de toplumu tanımlamıyor. Onların topluma hakim kılınması oluyor. İşte Önderlik genel bir bütün olarak bir araya gelmiş insanları toplum yapan temel unsurlar olarak

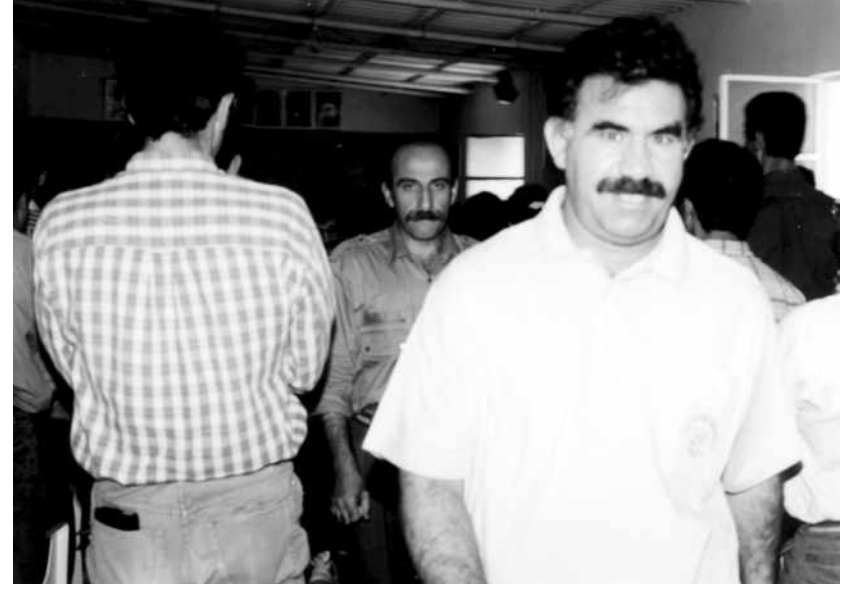
ahlakı ve politikayı tanımladı. “Politika ve ahlak insanları toplum yapıyor” dedi. Toplumsallığın etkinliğini de politika ve ahlakın işlerliğine, varlığına, gücüne bağladı. Bir yerde politika ve ahlak ne kadar etkiliyse, işlevselse toplum o kadar güçlüdür. Politika ve ahlak ne kadar dağılmış parçalanmış, işlevini yitirmiş ve zayıflatmışsa toplum o kadar zayıflamış, toplumsal dağılma, yozlaşma, toplum olma vasıflarını azaltma, kaybetme gelişmiştir.

Böyle olunca toplumu anlamak için politika ve ahlakı anlamak gerekiyor. Önderlik savunmalarda yeni toplum tanımlaması çerçevesinde toplumun belirleyici unsurları olarak politika ve ahlakı da yeniden çok yönlü tanımladı.

Politikayı, toplumun hayati ihtiyaçlarının tartışılıp kararlaştırılması, planlanması ve pratikleştirilmesi işlemi olarak tanımladı. İktidarcı devletçi sistemlerde yaşadığımız gibi onlar üzerinde egemenlik kurmak, baskı yönetimlerini oluşturmak için söylenen sözler, yapılan işler değil de hepsine toplumun varlığıyla, özgürlüğüyle, geleceğiyle ilgili hayati işlerinin, tartışıldığı, kararlaştırıldığı, planlandığı ve pratikleştirilmesi işlemi olarak tanımladı. Liberal bakış açısının elinde toplumu tanımlayan politika gibi hayati bir unsurun ne hale getirildiği dikkate alınırsa böyle bir tanımlamanın ne kadar önemli olduğu rahatlıkla görülebilir. Politika nasıl ki liberalizmin elinde amacından saptırılmışsa, aynı liberalizm, dincilik ve farklı akımlarla da ahlakı da esas işlevinden saptırmıştır.

Önderlik bunların nasıl yanlışlığı tanımlamaları olduğunu ortaya koydu. Onun yerine doğru tanımlamalar getirdi. Politikayı toplumun hayati işlerinin tartışılıp kararlaştırılması ve pratikleştirilmesi işi olarak tanımlarken, ahlakı da bütün bu işlevselliğin bağlı kaldığı temel ilkeler, kuralları olarak tanımladı. Böyle olunca dikkat edilirse ahlak ideolojisiye daha yakındır, biraz da felsefeye yakındır. Politika düşünce ve teoriyle ilişkilidir ama ahlakı; bireyin topluma, toplumun da bireye karşı yükümlülüklerini dolayısıyla toplum olma özelliklerini yerine getirmesini sağlayan ilke ve kuralları, ölçüler toplamı olarak ifade edebiliriz. Ahlak bundan oluşuyor, yaşam ahlakı, çalışma ahlakı, katılım ahlakı, bölüşüm ahlakı yani toplumsallığın oluşumu ve gelişiminde korunmasındaki temel ilke ve kuralları. Toplum bunlardan oluşuyor. Bireyin topluma, toplumun bireye karşı görevlerini ifade eden ahlakla; toplumun hayati işlerinin kararlaştırılıp uygulanmasını ifade eden politikanın varlığı bir arada olan insanları toplum yapıyor. Yani ortak yaşamı yaratıyor, insanları birbirine bağlıyor, birbirine karşı görev ve sorumluluk yaratıyor, birbirlerine her türlü duyguyla bağlanmayı ortaya çıkartıyor. Bütün bunları yaşayan, insanlar topluluğu demektir. Toplumu böyle anlamak gerekiyor.

Toplum, politika ve ahlak olduğuna göre, toplum çalışmasının da politika ve ahlakla ilişkili olması lazım. Politika ve ahlakı işlevli hale getirme çalışması olması gerekiyor.

Toplum çalışması gündeme geliyorsa, demek ki politika ve ahlakın işlerliğinde sorun var, işlevselliğinde zayıflama, kaybetme var ki onları geliştirmek için çalışmak gerekiyor. Böyle bir işlev azalması, politika ve ahlakta zayıflama, kaybetme olmasa toplum çalışmasına gerek kalmaz, böyle bir çalışma söz konusu olmaz. Hiç kimse kendisinin önüne böyle bir çalışmayı görev olarak koymaz. Kendini böyle bir çalışmaya adanmaz. Neden bunlar oluyor? Demek ki politika ve ahlakın doğru anlaşılması ve işlevli kılınmasında sorunlar, zayıflıklar, aşınmalar, parçalanmalar, çürümeler var.

Peki o zaman toplum çalışması ne demektir? Bütün bu parçalanma, çürüme, aşınmaları ortadan kaldırarak toplum anlayışını düzelterek politika ve ahlaka doğru anlam yükleyip işlevsel kılma çalışması oluyor. O halde pratiği, bütün yapılmış çalışmaları, yapılması gereken çalışmaları buna göre belirleyeceğiz. Politika ve ahlakı ne kadar işlevli hale getirmiş, ne kadar doğru tanımlamış, ne kadar doğru anlamış ve bu temelde insanları ne kadar doğru eğitmiş, yeterli örgütlemiş, ne kadar politika ve ahlakı işlevli olan bir toplumsallık ortaya çıkartmış ya da çıkartmamış; buna bakacağız. Çok geçmiş, çok emek harcamış, evden eve dolaşmış bunlar birer ölçü değildir. Birisi çok gezebilir ama hamal da çok geziyor, hiç durmuyor ve ağırlıkları kaldırıyor ama çok iş yaptığından söz edilemiyor. Dolayısıyla topluma dönük çalışmada da çok yorulabilirsin ama ne yaptığın önemlidir, işleri doğru yapıp yapmadığın çok çalıştığının, başarılı olduğunun ölçüsü olabilir, işleri doğru yapıp yapmama da işte politika ve ahlakla ilgilidir. Eleştiri-özeleştiri yapar ve sorgularken de ölçüyü yanlış tutturmamak gerekiyor. Düzeltmenin de başlangıç noktası burasıdır. Ne iş yaptığımızı bileceğiz, çalışma dediğimizin amacının, hedefinin ne olduğunu bileceğiz. Demek ki toplum çalışması, aşınmış ahlak ve politikayı doğru anlaşılır ve yeterli işler hale getirme çalışmasıdır. Onun amacı ve görevi budur. Başarısının ölçüsü de bu amacı ne kadar gerçekleştirdiğiyle bağlıdır, başka hiçbir şeye bağlı değildir.

Kitle çalışması yaparken, toplumsal alan çalışması yaparken demek ki iki şeyi bilmek gerekiyor, birini tanımladık, toplumun ne demek olduğunu bilmek

lazım. Kavram olarak kullandığımız toplum ne anlama geliyor, dolayısıyla toplumsal çalışma ne demektir, nereden ortaya çıkıyor, ne üzerinde oluyor? Gördük ki politika ve ahlak üzerinde oluyor. Kesinlikle onunla ilgilidir. Politika ve ahlak çalışması dışında bir toplum çalışması yoktur. İki, böyle bir çalışma yaparken toplumu homojen, bütünlüklü görmüyor, iktidar ve devlet sistemi altındaki toplumu böyle görmüyor. Bir yandan toplumun üzerinde egemen olan, toplumu kendisi olarak tanımlayıp özünde ise politika ve ahlakı saptırmaya, toplumu yok etmeye, çürütmeye çalışan, köleleştirip sömürüp yok olmaya götüren bir sistem var. Bir taraftan da bu sistem tarafından ezilen toplumsal kesimler var. Ezilme düzeyleri farklıdır. Ezilenlerden yanadır ve ezilme düzeylerine göre bu ezilenleri de tasnif ediyor. Dolayısıyla farklı kesimlere gerçek toplumsallığı yaratmada rol oynama düzeyine göre yaklaşım gösteriyor, bazıları toplumsallığın esas olarak öngörüyor, dolayısıyla politika ve ahlakın işletilmesinde esas rol oynaması gereken, öncülük etmesi gereken görüyor ve onlara ‘öncü kesimler’ diyor. Onları kendi toplumsallığının, toplumsal alan çalışmasının esas kesimleri kılıyor.

Bazıları gevşek katılıyor, biraz iktidar ve devlet sisteminden pay alıyor. Biraz rahatsız ve zarar görüyor ama onu da aşamıyor, dolayısıyla o özellikleri de içinde taşıyor, onlara karşı da bir tür mücadele yürütüyor, orta kesimler dediğimiz kesimlere karşı ihtiyatlıdır. PKK’nin böyle bir kitle yaklaşımı var.

Demokratik ulusu inşa sürecinde gençlerin, kadınların, işçi ve emekçilerin öncülüğü

Bu temelde paradigma değişimi ile birlikte demokratik modernite devrimini geliştirirken, Demokratik Ulusu inşa eden KCK’yi örgütlerken kitle çizgisini toplumda politika ve ahlakı geliştirmede, toplumsallığı geliştirmede buna katkısız öncülük edebilecek toplumsal kesimler olarak gençleri ve kadınları görüyor, öncü olarak tanımlıyor. Yine doğru bilinçlendirilirse mevcut egemen sisteme karşı en çok mücadele edebilecek kesimler olarak işçi ve emekçileri görüyor. Çünkü mevcut sistemin kökleştirdiği kesimlerdirler. Varlık ve özgürlük mü-

cadelesi yürütüyor, faşist soykırımcı egemenlik sistemine karşı mücadele ediyor, dolayısıyla bunların baskı altına aldığı, ezdiği, sömürdüğü çok yönlü kesimler var, bir yandan da eğitiyor. Orta sınıf, küçük burjuva kesimler denen toplumsal kesimler var, bunlara karşı ihtiyatlıdır, düzenle ilişkilerini daha çok arttırmak istiyor, düzene karşı mücadeleye çekmek istiyor. İdeolojik-siyasi olarak onları etkilemeye çalışıyor ama düzenin onlar üzerinden devrimi etkileme çalışmalarına karşı da ihtiyatlıdır, ideolojik-örgütsel mücadele yürütüyor, duyarlı davranıyor, onlarla bir tür ittifak halinde daha çok eğitim düzene karşı çıkartmak, düzenin etkisine daha fazla girmelerini engellemek ama onlar aracılığıyla devrime düşünsel ideolojik zarar gelmesini de önlemek istiyor.

İktidarlaşmış devletleşmiş kesimlere karşı da mücadele ediyor. Dikkat edilirse mevcut kapitalist modernite düzeninde, iktidar ve devlet sisteminin hakim olduğu düzende homojen halk varlığı, toplumsal varlık görmüyor. Toplumun iç gelişikleri çok derinleşmiş, keskinleşmiş dolayısıyla farklılaşmıştır, onlar arasında ayırım yapıyor. O halde Demokratik Ulus inşasını, demokratik konfederalizm örgütülüğünü esas itibariyle kadın ve gençlik öncülüğüne dayandırıyor. İşçi ve emekçi toplumuna dayandırıyor, bunlardan oluşan bir halk gücü, ezilenler hareketi, orta sınıfla yoğun bir mücadele halinde onları eğitmeye çalışıyor. Demokratik Ulus perspektifinde iktidar ve devlet sisteminin geliştirdiği milliyetçiliği, ulusal gelişikleri, ulusal karşıtlıkları ortadan kaldırarak demokratik özerklik temelinde Demokratik Ulus anlayışına göre kardeşçe birlik içinde yaşamalarını öngörüyor, böylece ırkçı değildir, tek bir ulus tanımı yoktur. Değişik düzeylerde ulusal düzeyler, topluluklar tanımlıyor, Demokratik Ulus bunu içeriyor. Farklı etnik grupların, dil, kültür farklılıklarının, farklı halkların Demokratik Ulus çizgisinde yaşayabileceklerini öngörüyor, onların Demokratik Ulus birliğini esas alıyor.

İktidar ve devlet gücüne karşı da mücadele ediyor. Onları oluşturan güçlere karşı da savaşıyor, onları düşman biliyor. Dikkat edilirse herkesi aynı tanımlamıyor, herkese aynı yaklaşmıyor, farklı farklı tanım getiriyor, anlam yüküyor, dolayısıyla farklı yaklaşımlar gösteriyor. Kimisini öncü biliyor, kimisini sağlam müttefik görüyor, kimisini mücadele edilen güç, kimisini kaypak ittifaklar kapsamında görüyor, kimisini tarafsızlaştırılması gereken, kazanılması gereken güç görüyor, kimisini de düşman bilip yok edilmesi gereken güç kategorisine koyuyor, bu da Demokratik Ulus inşasının stratejik mevzilenmesini ifade ediyor. Demokratik Ulus inşasında stratejik mevzilenme budur. Demokratik Ulus inşasının stratejisi budur diyebiliriz. Buna stratejik mevzilenme diyoruz. Demokratik modernite devriminde, Demokratik Ulus inşasında herkesin rolü görevi aynı değildir, herkese aynı yaklaşmıyor, farklı farklı yaklaşımları var. Bu farklı yaklaşımları ortaya koyan anlayışa kitle çizgisi diyoruz. Demokratik Ulus çizgisinin stratejik çizgisi, kitle çizgisi böyle oluşmaktadır.

Eskiden de Ulusal kurtuluş mücadelesinde de bir çizgisi vardı, şimdi Demokratik Ulus çizgisinde de var. Baştan beri PKK'nin bir kitle çizgisi var. Bu kitle çizgisinin değişmeyen yanları var. Köklü olarak değişmiş olan yanları var. Değişmeyen yanları insana, toplumsallığa, toplumsal değerlere yaklaşımdır. Daha sonra Önder Apo bunu 'politik-ahlaki değerler' olarak tanımladı. Değişenler ise ulusal kurtuluş mücadelesiyle ulus-devlet oluşturma amacıyla, Demokratik Ulus inşa etme amacı arasındaki değişimdir. Demokratik Kon-

federalizmi örgütlenme arasındaki değişimdir. Reel sosyalizm ulus-devlet çizgisinde bunu inşa ederken kitle çizgisi farklıydı, öncülüğü farklı kesimlere yükliyordu, temel güç, destek güç kısmen şimdikiye de benziyor ama işçi sınıfı öncülüğünü her şeyin önüne koyuyordu. İşçi-köylü ittifakını tanımlıyordu. Orta sınıfa, egemenlere yaklaşımı benzerdi ama öncü ve temel güç tanımlanmasında paradigma değişimiyle birlikte değişim ortaya çıktı. Bunları görmek gerekiyor. İçeriği değişti ama şu değişmedi: PKK'nin bir kitle çizgisi vardır. Sanki hiçbir kitle çizgisi yok her kesime aynı yaklaşıyor biçiminde bir hümanist hareket, hayır kurumu filan değildir. Bir özgürlük hareketi bir mücadele gücüdür. Toplumsal özgürlük ve demokrasiyi geliştirme hareketi, dolayısıyla böyle bir mücadelenin çıkarlarına göre hareket etmek durumundadır. Her şeyi mücadele olarak ele alıyor, onun gereklerine göre hareket ediyor.

PKK, kadro örgütlenmesi olduğu kadar, bir kitle örgütlenmesidir

Bu çerçevede şunu bilmek gerekiyor: Önderlik çıkış ve partileşme halk için, ezilenler için, Kürt özgürlüğü için oldu. Önderlik ve PKK gerçeği yalnız başına bir tartışma kulübü, bir dernek, bir entelektüel arayış değildir, tam tersine bir ideolojik çizginin oluşumu, yeni bir zihniyetin, anlayışın var edilmesi, bir kurtuluş ve özgürlük hareketinin ortaya çıkartılmasıdır. Bunun hepsi de toplum için, halk için, insan için, baskı ve sömürü altında tutulan ezilen kitleler içindir. Onların kurtuluşunu sağlamak üzere bir anlayış, kurmay gücü, öncü gücü yaratma çalışmasıdır. Ezilenlerin özgürlüğü için mücadele veren bir toplumsal harekettir, dolayısıyla her şeyi toplumla bağlantılıdır.

İkinci konu evet PKK bir Önderlik çıkışıdır. Bu iş Önderlikle başladı, bir Önderlik hareketi, farklı mücadelelerin bir araya gelip oluşturduğu bir hareket değil, masa başında ittifaklarla oluşmuş, kurulmuş bir şey değildir. Tam tersine bir Önderlik çıkışı hareketidir. Demek ki partileşme Önderlik etrafında sağlanan bir gelişmedir. Her şeyin yaratılışına öncülük eden bir Önderlik gerçeği var. Partileşme de bu temelde olmuştur. Buradan baktığımızda Önderlik, ideolojik grup, parti, kuşkusuz dar anlamda bir kadro hareketidir. Ölçüleri var ve bu ölçüler baştan itibaren Önderlik çıkışıyla birlikte oluşuyor. Türkiye'de, Kürdistan'da, Ortadoğu'da, dünyada ortaya çıkmış deneyimleri örnek olarak alıyor, onları sentezliyor, değiştiriyor, kendine göre ölçüyor ve biçiyor, bu temelde kendisini var ediyor ama dar örgütlü güç olarak bir kadro gücüdür. İdeolojik grupta öyledir, parti de öyledir. Günümüze kadar da böyledir.

Baştan itibaren buna 'profesyonel devrimcilik' denildi ve kadrolar profesyonel devrimcilerden oluştu, öyle tanımlandı. Profesyonel devrimci giderek fedai devrimci oldu. Başta o düzeyde bir fedailik yaklaşımı yoktu. Fedakârlık, cesaret vardı ama günümüz PKK ölçülerinde değildi. Başta reel sosyalizm ölçüleri öngörülüyordu. Kürdistan koşullarına denk düşmedikçe, o ölçüler gelişme yaratmadıkça, Önderlik ölçüleri yükseltti. Bu ölçüler fedai militanlığa kadar vardı. Profesyonel devrimcilik aynı zamanda fedai militanlık olarak ortaya çıktı. Daha sonra bu çizgi askeri alanda da somutlaştı, ölçülerini askeri ölçülerden aldı.

Bununla paralel ikinci bir gerçek de şudur: Bu düzeyde bir kadro hareketi olurken aynı zamanda baştan itibaren bir kitle hareketidir. Önderlik doğuş,

ideolojik grup, partileşme, profesyonel devrimci, fedai militan yaratmaya, kadro oluşturmaya büyük önem verdi, bunu esas aldı, bunu geliştirmeye çalıştı, fakat böyle bir kadrosal gelişmeyi kitlelerle ilişkiler içinde yaptı. Baştan itibaren her anında her yerde kadro oluşumu sempatzan, taraftar, kitle oluşumuyla birlikte oldu. Apocu hareket, PKK örgütülüğü, kadro, kitleyle iç içe gelişti, bir kadro örgütlenmesi olduğu kadar her dönemde bir kitle örgütlenmesi olma özelliği de taşıdı.

Bunlar birbirine karşıt değildir, nasıl birlikte olur dememek lazım, birlikte iç içelik bir bütünlüğü oluşturuyor. Bunları karşılaştırmak doğru değildir, aynılaştırmak da doğru değildir, farklılıkları görmek lazım ama karşıt da değildir, tam tersine birbirini tamamlayan, bütünlendiren. Çünkü, çizgi demokratik toplum, özgür halk çizgisidir. Her şeyi kitle için, halk için, toplum için yapıyor. Dolayısıyla kadro böyle bir şeye öncülük eden militan topluluk olduğu gibi, halkın kendi öz gücüyle kendi özgürlüğünü yaratmasını ifade ediyor, böylelikle bir halk hareketi oluyor.

Önder Apo "kurmay hareketidir" dedi ama halkın kendisi de işin içerisinde

mesine önem vermek, geliştirmek gerekiyordu. Fakat yurtsever, taraftar gelişimini de hiçbir zaman hafife almadı, küçümsemedi, büyük bir dikkat ve özenle yaklaştı. Kadro eğitiminin anlam ve önemi farklıydı ama kitle desteği almanın da anlamı ve önemi vardı. Bu farklılığı gördü ama anlam ve önem farklılığı olarak ortaya koymadı, bunları karşılaştırmadı. 'Şu daha önemli bunu yapalım, bu önemsiz' demedi. Kadroyu ne kadar önemli gördüyse kitleyi de o kadar önemli gördü. Yurtseveri de taraftarı da aynı düzeyde önemli gördü. Dostu, destekçiyi de aynı düzeyde Önderlik önemli gördü. Hatta daha da önemsendi, değer biçti. Bu kesinlikle böyledir. Bir boyut olarak kitle çizgisinin gelişiminde bu da var. Bunu karşılaştırmamak, birbirinden koparmamak gerekiyor. İç içe bir bütünlük halinde ele alıp değerlendirmek gerekiyor.

Önder Apo bireylerde değişim yaratarak topluma ulaştı

Önderlik ve PKK, kadroyla, profesyonel devrimciyle; yurtsever arasına ayırım koymadı, yurtsever ile taraftar

var. Bir boyutta budur. Bu Önderlik doğuşla birlikte böyledir. Önderlik böyle bir grup oluşturmaya, yürüyüş başlatmaya, hareket geliştirmeye karar verdiğinde kendisine yakın profesyonelleşmeye açık arkadaşlar olduğu gibi, dostları, daha geniş ilişkileri, taraftar sempatzan düzeyinde kendisinden etkilenen insanlar da vardı, bunlarla iç içe gelişti, hepsine değer verdi, önem verdi, anlam verdi. İdeolojik grup evet bir grup kadro adayından oluştu ama onlar başka insanlardan ayrılmış ya da karantinaya alınmış bir topluluk değillerdi, toplum içerisindeydiler, gençlik hareketi içerisindeydiler, aydın hareketi içerisindeydiler. Profesyonel devrimci çabası içerisinde olanlar olduğu gibi taraftar olarak katılanlar, dost ve sempatzan olanlar da vardı. Geniş bir topluluktan, dar bir kadrolaşma onun içinde de vardı. İdeolojik grup, aydın gençlik hareketi böyle olduğu gibi, parti de böyle oldu.

Parti profesyonel devrimci dar bir gruptan oldu ama geniş bir taraftar kitlesi, yurtsever sempatzanı kesinlikle vardı. Partileştiği zaman bir de geniş kitlelere ulaşılmıştı, gençlere, kadınlara, köylülere, işçilere, Kürdistan'ın değişik alanlarına ulaşılmıştı. Neredeyse bazı yerlerde yüzde sekseni doksani bulmuştu.

Kuşkusuz öncülük yapacaktı, daha çok üzerinde durulması gereken profesyonel kadro geliştirmektir, son tahlilde partiyi onlar temsil ediyordu. Kitle hareketini yönetmekle sorumlu olanlar onlardı. Dolayısıyla daha çok onlarla uğraşmak, kadro eğitimini, örgütlen-

ilişki içerisinde var olanı korumaya hiçbir zaman boyun eğmedi. Onu kıran, bozan, değiştiren gelişmeyi hep esas aldı. Onu teşvik etti, o mücadeleye destek verdi, öyle bir mücadele içinde oldu. Bireylerde değişim-dönüşüm yaratarak topluma ulaştı.

Önderlik kendisinden başlattı, çevresinden topluma kadar götürdü hala da değiştirerek var ediyor. Herkese değişim ve dönüşümü dayatıyor, siz böyle kalın ben sizin kurtarıcınızım her şeyi ben yapacağım demiyor, şu değişir bu değişmez diye hiç kimsenin alnına mühür basmadı, tam tersine herkesi yapabilir gördü, düzenle ilişkisi ne olursa olsun ondan kopma temelinde yapabilir gördü ve herkesin de bunları yapabilir diye önünü açık tuttu, yapması için destek verdi, ilgi duyan, bu yönlü gelişmeye çalışanın yanında oldu, onun destekleyicisi, güçlendiricisi oldu. Kitle çizgisinin bir boyutu da budur. Bu çok önemlidir. Önder Apo'nun çok büyük bir titizlikle öngördüğü, dikkate aldığı husustur.

Diğer bir boyut herkese aynı yaklaşmadı, bir özgürlük hareketiydi. Özgür halk hareketiydi, demokratik toplum hareketiydi, farklı kesimleri amacı doğ-

arasına ayırım çizgisi çekmedi, insanları kategorize etmedi, hiçbir zaman hiç kimseyi şu olur, bu olamaz diye değerlendirmede ve bir sınırdan tutmadı. Her zaman profesyonel devrimciliği en üst ölçü olarak ele aldı. Kim olursa olsun, şu profesyonel devrimci olur bu olamaz demedi. Her kesi profesyonel devrimci olmada açık tuttu, herkesi bu yönlü destekledi ve teşvik etti. Buraya çekmeye çalıştı. Bu temelde var olanı kırdı, bozdu, insanların düşüncelerini, yaşam tarzlarını değiştirdi, iş ilişkilerini, yaşam ilişkilerini, aile ilişkilerini değiştirmekten korkmadı, çekinmedi. Bunları yaparak insanları geliştireceğine, yurtsever ve devrimci hale getireceğine inandı, kim olursa olsun kadın-erkek, genç-ihtiyar, hatta Kürt ya da Kürt olmayan kim olursa olsun ilgi duyan herkesin önüne profesyonel devrimciliği esas ölçü olarak koydu, oraya yöneltmeye çalıştı. Oraya ulaşamayan ise yurtsever, taraftar kaldı, nerede kaldıysa ona değer biçti, saygı duydu. Yani onunla bir oldu ama sen böylesin böyle kal demedi. Profesyonel devrimci olabilmesi için teşvik edici oldu, önü hep açık tuttu, herkesin öyle olabileceğine inandı, güvendi, bu temelde de sistem içinde var olanı kırmaktan, bozmaktan asla korkmadı, oradan gelecek zorlamlardan çekinmedi, onlara karşı mücadele etmekten geri durmadı, hepsine açık oldu, ne kadar üzerine baskı geldiyse mücadele etti, yolunu yöntemini doğru buldu, onlara dikkat etti ama hiçbir gericiyle boyun eğmedi, düzenle

rultusunda, o amaca destek verecek olarak farklı değerlendirdi. Temel güç aldığı, öncü gördüğü, değişik düzeylerde müttefik gördüğü, tarafsızlaştırılması gereken gördüğü, mücadele edip yenilmesi gerekir gördüğü kesimler oldu. Kitle çizgisinin bir de hep böyle bir boyutu oldu. Bunlar PKK'nin kitle çizgisinin özellikleridir.

Diğer bir boyut insana ve topluma yaklaşım boyutudur. Bu konudaki ölçüsü; duyarlılık, samimiyet, ciddiyet, ıkelilik, disiplin, tüm bunlar PKK'nin kitle çizgisinin hem de değişmeyen temel özellikleridir. Toplumun değer yargılarını önemsendi, toplumu ciddiye aldı, bireyi ciddiye aldı. Asla gayri ciddi yaklaşmadı, kuşkusuz var olan bir şeyi olduğu gibi kabul etmedi, değiştirmeyi öngördü ama değiştirmek için de büyük bir ciddiyet ve saygıyla yaklaşıp kendisini ona kabul ettirerek değişimi başta düşüncede yaratarak değiştirmeyi öngördü. İmkânları yok ederek, zarar vererek değil, kesinlikle bu kitle çizgisinin çok temel bir özelliğidir. Halka çok büyük bir ciddiyetle yaklaştı. Önderlik 'halktan biri gibi yaşamak' dedi. Halkın değer yargılarına, ölçülerine saygılı davranmak gerektiğini hep belirtti. 'Halka değer yargılarıyla yaklaşılmalıdır, diliyle, kültürüyle yaklaşılmalı, onları esas almalı, halktan ayrı olmamalıdır' dedi.

Kitle içerisinde erimeyi, var olanı kabul edip yaşamayı esas alarak değil, geri ve gerici ilkeleri, yaşam tarzlarını değiştirme temelinde ama her şeye de saygılı ciddi yaklaşarak, ikna ederek

bu değişimi gerçekleştirmeyi esas alan bir çizgide yaklaşım gösterdi. PKK'nin halk yaklaşımının, kitle çizgisinin çok önemli bir boyutu da budur. Günümüze kadar da devam ediyor. Kitleler tarafından kabul gören ciddiye alınan durumu yarattı. Sekterlik PKK'de olmadı. Sosyalizm hareketinde sekterizm vardı, kestirmecilik vardı, biraz baskıcılık yapma da vardı. Bunun yanı sıra toplumun gerilikleriyle alay ediliyordu, di-niyle alay ediliyordu, ilişkisiyle alay ediliyordu, saygılı yaklaşmıyordu, de-ğişimi eğitim ve ikna etme temelinde yapma öngörülüyordu. Toplumun üstünde olma çok fazla vardı. Reel sos-yalizm, komünist partiler birer elit ha-reketiydiler. Rusya'da ya da Lenin'e göre öyle değildi ama dünyanın değişik yerlerinde ortaya çıkan kesinlikle böyle oldu. Bu, Türkiye'de de Kürdistan'da da böyleydi. Önderlik kesinlikle buna karşı tavır aldı, dikkatli bir şekilde bir ölçü geliştirdi. Kendi ölçülerinde yarattı, bunu herkese, harekete hakim kıldı, bu da toplumda büyük bir destek gördü, sempati yarattı, insanlar kendinden gördü, güven ölçüsü yarattı.

esas alan yaklaşımlarıyla bu konuda da son derece eğitici, değiştirici, güven verici bir yaklaşım ortaya çıkardı. Bir etkide bulundu. Bir de toplumu en çok buradan etkiledi. Doğruya, adalete, haksızlıklara karşı olma durumuyla toplumu etkiledi. Bir de kadına belirtilen temeldeki yaklaşımıyla toplum içeri-sinde var olan reformist milliyetçi Kürt örgütlenmelerinden ve sosyal şoven Türk örgütlülüklerinden farklı bir çizgi izledi. Bu müthiş bir etki yaptı, kabul gördü, benimsendi, ilgi ortaya çıkardı, destek buldu, güven duygusu yarattı, ölçü ortaya çıkardı. Giderek kadında kendine güveni, erkekte kadına güveni, dolayısıyla bütün toplumun kadın-erkek yurtsever mücadeleye katılma duru-munu, ailenin yurtseverleşmesini ve mücadeleye açılmasını getirdi. Bu da kitle tabanının, kitle örgütlenmesinin, partinin bir halk hareketi haline gel-mesini ortaya çıkardı.

Şöyle söyleyebiliriz: Önderliksele do-ğuş döneminde her şeyi öyle açık re-vize etmeden, gerçekleri somut ama dikkatli ve ölçülü söyleyen, insanlara doğrunun yolunu, hak adaletin yolunu

dürüst davranır. Haksızlık yapar, hata yapar, dürüst davranmazsa onu ya-panlardan herkesten önce hesabı PKK sorar ve asla affetmez. Hem de gere-kiirse en keskin bir biçimde sorar. O halde hakkı arar, adaleti uygular, hak-sızlığa karşı çıkar, hiçbir şey haksızlık yapanın yanına kâr kalmaz, hesap so-rucu bir güç vardır, PKK bunu yapar intibaası oluşmuştur. Bu büyük güven böyle bir duruma dayanmıştır. Ama bu boş bir algı değildir. PKK pratikte böyle yaptığı için böyle olmuştur. Halk, bunu görerek inanmıştır. Önderliğin kitle çiz-gisi kesinlikle bu esaslar üzerinde oluştu. Bunları bilmemiz lazım, anlamamız ve kabul etmemiz gerekiyor. Böyle ken-dimize göre düz yaklaşımlar içinde ol-mayalım. Dahası 'PKK'de devrimcidir, başka örgütler de devrimcidir, o da Kürtçü PKK'de öyle, onlar ne yapıyorsa az ya da çok PKK'de benzerdir' diyerek PKK'yi bu konuda başkalarıyla kıyas-lamak lazım, PKK başkalarına ben-zemez, kendine ait özellikleri vardır. Bütün bu özellikler Önder Apo'nun ilke ve ölçülerinin somutlaşmasıdır, onun örgüte dönüşmesidir. PKK bunu esas

zulmadır ama PKK'de her zaman ge-çerli olan ilke budur. Herkes için geçerli olan da budur.

Yöntem olarak her yönetime baş-vuruldu. Ev ev, insan insan dolaşıldı, toplantılar, tartışmalar yürütüldü. Her türlü zorluk göğüsleildi. Nerede bir kişiye ulaşılabiliriyorsa orada onunla konuşuldu. Kemal Pir "gerekiirse üç saat gerekirse üçyüz saat konuştuk ama hiçbir ilişkinin peşini bırakmadık ve pes etmedik. Bu temelde hiçbir zorluk ve engel tanınmadı, yokluk de-nilmedi, açlık, uykusuzluk, yetersizlik, yurtsuzluk sorun yapılmadı, sokaklarda kaldık, bazılarımız yiyecek ekmek, içecek su bulamadılar ama pes et-mediler, geri çekilmediler, bu çalış-malar müthiş bir çabayla oldu" dedi. Kısacası hiçbirisi imkana dayanarak olmadı, maddi imkanlarla yapılmadı, zorlukları yenen, engelleri aşan dev-rimci duruşla yürütüldü.

Önderlik "halk, PKK'lıların ne söyle-diklerine değil, nasıl yaşadıklarına ba-karak onlara inandı" dedi. Ölçü kesinlikle oydu. Söyledikleri gibi yaşayan, sözleriyle pratiği aynı olmayan, insanlara, topluma,

ğimiz bir yeni toplum şekillendirdi. Gi-derek böyle bir toplumu 90'dan itibaren harekete geçirdi. Serhildan dediğimiz hareket böyle oldu. Daha önce yurttdı-şında gösteriler ve eylemler bakımından Avrupa'da oldu. Rojava'da ilk destek güçleri gelişti. Bakur'da esas olarak faşist soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı Nisêbîn ve Cizîrê'den başlayan serhildan hareketi, köy-köy, şehir-şehir, kasaba-kasaba yaygın ve 'Ulusal Diriliş Devrimi' dediğimiz bir devrimi gerçe-keştiren kitle hareketi ortaya çıktı. Aynı zamanda kadın özgürlük devrimini baş-latan bir harekette oldu. Çünkü böyle bir çıkışta kadın öncülüğü ve katılımı esastı. Aynı zamanda bir de kadın öz-gürlük çizgisi geliyordu, onun eğitime dayanıyordu. Diğer yandan kitle ör-gütlenmesi kapsamında kadın örgüt-lülüğü geliyordu. Hem ideolojik-ör-gütsel yapıya ham de eyleme dayana-rak böyle bir devrimsel adım atıldı, başlangıç ortaya çıktı.

ERNK tabandan örgütlü olan bir destek gücü, ideolojik ve zihniyet olarak, ölçü olarak insanların birbirine yaklaştığı, gevşek örgütler kurduğu, dernekler, bir-lıklar oluşturduğu bir örgütsel yapıydı. Fakat merkezi bir örgütsel yapısı olmadı. Merkez öncü partiydi. En genel planda pratik yürütücü gerillaydı. Önderlik yö-netimi bunların toplamı oluyordu. ERNK ise tabandan örgütlenmiş bir halk ha-reketiydi. Bir de kitle örgütlenmelerini değişik yerlerde, değişik düzeylerde bu süreçlerde geliştirdi.

3. Kongrede değerlendirilerek ERNK'yi var eden kitle örgütlerinin Av-rupa üzerinden kurulması uygun gö-rülmüştü. 87 yazından itibaren böyle örgütlenmeler somut olarak geliştirildi. Yurtsever Kadınlar Birliği, Devrimci Gençlik Birliği, Yurtsever İşçiler Birliği biçiminde hem buna göre örgütlenmeler oldu hem de Kürdistan'ın genelinde örgütlenmek üzere genel kitle örgütlerini oluşturma hedefleri de vardı. Bu durum var olan fırsatlardan da yararlanarak daha çok Avrupa'da somutlaştı.

80'li yılların ikinci yarısında 90'lı yıl-larda Avrupa'daki kitle çalışması, ör-gütlülüğü, mücadelesi bu birlikler te-melinde oldu. ERNK örgütlenmesi söz konusu birliklerde somutlaştı. Bunu biraz örgütlemek üzere Bakurê Kur-distan'a, Rojava'ya taşırılmaya çalışıldı. Daha çok gençlik örgütlülüğünde ge-lişme oldu. Bakur'da da daha sonra YCK olarak adlandırılan hareket kendi örgütlülüğünü ortaya çıkardı. Kadın ör-gütlenmesi o düzeyde somut olarak gelişmedi fakat gençlik örgütlenmesinde öyle bir adım atılabilirdi.

Bu dönemin kitle çizgisi birinci dö-nemde oluşan çizgidir. Bu değişmedi, esas olarak da bu hiçbir zaman de-ğişmedi. Fakat ulus-devlet ideolojisinden kopup Demokratik Ulus çizgisi esas alı-nınca, Demokratik Modernite paradig-ması geliştirilince öncülük tanımlama-sında değişiklikler oldu. Ama kitle çiz-gisinin diğer boyutlarında, diğer özelliklerde hiçbir değişiklik olmadı. Halka yaklaşım, kadına yaklaşım, değerlere yaklaşım, propaganda ve örgütlemeye yaklaşım, kitle çalışmasının özellikleri hiç de-ğişmedi. Tabi stratejik mevzilenmesini ifade eden kitle çizgisinin uygulanması da esas alındı. O zaman devletçi paradigma esastı, ulus-devlet hedefine göre böyle bir stratejik mevzilenme oluşmuştu. Onun ölçülerine göre bir yaklaşım oldu. Bir emekçi halk hareketini örgütleme öngörüldü. Onun ötesine düşen, oradan sapan orta kesimlerin etkisine giren, egemen sınıfların etkisine giren pratikler, yaklaşımlar ciddi eleştiri konuları oldular. Bu tür şeyler özellikle yurtseverliğin ge-lişkin olduğu, Kürt toplumsallığının da değişik kesimlerle birlikte gelişmiş olduğu

Esas olarak zihniyet değişimi, ideolojik-politik çizgi değişimi, program değişimi, ulus-devlet ideolojisinden kopuş, Demokratik Ulus ideolojisinin gelişimi, dolayısıyla demokratik konfederalizm çizgisinin ortaya çıkmasıyla birlikte yeni bir partileşme dönemi açıldı. Buna 'Üçüncü Partileşme Dönemi' diyoruz. Aynı zamanda kitle çalışmasında, kitle ilişkisinde de yeni bir dönem oldu. Bu dönemin örgütsel kimliği olarak parti öncülüğü, halk hareketi olarak KCK'de, savunma hareketi olarak HPG'de somutlaştı. Dönemin öncülüğü olarak gençlik ve kadın hareketinin örgütlü öncülük haline gelmesi durumu ortaya çıktı.

Doğru olanı çekinmeden ifade etmek ve yapmak, her şeyden önemlisi de haksızlığa karşı çıkmak, baskı ve sö-mürüye karşı çıkmak, bedeli ne olursa olsun adaletten yana, haktan yara ol-mak. Bu toplumda müthiş bir güven geliştirdi. Öyle ki haram yemez, zarar vermez, kesinlikle çıkar gütmmez, hak-sızlık yapmaz, en güvenilir adil davranır bir insan duruşu, bir öncülük yarattı.

PKK'nin özgür kadın çizgisi

Diğer hassas nokta ise kadına yak-laşımdı. Mülkiyete, doğruya, adalete yaklaşım gibi kadın konusunda da top-lumsal hassasiyetleri hep dikkate aldı. Gerilikleri, baskıyı kabul etmedi ama bunu sekter bir yaklaşımla böyle her şeyi reddeden, alay eden, üstten bakan bir tutum içerisinde yapmadı. Anlaya-bildiği kadar anlatmaya çalıştı. Bir ya-nıyla anladığını anlatır, kabul ettirir, ikna eder hareket oldu. Diğer yandan ölçülü, dikkatli, saygılı yaklaşmayı, halkın değer yargılarına ve esas olarak da kadına saygılı yaklaşmayı baştan itibaren esas aldı. Hep mücadele içinde olduğu için de bireysel yaşam arayışı çok öne çıkmadı, gelişmedi. Parti öyle bir şeye hiç girmede, o da kadına yak-laşımda daha dikkatli, ölçülü, saygılı olmayı getirdi. Kadının da mücadele içerisinde rol oynayacağı, katılabileceği durumunu getirdi. Olabildiği kadar tar-tışmada, eğitimde, çalışmada, kadını dışlamadı, mümkün olduğu kadar kat-maya çalıştı. Hangi düzeyde katılıyor ve destek veriyorsa sahip çıktı, değerli gördü. Devrimci olmak istiyorsa kapıyı açtı, kesinlikle kapatmadı. Üzerine baskı geliyorsa o baskıları göğüsledi, uygun yöntemler kullanarak mücadele etti ve ke-sinlikle engelleyici durumu, ölçüler, an-layışları kabullenmedi, boyun eğmedi.

Bu giderek özgür kadın hareketine kadar vardı. Öyle bir düzeye geldiğinde toplumu önemli ölçüde değiştirmiş dön-üstürmüş oldu. Başlangıçtan itibaren böyle değer veren, ciddi ele alan, saygı duyan, doğru mücadele yön-temleri bulan ve kadının katılımını

gösteren, tarihsel görev ve sorumlu-luğunu hatırlatan, bu temelde bir bilinç mücadelesi olarak ortaya çıkan durum aydın gençlik içerisinde büyük bir ilgi buldu, katılım gösterdi, destek yarattı. Dolayısıyla doğuş sürecinin bir aydın gençlik hareketi olarak oluşmasını ge-tirdi. Yüksek öğrenim gençliği içeri-sindeki Kürt aydınlaşmasında Apocu düşüncelere ilginin, katılımın ortaya çıkmasını getirdi ve hızla hem yüksek öğrenim gençliği içinde hem de Kür-distan'da ortaöğrenim gençliği içeri-sinde bir gençlik hareketi, öğrenci ha-reketi olmasını getirdi. Zaten talep edi-yorlardı. O yaklaşımlar hedef kitlede yer buldu, hedef kitleyi kazandı, parti-leşme sürecinde de halkın değer yar-gılarına yaklaşım, hak ve adalete yak-laşım, bu konudaki ikna edicilik, say-gınlık ile kadına ciddi, katılımcı doğru yaklaşımı hızla ikinci hamle olarak bir halk hareketi olmasını sağladı. Aydın gençlik hareketi bu sefer halk hareketi oldu, kadro ve kitle ilişkisi iç içe hızla bir gelişme ve büyüme yaşadı.

Bir kere daha altını çizmek gerekiyor. PKK'nin bir kitle çizgisi var, bir halk ve toplum yaklaşımı, insan yaklaşımı var. Bunun kendine göre bir çizgisi var. Özellikleri var. Bunların bilinmesi gere-kıyor. Başkalarıyla aynı değildir, başka-larıyla benzeyen yanları var ama farklı-lıkları daha fazladır. PKK'ye özgü olan boyutları çoktur. PKK'ye kazandıran, onu geliştiren, hem ona kadro katan, hem kitle desteğinin ortaya çıkmasını sağlayan kesinlikle bu çizginin özellik-leleridir. Onlara uygun davranış ve yak-laşım gösterilmesi, sözde söylenenlerin pratikte de büyük bir duyarlılıkla, titizlikle, disiplinle olduğu gibi hayata geçirilme-sidir. 'Ben PKK'yim istediğim gibi yak-laşırım, istediğim gibi davranırım, ne yapsam da bu PKK'nin çizgisidir!' de-memek lazım. Öyle değildir. PKK'li ola-bilmek, PKK'yi uygulayabilmek için bu çizginin özelliklerini anlamak, özümse-mek, doğruluğuna inanmak, buna göre yaklaşım göstermek, onu uygulamakta sonuna kadar titiz olmak da lazım.

Toplumda şöyle bir algı oluşmuştur: PKK haksızlık yapmaz, hata yapmaz,

aldı, bunu uyguladı, bunda çok büyük bir disiplin gösterdi. Bu durumda PKK'nin itibarını arttırdı.

PKK, 1978 yılı sonunda parti kimliğini aldı. 79'da yeniden gençlik örgütü kur-mak üzere ilk pratik girişimlerde de bulundu ama çok gelişme gösteremedi, süreç ilerlemedi. Bir yandan gerilla adımını atmaya çalışırken bir yandan gençlik örgütü olma, kadın örgütü olma çabaları oldu ama bunlar resmiyet ve somutluk kazanmadılar, süreç 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesine vardı. Bu tür adımların önü darbeye kesildi, öyle bir hareket düzeyine gelmeden, PKK'nin varlığı, çıkışı ezilip imha edilmek istendi. Ona karşı direnildi, zindanda direnildi.

PKK'nin kitle çizgisini oluşturan bü-tün boyutlar da bu dönemde uygulandı. Gençliğe karşı da kadına karşı da köylülüğe karşı da işçi ve emekçilere karşı da yoğun bir kitle çalışması yaptı. Bir taraftan direnişi geliştirmeye çalıştı, bir taraftan ideolojik-politik çizgi olma, teorik hazinesini geliştirme, zih-niyet gelişimini yaratmaya çalıştı. Ama bütün bunların sonucu ve esaslı olarak kitleleri eğitmeyi, özgürlük düşünceler-ini kitlelere taşırmayı esas aldı. Yo-ğun bir kitle çalışması yürüttü. Ev ev dolaştı, insan insan dolaştı, dernek dernek, kahve kahve dolaştı. 78'den itibaren dar da olsa yazılı propagan-dayı da değerlendirmeye çalıştı, dergi çıkardı, bülten çıkardı, fakat esas olan sözlü propagandaydı. Sözlü propa-ganda temelinde bütün kadrolar kitle çalışması yaptılar. Şu kitle çalışması yapar bu yapmaz diye bir ayırım yoktu. Her kadro fırsat ve imkanları bulduğu ölçüde onları daha da geliştirerek kitle çalışması yürüttü, propaganda yaptı, insanları eğitmeye ve örgütlemeye çalıştı. Onu en temel görev bildi. O nedenle propaganda ve örgütleme her kadronun görevidir, iş bölümü on-dan sonra gelişir, propaganda ve ör-gütleme yapmayana, dolayısıyla kadro ve sempatan kazanmayana kadro denilmez. Parti olmak, kadro olmanın temel ölçütü budur. PKK'de ölçü budur. Bu konuda farklı ölçüler yaratmama-lıyız. Sonrakilerin hepsi sapma ve bo-

gençliğe, kadına ölçüler ve ilkeler te-melinde ciddiyetle yaklaşan, buna göre yaşayan bir duruş, yine hakkı ve adaleti uygulayan pratik bir duruş toplumu et-kiledi, demek ki kadro sadece söyle-yerek insanları etkileyemez bir de söy-ledikleri temelinde ne yaptığına bakacak, PKK'lilik öyle oluştu.

Gerilla mücadelesi insan ilişkilerinde yeni ölçüler yarattı

15 Ağustos 1984 Gerilla Atılım ilanı, aynı zamanda direniş cephesinin ilan-ıydı. Daha sonra ERNK ismiyle bu ilan yapıldı. Yeni bir dönem açıldı. İkinci partileşme dönemi dedik. Ulusal kur-tuluş ve direnişte partileşmeydi. Parti öncülüğü somutlaşmıştı, bu öncülük kendini direniş içerisinde yeniden ör-gütölüyordu. İki kimlik kazandı. Gerilla kimliği, HRK daha sonra ARGK oldu. Kitle kimliği de ERNK oldu. Bu dönemin pratikleşen örgütsel kimlikleri ARGK ve ERNK olarak somutlaştı. Partinin somutlaştığı, örgütlendiği, çizgiyi uy-guladığı alan gerilla alanıydı, eylem de orasıydı, örgütlenme de orasıydı, parti öncülüğü esas olarak kendini ge-rilla olarak var etti, partizan hareketi oldu. Bazıları 'öncü savaşı' diyorlardı, Kürdistan'da PKK öncülüğündeki ge-rillanın durumu için hepsi söylenebilir, bu kavramların hepsini içeriyor. Gerilla öncü olarak savaşırken onun etkilediği halk hareketi ortaya çıktı. Hareket bu savaşı destekleyen, gerilla savaşının etrafında toparlanan, esas itibarıyla ona destek veren oldu.

ERNK bir direniş cephesiydi, Ulusal Kurtuluş Cephesi dense de direnen öncü ARGK'ydı. ERNK, ARGK direnişini destekleyen, besleyen, her bakımdan güçlendiren bir hareketti. Savaşçı olarak besledi, maddi olarak besledi, siyasi olarak besledi. Tabii gerillanın müca-delesi de silahlı propaganda temelinde halkı eğitti, örgütledi, yeni insan ilişki-lerini yurtseverlik temelinde yarattı. Eski ölçüler kırıdı, yeni bir toplumsallık ortaya çıkardı. İnsan ilişkilerinde yeni ölçüler yarattı. Demokratik Ulus dedi-

yerlerde orta sınıf, egemen güçlerin daha çok olduğu yerlerde gelişti.

ERNK direnen halk gerçekliği

İkinci partileşme dönemi boyunca kitle örgütülüğü bunu ifade etti. Önemli bir gelişme ortaya çıktı. ERNK büyük bir direnme hareketi oldu. 93'ten itibaren topyekûn imha ve tasfiye saldırıları karşısında gerçekten de gerillayla birlikte halkta büyük bir direniş gösterdi. Yenilmedi, ezilmedi, bütün imkanlarını seferber etti. Özellikle yurtdışı çalışmaları büyük bir güç kattı, öncülük etti. Her bakımdan büyük değerler verdi. Savaşçı güç olarak, kitle desteği olarak, maddi destek olarak, siyasi destek olarak dünyada Kürt özgürlük direnişini temsil etme olarak, küresel kapitalist sistemden gelen baskılara karşı direnme olarak gerçekten de büyük rol oynadı. Onu Önderlik hep şükranla andı.

Birinci dönemde daha çok propaganda etme, sempatisan kazanma, kadro kazanmaya dönüktü, hedeflenen oydu. İkinci partileşme döneminde bu durum biraz aşıldı. Bunun yanında halkı eyleme çekti. Serhildanlar, kitle eylemleri ortaya çıktı, ERNK bir eylem gücü oldu, çünkü ERNK bir direniş hareketiydi. Direnen halk gerçekliği. Belli bir düzeyde siyaset yaptı. Toplumsal örgütlenmeler gelişti. Kültürü, sanatı geliştirdi. Bir yandan silahlı propaganda diğer yandan yazılı propaganda olarak geliştirdi ve yaydı. Dolayısıyla toplumsal eğitimi geliştirdi. Bunların hepsi oldu ama hepsi de yine gerilla öncülüğünü destekleme örgütülüğüydü.

Değişim üçüncü partileşme dönemiyle ortaya çıktı. 1983'den 2003'e kadar böyle bir yirmi yıllık dönem yaşandı. Köklü değişiklik burada paradigma değişimi, komploya karşı mücadele süreciyle ortaya çıktı. Esas olarak zihniyet değişimi, ideolojik-politik çizgi değişimi, program değişimi, Ulus-devlet ideolojisinden kopuş, Demokratik Ulus ideolojisinin gelişimi, dolayısıyla Demokratik Konfederalizm çizgisinin ortaya çıkmasıyla birlikte yeni bir partileşme dönemi açıldı. Buna 'Üçüncü Partileşme Dönemi' diyoruz. Aynı zamanda kitle çalışmasında, kitle ilişkisinde de yeni bir dönem oldu. Bu dönemin örgütsel kimliği olarak parti öncülüğü, halk hareketi olarak KCK'de, savunma hareketi olarak HPG'de somutlaştı. Dönemin öncülüğü olarak gençlik ve kadın hareketinin örgütülü öncülük haline gelmesi durumu ortaya çıktı. Şimdi devam eden dönem bu dönemdir.

Demek ki değişenleri iyi bilmek lazım. ERNK ile KCK aynı değildir. ERNK parti ve gerillanın örgütsel öncülüğünde bir halk direniş hareketiydi, ulusal direniş gücüydü, bir destek gücüydü. KCK toplumun kendi kendini yönetmesi, yeni bir yönetsel güç oldu. Partinin ve gerillanın yönetiminde değil, parti ve gerillayı da içine alan, ondan ayrı siyasi toplumsal sistem olarak ortaya çıktı. Kendisini demokratik halk yönetimi, demokratik özerklik yönetimi, demokratik öz yönetim olarak tanımladı. Kendi yönetim gücü gelişti. Özgürlük mücadelesini KCK biçiminde somutlaştırmış demokratik halk yönetimi temelinde çözüme kavuşturan, Kürt Özgürlük Mücadelesini zafere taşıyan, çözüme götüren, Kürt sorununu çözen, Kürt varlığını kendi demokratik yönetiminde somutlaştıran, kalıcılaştıran bir hareketi temsil ediyor. Burada parti öncülüğüne destek, gerillaya destek, gerillaya katılım çalışmalarının düzeyini aştı. Örgütülü toplum, demokratik toplum, kendi kendini yöneten bir toplumsal yapı temelinde kendini savunan bir toplumsal

savunma gücü, öz savunma gerçeği böyle gündeme geldi. O zamana kadar gerillaya katılım öncü savaşı esastı. KCK ile birlikte halk savunması esas hale geldi. O nedenle fedai profesyonel öncülüğün yanında fedai kitle öz savunmasının oluşturulması ortaya çıktı. KCK'nin boyutları bunlardan oluştu.

KCK, birçok boyutta örgütlenmeyi ve örgütülü toplumu ortaya çıkartmayı öngördü. Dolayısıyla çalışma tarzı, propaganda ve gerillaya, partiye destek bulma çalışmasını aşarak toplumu eğitime, örgütlemeye ve kendi kendini yönetir, savunur hale getirme çalışması oldu. Parti ve gerilla öncülüğünü de bu temelde besleyip destekleme, güçlendirme çalışması oldu. Bir yandan parti ve gerilla öncülüğü bunları böyle yönlendirecekti. Diğer örgütülü toplum, demokratik toplum parti ve gerilla öncülüğünü sürekli besleyecek ve güçlendirecekti.

Tabi kitle çizgisinde bazı değişiklikler oldu. Değişmeyen özellikler vardır. Halka yaklaşımda, kadına yaklaşımda özgürlük çizgisinde daha da derinleşti ve somutlaştı, gelişme sağladı. Önceden var olan ciddiye, saygı, katılımcılık kaybolmadı. Bunlar tam tersine kadın özgürlüğü çizgisinde daha da derinleşti ve somutluk kazandı.

Diğer yandan halkın eğitimi, halkın

Kadınların hepsi örgütülü değildir. Kadınlar, yaşamın, mücadelenin bütün alanlarını belirleyecek, öncülük edecek, rol ve görev üstlenecek. Örgütülü katılım dardır. Belki eskiye göre kıyaslanarak 'çok büyüdük' denilebilir ama bir de yeni paradigma ve KCK'de kadın öncülüğü temelinde değerlendirdik mi ne kadar dar kaldığı rahatlıkla görülebilir. Görev ve görevin sahibi bellidir. Görev, eğitim ve örgütlenmedir.

Onu yapacak güç de parti, gerilla, kadın ve gençlik hareketleridir. Bu, son derece somut ve nettir.

değerlerine saygı, halk içinde örgütlenme, hiçbir zaman değişmedi, fakat kitle çizgisinde stratejik mevzilenme değişti, işçi sınıfı öncülüğü, işçi-köylü ittifakının yerini stratejik çizgi olarak bu dönemde kadın ve gençlik öncülüğünü temel güç olarak öne aldı. İşçi ve emekçiler buna bağlı olarak temel güce katıldılar. Orta kesimleri bu temelde demokratik toplum içine çekme, Demokratik Ulus içinde eritme ortaya çıktı. Böyle bir değişiklik yaşandı. Öncülerin örgütülüğü gerekli oldu, öne çıktı, kitle öncülüğü kadar, öncü kitle kesimlerin örgütülü öncülüğü öngörüldü. PAJK, KJK örgütülüğü, Komalên Ciwan örgütülüğü böyle gündeme geldi. Bu dönemin diğer örgütsel kimlikleri oldular. KCK ve HPG yanında diğer örgütsel kimlikleri olarak ortaya çıktılar. Böyle bir değişim oldu. Bu kadın ve gençlik çalışmalarını daha çok öne çıkartmayı, daha fazla yoğunlaştırmayı, bütün sistem örgütülüğünü kadın ve gençlik örgütülüğüne dayalı olarak yürütmeyi gündeme getirdi. Böyle bir durum toplumsal savunmayı, öz savunmayı gündeme getirdi. Savunma boyutunu güçlendirdi. Böyle bir durum ekonomik, kültürel, siyasi çalışmaların hepsini güvenliğe, savunmaya göre yapmayı gündeme getirdi.

Son olarak çalışma tarzında değişiklikler yaptı. Yani o zamana kadar her iki dönemde de somutlaşan propaganda ve katılım sağlama, destek ve güç alma ölçüleri aşıldı. İkinci dönemde kitle eylemi de olmuştu. Siyasi duruş kısmi kitle örgütülüğü düzeyine ulaşmıştı, bu üçüncü dönemde kitle örgütülüğü yani kadın gençlik örgütülüğü gibi daha ileri konfederalizm örgütülüklerine dönüştü ve gelişti. Destek yerine asli güç oldu, kendi kendini yöneten öz savunmayla kendini savunan güç haline geldi. Gerillanın öncü savunmasından toplumun öz savunmasına geçiş esas oldu. Böylece destek bulma çalışması aşıldı, onun yerine toplumun eğitimi, toplumsal yaşamın tüm boyutlarında örgütlenmesi gün-

deme geldi. Dikkat edilirse birinci dönemden ikinci döneme geçişte de değişiklikler var, fakat biraz sınırlıdır hacimsel yön daha öndedir ama ikinci dönemden üçüncü döneme geçiş paradigmasal değişimle olduğu için hacimsel boyuttan çok zihniyet boyutu, ideolojik boyutu, tarz boyutu öndedir. Birçok değişiklik bu alanlarda oldu.

Paradigma değişimi ile üçüncü dönemde yaşanan sorunlar ve çözümleri

Sorunlar biraz da buradan ortaya çıktı. Gerçekten bu değişim ne kadar düşüncede anlaşılıp pratikte geliştirildi. Kitle çalışmaları eski temel özelliklerini korumakla birlikte üçüncü dönemin paradigması değişiminin gereklerine göre ne kadar doğru bir anlayışa kavuşturuldu, ne kadar doğru bir sisteme ve tarza kavuşturuldu? Ne kadar çizginin ve pratik ihtiyacın gerekliliklerine göre örgütlenip yürütüldü, ne kadar bundan geri duruldu? Zorluklarla karşılaşılınca hep tekrara düşüldü, daha çok da eskiye dayanıldı. Birinci ve ikinci dönemin özelliklerini aşamayan, onları çeşitli biçimlerde tekrarlayan, aslında ikinci dönemle üçüncü dönemin arasında kalan, muğlaklaşan bir durumu yaşadı. Esas

sin. Kadınları eğitip örgütleyecek, gençleri, işçi ve emekçileri, orta kesimi yani kendine çekmek istediğin herkesi eğiteceksin. İktidar ve devlet sisteminin eğittiği, sömürgeci-soykırımcının eğittiği insanla sen kendi sistemin kuramazsın, KCK'yi örgütleyemezsin, sosyal sistemi, kültürel sistemi inşa edemezsin, onun zihniyeti neyse inşası da o olur. Sanaatçı soykırımı dillendirir, propagandacı devletçi-soykırımcı çizgiyi merkeze koyar, o halde kendi insanını eğiteceksin, kendi kadronu ve toplumunu eğiteceksin. Önderlik Reel sosyalizmi "Her şeyi yaptılar da kendilerini eğitmediler" biçiminde eleştirdi. Toplum, insanlarını eğitmediler, kadrolarını özgürlük, eşitlik, komünal yaşam çizgisinde eğitmediler, bunu zorla yapmaya çalıştılar ama başka bir zor da onu yıktı. Toplum eğitip dönüştürmediler, örgütülü kılmadılar. Eğitimin yerine zor koydular, maddi çıkarı koydular, parayı-maaşı koydular, ikisinin ortaya çıkardığı sonuç Sovyetler Birliği oldu. Rus devrimcileri kadar para ve zorla toplumu şekillendirmeye çalışan olmadı. 20. yüzyıl buna açtı ve gerçekten olabilecek en ileri düzeyi Ruslar yaptılar ama elli sene sonra çöküş oldu. Başka kimse o kadarını da yapamaz, yapsan bile sonunun çöküş olduğu ortadadır. Önderlik her şeyin temeline eğitimi

koydu. Partiyi ve mücadeleyi eğitim ile geliştirdi. Grubu, partiyi eğitimle ortaya çıkardı. Gerillayı eğitimle ortaya çıkardı ve ayakta tuttu. O halde öz savunmada, Demokratik Konfederalizm de eğitimle ortaya çıkartılıp inşa edilecektir. İnşa çalışması demek eğitim ve örgütlenme demektir.

Toplumsal çalışmada en çok olması gereken eğitimidir ama olmayan da eğitimidir. Eğitimsiz bir topluma örgütlenme ve yönetme çizgisi yürütülmek isteniyor. Birileri eğitsin bize kadro versin yürütelim deniliyor, onun için başkasından beklentili olma, onun için ulus-devlet çizgisini aşamama çıkıyor, onun için sistem içi çözüm arayışı bu kadar çok geliyor. Çünkü kendi gücümüzle yapamıyoruz. Öz güç demek eğitim ve örgütlenme demektir. O da bizim işimizdir. Bu konuda ciddi bir durum var. Savunmaların az bir kısmını ezberleyerek, yine 'inşa çalışması, boyutlar, demokratik ulus, demokratik konfederalizm' söylemlerini tekrarlayarak sanki yeni görevleri yerine getirmiş oluyoruz, hiçbir alakası yoktur. Demokratik Ulus nedir? Demokratik Konfederalizm nedir? İnşa nedir? Ne yapmamızı gerektiriyor? Tüm bunları belirleyip yapmamız gerekiyor. Yapılamayan budur.

Kim yapacak? KCK'yi kim örgütleyecek, dolayısıyla Demokratik Ulusu kim inşa edecek, nasıl bir çalışma ile olacak? Eğitim ve örgütlemeyi kim yapacak? Demek ki bu görev bütün partinin göreviymiş. İnşa, içi boşaltılmış bir kavram olarak kullanılıyor. Bol bol söyleniyor ama ne iş yapılacağı bilinmiyor. Günümüzde burjuvazinin en temel saldırısı kavramların içini boşaltmak ve özünden sapıtma olarak ortaya çıkıyor. Bunu çok net gördük. Özeleştiriyi doğru vermeliyiz. O nedenle kitle çalışması, inşa çalışması günümüzde demokratik konfederalizm çizgisinde, demokratik ulus çizgisinde eğitim ve örgütlenmedir. Bu örgütlenmenin de boyutlarını Önderlik ortaya koydu. Toplumsal yaşam demektir, toplumu eğitip

örgütleyecek. Neye göre eğitip örgütleyecek, toplumun yaşam özellikleri neyse onlara göre eğitip örgütleyecek. Toplum yaşamı için ne gerekliyse boyut olan odur. Önderlik bir-birinden biraz farklılaşan yaşam özelliklerini ayrı boyutlar olarak tanımladı. Boyut budur. Birbirine yaklaştırır birkaç maddeyle de tanımlayabilirsin, birbirinden ayırır on ya da yirmi maddeye de çıkartabilirsin.

Devletler de bu boyutlar üzerinden hükümler kuruyorlar. Bakanlıklar bu boyutlara göre oluşuyor. Düzen devletlerine bakalım bazıları farklı boyutları bir araya getiriyor bakanlıkların sayısını azaltıyorlar. On ya da on beş tane boyuttan hükümet kuruyorlar. Bazılarını ayırıştırıyor otuz tane bakanlığı hükümet yapıyor. O anın siyasi çıkarlarına göre yapıyor, birbirinden o kadar uzak da değiller hepsini bir araya getirip iki ya da üç boyuta indirebilirsin. Zaten teori de ekonomik, sosyal, siyasi, askeri ve ideolojik deniliyor ve böylelikle dört ya da beş boyutta zaten tanımlanıyor. Bunları söylerken toplum yaşamının boyutlarını tanımlamış oluyoruz. Onları biraz daha ayırıştırırsın on ya da on beş boyuta çıkarırsın.

'Örgütlenme dokuz boyutta mı olacak ya da on boyutta mı olacak?' biçiminde tartışmaları buraya indirgiyoruz. İşin özünü ve içeriğini bir yana itmek, görev çarpıtmasının, görev ve sorumluluklardan kaçışın pratikte ortaya çıkış biçimleri bunlar oluyor. Onun için bu tür tartışmalarla asli işlerden kaçış kamufle ediliyor. İşin esası eğitim ve örgütlenmedir, örgütlenmeyi de toplum yaşamının temel özelliklerine göre yapıyoruz. Ekonomik yaşam, sosyal yaşam, kültürel yaşam, siyasi yaşam, öz savunma, hukuki yaşam biçiminde bu kadar yalın ve somuttur. İşin içerisinde anlaşılacak bir şey yoktur. Öyle ezberlenecek bir durum değildir. Anlaşılmayacak bir durum da değildir.

Parti öncülüğü temeldir, öncü diyoruz. Hepsinden parti sorumludur. Soykırım altında olan bir toplum olduğumuz için biz de daha çok öne çıkan, mücadelemin varlık ve özgürlük mücadelesinin yol açtığı boyut, savunma boyutudur. Savunma bizde böyle sıradan bir olay değildir, devletçi paradigmanın gereklerine göre sırtını devlete daya ya da düzenli bir orduya daya ve savunma sorununu çöz biçiminde olmuyor. Yok edilmek isteniliyoruz, hiçbir devlet bizi kurtarmıyor, aksine devletler bizi yok etmek istiyorlar. O halde devletle var olamıyoruz, ayrı bir savunma çizgisi geliştirmemiz lazım. Bu da toplumun öz savunmasıyla olacak, başka hiç kimse bu toplumun varlığını ve özgürlüğünü koruyamaz ve savunamaz, ancak toplum kendi kendisini eğitip örgütlerse savunabilir.

Kendini öz gücünle savnamazsan o zaman özgür olamazsın

Kendini sadece savaşla sınırlayan bir askeri anlayış yanlıştır. Gerillanın rolü o değildir. Gerilla toplumu öz savunma temelinde eğitip örgütlemekle sorumludur. Diğer mücadele alanlarından ve toplumdan kopuş gerillada dar bir askeri anlayış oluyor. Savunma boyutu sıradan bir boyut değildir. Var olma, evet beslenmeye bağlı, ekonomik boyut gerekiyor, üremeye de bağlı ama Kürdistan'da soykırım altında olmaktan dolayı esas olarak özgür yaşam, güvenliğe bağlıdır. Kendini öz gücünle savnamazsan o zaman özgür olamazsın. Demek ki gerilla dar bir askeri güç değildir. Birinci ve ikinci dönemde olduğundan çok daha fazla KCK döneminde toplumla ilgili, toplumun öz

savunmasıyla ilgili, ilişkilidir. Topluma daha yakın olacak.

Diğer yandan kadın ve gençlik örgütlerini öncü örgütler olarak tanımladık. Dolayısıyla kadın ve gençlik kimliği bu dönemin temel öncü kimlikleri oldu. Birinci ve ikinci dönemde işçi öncülüğü partide somutlaşıyordu, parti gerillada somutlaşıyordu. Birinci ve ikinci dönemde parti öncülüğü, sınıf öncülüğü denen şeyler böyle somutlaşıyordu ama üçüncü dönem, KCK döneminde bunlar değişti. Gençlik ve kadın öncülüğü temel öncülük oldu. Demokratik Ulus inşası, KCK sistemi kadın ve gençlik öncülüğüne dayanacak. O halde KCK'yi demokratik ulusun inşa çalışmasını kadın ve gençlik örgütülüğü yapacak. İnşa çalışması toplumun eğitim ve örgütlenmesidir, o halde kadın ve gençlik örgütülüğü toplumu eğitecek ve örgütleyecek.

Evet bir toplumsal kadın hareketi var ama örgütlü değildir. Örgütlü hareket ise elittir. Diğer ERNK'deki gibi ideolojik-örgütsel olarak kazanılmış serhildana kalkan kadın oluyor ama yönetime katılması sadece eşbaşkanlık düzeyindedir. Kadının hepsi örgütlü değildir. Yaşamın, mücadelenin bütün alanlarını belirleyecek, öncülük edecek, rol ve görev üstlenecek. Örgütsüz bir kitle var, örgütlü katılım dardır. Belki eskiye göre kıyaslanarak çok büyüdük denilebilir ama bir de yeni paradigma ve KCK'de kadın öncülüğü temelinde değerlendirildik mi, ne kadar dar kalındığı rahatlıkla görülebilir. Görev ve görevin sahibi bellidir. Görev, eğitim ve örgütlenmedir. Onu yapacak güç de parti, gerilla, kadın ve gençlik hareketleridir. Bu son derece somut ve nettir.

Önderlik 'Demokratik Konfederalizm dört ayak üzerinde örgütlenecek' dedi. Demek ki Demokratik Konfederalizmi örgütleme, inşa etme çalışmalarını dört ayak üzerinde yapacağız. Bunlar; komün, meclis, kooperatif ve akademilerdir. O halde bir, demokratik konfederalizm, Demokratik Ulus eğitimiyle akademikle yapacağız. Demek ki temel çalışmada eğitimidir. Eğitmediğin toplumu örgütleyemezsin. Başkalarının eğittiğiyle sen kendi toplumunu örgütlü kılamazsın, o zaman kendin eğiteceksin. Akademilerle eğiteceksin. Önderlik akademi sistemini Demokratik Modernitenin uygulanma esaslarından bir tanesi olarak gördü. Akademi sistemini entelektüel görev olarak tanımladı. Dolayısıyla inşa çalışmasının birinci esası eğitimidir. Eğitimi gerçekleştiren kurum da akademi. O halde akademik sisteme göre çalışmamız gerekiyor. Bu dönemin kitle çalışmasının esası akademik sistemdir. Yoksa ev ev dolaşarak kitleye gidiyorum diyerek eğitim olmaz. Kaç akademi kurdun, ne kadar akademik eğitim yapıyorsun, eğitimlerin içi ne kadar doludur ne kadar sonuç veriyor? Toplumu, onun yurtsever kadrosunu, taraftarını ne kadar eğittin, yeni bir zihniyetle, duyguyla, düşünceyle ne kadar donattın, demokratik moderniteyi ne kadar anlattın, ne kadar kabul eder kıldın? Bunlar temel öncü çalışmalardır. Eğitim bunları içeriyor. Bu temelde eğitim yapmamız lazım. Akademik sistem ne kadar gelişti, ne kadar işliyor, ne kadar rol oynuyor? Bilinmesi gerekiyor ki eskiden kitle çalışmasını da Önderlik eğitim ile yürüttü. Bunu resmi akademiye kavuşturdu. O halde kitle gelişmesinin olduğu her yerde eğitim sisteminin akademik düzende olması lazım. İrade, bilinç verecek, zihniyet kazandıracak, çünkü inşa, zihniyet inşasıyla başlar. Esas inşa zihniyet inşasıdır. İdeolojik inşadır, örgütsel yapılanmalar, inşalar onun ardından gelir. Zihniyet inşasını akademi yapacak.

İdeolojik ve siyasi hattımızı da komün

ve meclis belirliyor. Ekonomik sistemi ise kooperatif oluşturuyor. Akademi, eğitim demektir. Kooperatif, üretim ve ekonomi demektir. Komün, ideoloji demektir. Meclis, siyaset ve yönetim demektir. Dört ayak bunlardan oluşuyor; eğitim, ideoloji, siyaset ve ekonomi. Eskiden reel sosyalizmde kooperatifleşme vardı diye 'toplum kooperatifleşmeden rahatsızlık duyuyor' deniliyor. Dolayısıyla kooperatif sistemini başkaları farklı kullanıyor olabilir ama biz kavramları yeniden tanımlıyoruz, tanımlayıp doğru anlayışı topluma götürüp ondan sonra öncülük ederek sistem geliştirmede zorlandık. Bazı denemeler var. Ama kooperatif sadece maliye ya da madde ile ilgili değildir. Kooperatif, komün ve meclisin ekonomik ve toplumsal olarak somutlaştığı alan olacaktır. Toplum kooperatifle oluşacak, komün kooperatifin etrafında oluşacak, komünal üretim ve paylaşım dolayısıyla toplumun diğer yaşam alanlarının komünal hale gelmesinde kooperatif bir örgütlenme sistemidir, çekirdeğidir. Fakat böyle anlamakta zayıflık var. Sadece ekonomik üretim ve paylaşım olarak görüldü. Toplumsal eğitim ve örgütlenme alanı olarak görülüyor. Dolayısıyla ekonominin toplumla bağı, toplumsal örgütüllükle bağı görülüyor. Aşırı derecede kapitalist mantık var. Hep sermaye ile bağı görülüyor. Ekonomi denilince yanına hemen sermaye konuluyor, sermayesi tartışılıyor.

Sermaye demek, kapital demektir. Kapitalizmin de bir kooperatif sistemi var. Tekelleştir. Birlikleri çok daha ileri düzeydedir ama neye göre oluyor. Sermayenin sömürü sistemine göre oluyor. Peki demokratik modernitenin kooperatifi neyle olacaktı. Toplumun komünal örgütülüğüne göre yapılacaktı, toplumsal örgütlenmeye dayanacaktı. Önderlik, toplumsal örgütülüğü 'ekonomik toplum' olarak tanımladı. Kooperatif anlayışında da böyle yetersizlikler var.

Daha çok yetersizlik komün ve meclis anlayışındadır. Çekirdek kesinlikle bunlardır. Komün ve meclis anlaşılmadı ve geliştirilemedi. Komün ve meclisin içeriği boşaltıldı. Halbuki meclisi herkes anlıyor, çok anlaşılabilir bir şey değildir, komünde öyle anlaşılmayan bir kavram değildir. Biz de biliyoruz, dünyada da vardır. Ama en çok özü boşaltılan kavram oluyor. Mesela Fransa'da binlerce komün var ama işleyen Fransız kapitalizmidir.

Pratikte 'cephe çalışmaları düzeyinde kaldık, paradigma değişimini pratikleştiremedik, KCK çalışmalarına giremedik' tartışmaları yürütülüyor. O zaman bu neden oluyor, neden ERNK çalışmalarında kaldık, ERNK çalışmalarında kalmak ne demektir? ERNK ile KCK arasındaki fark nedir? Dolayısıyla

KCK döneminde toplumsal çalışmamızın, kitle çalışmamızın amaçları, yöntemleri, tarzı nelerdir? Bunları anlamaya çalışıyoruz. Yine PKK ve KCK arasındaki farkı tanımlamaya ve anlamaya çalışıyoruz. Aynışma ya da karşılaştırma yaşıyor. Bu doğru değildir. Çünkü Önderlik 'PKK ruh, KCK bedendir' dedi. Evet PKK parti örgütlenmesi, parti öncülüğü, bir profesyonel kadro topluluğu oluyor. KCK'yi oluşturan yurtseverler, demokratlar da tabi ki PKK'nin sempatanları ve taraftarları durumundadırlar. PKK'de, KCK'de bir öncülüktür. KCK'siz PKK'nin üçüncü dönemi diye bir şeyi yoktur. Eğer KCK projesi, sistemi, demokratik konfederalizm sistemini Önderlik tanımlamasaydı, PKK'nin üçüncü dönemi olmayacaktı. İkinci dönemle birlikte PKK sona erecekti. Önderlik bunu açıkça söyledi. 'İdeolojik bunalımımız var, PKK'nin ismini değiştirelim ya da durduralım' dedi. 2002-2003'te PKK'nin isminin değiştirilmesi öyle kendiliğinden olmadı. Önderliğin geliştirdiği değişim-dönüşüm sürecinde oldu. İçinde bulunan ideolojik bunalım çerçevesinde Önderlik bu durumu gündeme getirdi. Öyle tasfiyeciler icat etmediler. Ama Önderlik farklı biçimlerde gündeme getirdi. Karşımızdaki sistem de bu durumdan yararlanarak işin özünü çarpıtmaya, yönünü çevirmeye dolayısıyla PKK'yi yok etmeye çalıştı. İşte Önderlik o bunalımı KCK ile çözdü.

KCK, Demokratik Ulus çözümünü ifade etti. Önderlik 'ulus-devlet çözümüyle artık Kürt sorununun çözümü mümkün değildir' dedi. Yani 70-80-90'lı yıllarda yürütülen çalışmaların sonuçları uluslararası komploya çarpmıştı. Komplo önlenememişti, komplo başarısız kılınamamıştı, komplo demek aslında ulus-devlet ideolojisiyle Kürt sorununun çözilemeyeceği demektir. Önderlik böyle tanımladı. PKK'nin ideolojik bunalımından kastı buydu. Peki o bunalım neyle aşıldı. Devlet olmayan Demokratik Konfederalizm ile. Önderlik devlet artı demokrasi çözümünün mümkün olduğunu ifade etti.

'Demokratik Konfederalizm'; 'Demokratik Öz Yönetimler', 'Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Konfederalizm Çözümü' ifade ediyor. Devlet artı demokrasi çözümüyle birlikte Demokratik Ulus ideolojisini geliştirdi, ulus devlet ideolojisinin aşılmasını, dolayısıyla iktidar ve devlet paradigmasından çıkılarak, paradigmanın kadın özgürlüğüne ve ekolojije dayalı demokratik toplum paradigmasının esas alınmasını, günümüzden başlamak üzere demokrasiyi, demokratik toplumu geliştire geliştire, eğitip büyüte büyüte, böylece devleti daraltta daraltta yeni

bir mücadele sisteminin, yönteminin geliştirilmesini ortaya çıkardı.

Demek ki KCK örgütlenemezse, anlaşılmazsa PKK olmaz. Bu düzeyde birbirine bağlıdır. KCK'yi var etmek, işlevli kılmakla görevli kurum PKK oluyor. Çünkü bu PKK'nin projesidir, çözüm yöntemidir. Ama PKK'nin kendisi değildir. Yani KCK ile aynı olsa o zaman KCK, KCK'yi var edecek gibi oluyor. Demek ki KCK'sizbir PKK yoktur. Toplumun KCK biçiminde yeniden eğitilip örgütlenmesiyle PKK tarihsel görevini yerine getirmiş oluyor. Onun için karşıtı ve benzeri de değildir, bütünüyen ve tamamlayandır.

Bunlara biraz dikkat çekmek istiyoruz, çünkü yabancı ideolojilerden etkilenme çok fazladır. Onları aşamama yaşıyor. Şu veya bu oranda etkilerini yaşama sürdürülüyor. Dolayısıyla eklektik bir düşünce yapısı var. Düşünceler çok parçalıdır, sistemli değildir, kopuk ve devamlı değildir, dar ve yüzeyseldir, geniş ve derin değildir. Böyle bir düşünce yapısıyla dışarıdan etkilenebilir, çok kolay farklı düşünce sistemlerinden etkilenebilir. Böyle olunca teorik-ideolojik hakimiyet, stratejik bakış, yol yöntem geliştirme, strateji ve taktik geliştirip bütün zorlukları yenip engelleri aşarak her koşulda sürdürüp büyütme gücü gösterilemiyor.

KCK sisteminin inşasında komün, meclis, akademi ve kooperatiflerin rolü ve önemi

O halde KCK'nin ne olduğu üzerinde çok daha fazla yoğunlaşmalı ve anlamaya çalışılmalıdır. Dört ayaklı bir eğitim ve örgütlenme çalışmasından söz ettik. Komün, meclis, akademi, kooperatif. Akademinin rolünü tanımladık, kooperatifi kısaca tanımladık.

Komünü de doğru anlamak gerekiyor. Komün siyasal mıdır, komün toplumsal mıdır ya da ideolojik midir? Aslında hepsi var ama komünde belirlenen ideoloji olduğu unutulmamalıdır. Komünü, meclis ile eşleştirmek yanlıştır. Sadece siyasi rol derecesine indirmek olur. Yani komün toplumu sadece politik toplum olarak kalır, ahlaki toplum ortadan kalkar. Peki ahlaki boyut nasıl var olacak? O bakımdan komün algısında, tanımlanmasında ciddi bir zayıflık ve yetersizlik var. Sorunlar biraz da buradan kaynaklanıyor.

Önderlik, Demokratik Ulus boyutlarını tanımlarken birinci madde olarak 'özgür birey demokratik komün' tanımını getirdi. Bu da Demokratik Konfederalizmin ideolojik boyutu demektir. Özgür birey ve demokratik komün, Demokratik Konfederalizmin ideolojik çizgisini ifade

ediyor. PKK'nin ideolojik bunalımını aşması, özgür birey ve demokratik komün ideolojisine ulaşmasıyla gerçekleşti.

Özgür birey ve demokratik komün kavramlarını tanımlıyoruz. Özgür bireyin varlığı, demokratik topluluk içinde ona karşı duyduğu sorumluluk çerçevesinde oluyor. Esas olarak demokratik komün, ideolojik boyut oluyor. Komün olmazsa demokratik konfederalizm devlet demektir. Siyasi boyut olarak KCK'nin devletten hiçbir farkı yoktur. Sadece kavramlar farklıdır. 'Dış İlişkiler Bakanlığı' demiyor, 'Dış İlişkiler Komitesi' diyor. 'Ekonomi Bakanlığı' demiyor, 'Ekonomi Komitesi' diyor. Ruslar bunlara ne bakanlık ne de komite dediler 'komiserlik' diyorlardı. Ekim Devriminden sonra İkinci Dünya Savaşına kadar bunları komiserlik olarak tanımladılar. Bunlar bir isim takmadır. Örneğin Dış İlişkiler Komiserliği, dış ilişkiler siyasetini yürütmek demektir. KCK'de yürütüyor, TC'de yürütüyor, Sovyetler Birliği de yürütüyordu. Bu anlamda hiçbir farkı yoktur. Peki farkı nerededir. Dış ilişkileri yürütüyor da hangi felsefe ve ideolojiye göre yürütüyor, fark buradadır yani fark ideolojiktir. Dolayısıyla KCK'de ideolojiyi ortadan kaldırdınız mı, ideolojiyi etkisizleştirdiniz mi karşınıza devlet çıkar.

Bu ideolojik boyut ile mümkündür, ki o da komünle var oluyor. Komünün bu anlamda ideolojik tanımı daha önemlidir. İşte komünde de bir yönetim var, komün de bir siyasi karar organı, hatta doğrudan demokrasinin gerçekleştiği yer deyip geçmemek lazım. Evet bunlar siyasi olarak doğru ama komünün bir de temel ilkesi var. Komünün felsefesi nedir, neye komün deniliyor, komünün temel ideolojik ilkesi nedir? Dolayısıyla ahlaki nedir? İşte ahlaki toplum burada ortaya çıkıyor, politikasını anladık o da meclise, doğrudan demokrasiye, ortak karar vermeye dayanıyor, herkesin katılımını öngörüyor. Politika budur. Peki ahlaki boyut nerededir, ahlaki toplum nedir? Onun temel felsefesi, ilkesi nedir? Bunun bilinmediği gözleniyor. Ne yaparsan yap kavram söyleniyor ama içeriği üzerinde hiç durulmadan kendi bildiğine göre hareket ediliyor. 'Ücretli çalışma ve yaşam, ücretli işçilik, eşit ücret' bunların hepsi kapitalist modernite sisteminde geliştirilen, ona karşı mücadelede küçük burjuva devrimciliğinin ortaya çıkardığı kavramlar ve sonuçlar oluyorlar. Bunların gerçek sosyalizmle bir ilişkisi yoktur. Küçük burjuva sosyalizmiyle, sosyalizm birbirinden farklıdır. Küçük burjuva sosyalizmi kısaca kısası ifade ediyor, salt eşitlikçilik denen bir kavramı esas alıyor. Onun özü nedir? Aritmetik topluma dayanan, aritmetik eşitliği ön-

gören bir şeydir. Önder Apo 'firavun sosyalizmi' dedi. Yani farklılıkları hiç gözetmeyen eşitlik düzeni anlamına geliyor. Bütün farklılıkları bir varlığa göre benzeştiren, eşitleyen bir sistemdir. Bu varlık nedir? Kuşkusuz egemen ve başta olan diktatördür, egemen güçtür, egemen olandır, o nasılsa her şeyin ona göre tanımlanması, eşitlenmesidir, her şeyi ona benzeştirmek, ona göre tanımlamaktır. Gerçek sosyalizm öyle değildir. Komün bu aritmetik eşitliğin aşılmasını ifade ediyor. Kesinlikle onu esas almıyor. Çoğunlukla öyle sanılıyor.

Küçük burjuva salt eşitliği nedir? Demokratik sosyalizm nedir, komünalizm nedir? Bunlar arasındaki fark görülmüyor. Bu bakımdan komünü böyle bir şeyler üretip eşit olarak paylaşmak, herkese belli bir zamanda çalıştırıp ücretini vermek olarak anlamamak lazım, böyle oldu mu ona komün denilmez, küçük burjuva komünü olabilir, küçük burjuva eşitliğine dayanıyor. Onun mayasında yine kapitalist sömürü ve zihniyet, kapitalist ideoloji yatar. Dolayısıyla komünün farkı çok önemlidir. Asla bunu kaybetmemek lazım. Gücüne ve yeteneklerine göre çalışma, katılma, ihtiyacına göre kullanmadır. Bunun parayla da o kadar ilişkisi yoktur. Paralı düzeni, ücretli sistemi biraz tartışınca bu sefer de parayı kaldırılma komün olalım diyorlar. Öyle de değildir, parayı kaldırırsan da komün olmayabilirsin, Mısır firavunları kölelere para vermedi ama herkese bir tas çorba veriyordu, o da parasız eşitlik, komün değildi, komünalizm değildi. Elbette yaşamda paranın farklı bir özelliği var, onu ayırmak lazım ama komün ile küçük burjuva eşitliğini ve bir de kapitalist bireyciliğin birbirinden farkını iyi görmemiz lazım. Bireysel özgürlük, küçük burjuva eşitliği ile demokratik komünalizm arasındaki farkları iyi görmek lazım. Dolayısıyla gerçek komün belirttiğimiz gibidir. Demek ki komünü doğru anlayacağız ve doğru tanımlayacağız. Komüne yön veren ilkeyi doğru tanımlayacağız. Ahlaki toplumun komünde nasıl somutlaştığını bileceğiz.

Politik toplumu anladık ama ahlaki toplum nasıl tanımlanıyor, komünde temel ahlaki ilke nedir? Önemli olan budur. Bunun üzerinde çok durulmuyor ve tartışılmıyor. Komün anlayışı, komüne katılım buna göre geliştirilmiyor. Az çalışır ya da çok çalışır, insanlara para verirsın ya da vermezsin, az uygulanabilir, çok uygulanabilir ama esası bütünlüklü uygulamadır. Fakat komünün çalışmada, üretimde, bölüşümde temel ilkesi budur, buraya oturması lazım.

Örneğin PKK komünü böyle değil mi, PKK'de katılım böyle olmuyor mu, şöyle bir ölçü var mıdır? Önderlikten başlamak üzere herkes aynı saatte aynı işleri yapmak üzere katılır, hiç kimse fazla ve eksik çalışmaz, böyle bir ilkesi var mı, yoktur. Yaşamda ve kullanımda herkese bir tas çorba verilir onun ötesi verilmez biçiminde bir ilke var mı, yoktur. Gerillayı ele alalım, gerillada herkes aynı işi yapar, aynı düzeyde yetenek gösterir, aynı düzeyde katılım gösterir, birisi yapmazsa ben katılmam anlayışı, felsefesi var mı, yoktur. Herkes gücüyle, yetenekleriyle katılıyor ve birbirini tamamlıyor, diğerinin eksikliğini kendisine kalkan yapıp bende öyle olacağım demiyor, tam tersine o eksikliği kendi katılımıyla tamamlamayı, o zayıflığı kendi gücüyle gidermeyi öngörüyor. Bu da ahlaklıdır. Bunu da toplum yaşamına taşıyacağız. Bunu topluma taşımak, toplumu bu temelde anlar ve yaşar kılmak için eğitmek gerekiyor. Nasıl ki gerillayı gerilla yapmak, kadroyu partili yapmak için bu kadar çok eğitim gerekiyorsa yıllarca pratik-eğitim yapıyorsa, toplum için de geçerli olan budur. Toplumda da komünalizmi geliştirmek için pratikte

deneye deneye komünal yaşamın gücünü göstererek eğiteceksin. Diğer bireyci yaşamın, mülkiyetçi yaşamın ortaya çıkardığı zararlı sonuçları göstererek, ikna ederek eğiteceksin, kolay bir iş değil ya da bir anda gerçekleşebilecek bir iş de değildir, bir söz söyleyerek de gerçekleşecek bir durum değildir. Önderlik buna 'bir inşa sürecidir bitmez, en zayıftan başlamak üzere başlar sürekli ilerler ve gelişir. Geliştirmek için de sürekli bir mücadeleyi gerektirir' dedi. Bu durum çok önemlidir.

Devrim, ideolojik bir değişimdir

Gücümüz ve silahımız ideolojidir. Herkesin gücüne ve yeteneğine göre komüne katıldığı, ihtiyacına göre kulandığı ölçü çok büyük bir gücü ortaya çıkartıyor. Bunu partide kanıtladık, bunu gerillada kanıtladık, bütün dünyadaki sol-sosyalist komünist hareketler dağılır ve tasfiye olurken PKK'nin daha çok güçlenmesi buradan kaynaklandı. İdeolojik çizgisinden, ölçüsünden kaynaklandı. Gerillada bunu kanıtladık. Dev gibi ordular dağılırken gerillanın en büyük savaş gücü olması, NATO ile kırk yıldır savaşma gücünü göstermesi, yenilmemesi buradan ileri geliyor. Gerillanın gücü nereden geliyor, silahından mıdır, sayısından mıdır? Kürt'ün kahramanlığından mıdır? Barzani'nin ordusundakiler de Kürt'tür. Kendimizi yalıtırmayalım. O zaman nereden kaynaklanıyor? Elbette ideolojisinden kaynaklanıyor. O ideolojide komün ideolojisi. Demokratik komünalizmi esas almasındandır. PKK savaşçısının, gerillasının, kadrosunun gücü, yenilmezliği, bu büyük cesaret ve fedakarlığından ileri geliyor, fedailiği ideolojisinden kaynaklanıyor. Bunu hiçbir zaman unutmamamız gerekiyor. Demek ki ideolojik boyut önemlidir. O da demokratik komündür. Komünü doğru anlayacağız ve doğru uygulayacağız.

'Toplumlarda esas olan ekonomidir, biz özgür Kürt toplumunu da ekonomi üzerinde inşa edeceğiz' demek boş laftır, bu başkalarıyla kıyaslamaktır. Evet, ekonominin önemi küçümsenmemelidir ama üretimi ve paylaşımı hangi ilkeye dayandıracağımız önemlidir. Onun ideolojik içeriği çok önemlidir. Bunun da demokratik komün olması gerekiyor. Bir, ideolojik boyuttur. İki, savunma boyutu, yani güvenlidir. Kürt varlık ve özgürlük mücadelesi, demokratik konfederalizmin inşası esas bu iki temele dayanmak zorundadır. Bunları temel aldığı zaman ekonomisi de kültürü de sosyalitesi de her şeyi doğru geliştirir ama ideolojik içeriği ve savunmayı eklenmesi esastır. Öz savunmaya dayanması esastır. Çünkü üzerinde soykırım var, normal bir dayatma yoktur. Kürt toplumu, üzerinde normal baskıların olduğu bir toplum değildir. Hiçbir toplum Kürtler gibi yok sayılıp yok edilmek istenmiyor. Kürtlere uygulanan soykırımın bir benzeri başka hiçbir topluma uygulanmamıştır. Yani başında var olan Ermenilere, Asuri-Süryanilere uygulanmadı. Sen 'Ermeni'sin' dedi ve yok etti. Ancak Kürtlere 'Sen Kürt'sün' demiyor. Mezar yapmış, 'Ermeni mezarlığı' diyor, herhangi bir yerde bir tane Kürt mezarlığı var mıdır? Birakalım yaşayanını tanımak, Kürtlük adına toprakta bile olsa, ölü bile olsa bir değer varlığını kabul etmiyor. Bu farkı çok iyi görmek gerekiyor.

O halde Kürtler başkaları ne yapmışsa ona bakıp biz de ona göre savunmamızı oluşturalım diyemez. PKK'de 'başkaları nasıl parti kurmuş biz de ona bakalım' dedi, bir sürü parti adını 'işçi partisi' koymuş bizinkisi de 'işçi partisi'

olsun denildi. Reel sosyalizm partilerinin ilk tüzüğü öyleydi, kadronun tanımı öyleydi ve PKK de öyle yaptı ama daha iki adım atmadan gördü ki onların hiçbirisi Kürdistan'da işlemiyor, özgürlük adına hiçbir şey yaratmıyor, hiçbir gelişmeye yol açmıyor. Tam tersine kendini kandırmayı ve her şeyin kaybedilmesini getiriyor. Onlardan koparak böyle bir fedai çizginin gelişimini sağladı, Kürdistan'a dayatılan soykırıma karşı özgürlük mücadelesini yürütmek için ortaya çıktı. Dolayısıyla bu gerçekliği görmek gerekiyor. Bu nedenlerden dolayı savunmaya zayıf yaklaşamaz, savunma birilerine havale edilemez.

Bu bakımdan bütün boyutları doğru ele almak lazım ama belirleyicilik, öncelik önemlidir, sıralama önemlidir. Savunma dikkat edelim bir boyut değildir, örgütlü bir güç olarak aldık mı, demokratik konfederalizmin örgütlendirilmesinde gerilla öncülük etmek zorundadır dedik. Demek ki savunma boyutu bir boyutun ötesinde rol oynuyor ve anlam ifade ediyor. PKK'de örgütlemekle görevli dedik, demek ki ideolojik boyut esas oluyor, öncülük düzeyindedir, öyle sıradan bir boyut değildir. Diğer bütün boyutların üzerinde şekilleneceği iki temel ilkeyi bu boyutlar veriyor. İdeolojik ve askeri ilkeler veriyor. İdeolojik ilkesi, felsefesi, ahlaki yeteneğine ve gücüne göre çalışacak, ihtiyacına göre kullanacak. Fedailik çizgisinde öz savunma yapacaksın, bu da asker ilkesi oluyor. Bunun üzerinde istediğin kadar ekonomi örgütler, istediğin kadar sosyalite örgütler, istediğin kadar kültür örgütler, sanat örgütler ama bu iki ilkeye bağlı kalacak. Bunları eksen alacaksın.

Demokratik Ulusun, Demokratik Konfederalizmin temel toplum bilimi nedir diye sorulduğunda 'demokratik komün' diyoruz. Buna demokratik toplulukta deniliyor. Böyle bir yaşam, kooperatif sistemle, akademik eğitimle köyde, mahallede yaşamın şekillendiği yerlerde toplumsal yaşamı böyle bir düzene göre, komünal sisteme göre yeniden örgütlemek, şekillendirmek gerekiyor. İnşa çalışması budur, bunun için büyük bir eğitim faaliyetine ihtiyaç var. Eğitim, örgütleme, doğrudan demokrasiyi geliştirme, en alta tabanda toplulukların kendi kendilerini yönettikleri bir sisteme ulaşma biçiminde bir komünal çalışmaya ihtiyaç var.

Diğeri ise meclistir. Meclis siyasi boyuttur. Temsili demokrasidir. Dünyada meclisler var ama biz onlardan çok farklı ele alıyoruz. Amerika'da seçime girebilmek için kaç milyar sermayenin olması gerekiyor, seçime harcayacak para koymak lazım. Ancak onu koyabilenler ve o düzeyde arkasında sermayenin gücü olabilenler aday olabilir, kimin parası çoksa o da kazanıyor. Orada kişi kazanmıyor, para kazanıyor, sermaye kazanıyor. Ona adil seçim denilebilir mi, demokratik seçim denebilir mi, denilemez. Meclis bir siyaset kurumudur, temsili demokrasidir. Seçimle geliniyor, demokratik olabilmesi için seçimde eşitlik ve adalet önemlidir. Meclis bir karar organıdır. Kendisinin yönetim alanındaki her şeyde irade sahibidir. Meclis öyle olur. Karar alan, uygulayan, uygulatan, kendi dışında bir irade tanımayan bir demokratik iradedir.

Meclis yönetme işidir. Karar olarak, komün doğrudan karar alanı, meclis temsili karar alanı, yürütme ise meclisin yönetim yetkisini pratikleştiren, yerine getiren meclisin görevlendirdiği daha dar kurumdur. Aslında meclis adına çalışıyor. Meclisin kararlarını uygulamakla yükümlüdür, meclise karşı hesap vermekle yükümlüdür. Meclis tarafından görevlendirilen, meclis tarafından görevden alınan, değiştirilen kurum. Demek ki doğrudan demokrasi, temsili

demokrasi, karar organı, onun yürütme konseyleri böylece ortaya çıkıyor. Siyasi sistem şekillenmiş oluyor. Bunların hepsi bu dönemde kitle çalışmalarımızın esasıdır.

Son olarak devlet artı demokrasi sistemi için şunlar belirtilebilir: Bu da siyasi toplumsal çalışmalarımızın temelini oluşturuyor. Bakur sürekli üçüncü çizgiden söz ediyor. Üçüncü çizgiyi çok iyi anlamak gerekiyor. 80'den, 90'dan önce dünyada üçüncü çizgiden söz edilirdi ama hep o çizgiler tehlikeli görüldü. Üçüncü çizgide hayatta kalan, kendini kurtaran Çin oldu. Biraz Kuzey Kore oldu. O da çatışmalara girerek nükleer silaha dayanarak böyle oldu. Onun dışındaki üçüncü çizgilerin hepsi imha oldular. Kaddafi'den Çavuşesku'ya kadar imha oldular. Balkanlarda Yugoslavya'ya kadar imha oldular. Bu kavramlar önce de vardı.

Üçüncü siyasi çizginin anlam ve önemi

Peki Önderlik üçüncü siyasi çizgiyi niye söyledi? "Bir dünya savaşı var, küresel kapitalist hegemonyayla ulus-devlet statükoculuğu arasındaki çatışma var. Biz bunun bir tarafı değiliz, üçüncü tarafız, dünya savaşında her güçle de taktik ilişki ve çatışmaya açığız. Biriyle taraf olan bir durumumuz yoktur" dedi. Bunun Türkiye'deki iktidar blokları arasında yansımaları oldu. CHP-AKP bloklaşması oldu. Orada da Önderlik "Üçüncü çizgiyiz. O iktidar bloklaşmasında taraf değiliz. Dolayısıyla devletçi güçlerle taktik ilişki yürütüyoruz. Kadınlar, işçiler, emekçiler, ekolojistler, ezilen toplumsal kesimler bizim için stratejik müttefiklerdir. Böylece devletler arasında bir stratejik müttefikimiz yoktur, dostumuz yoktur. Taktik ilişki yürütüyoruz" dedi.

Demokratik özerklik, demokratik konfederalizm çözümünü, devlet artı demokrasi diye tanımladığı siyasi formülasyona dayandırdı. Devlet artı demokrasi nedir? Evet, devletçi güçler kendi içlerinde çatışmalıdırlar, çelişkileri var ama kendilerine karşıt olanlara karşı bir bütündürler. Sovyetler Birliği'ne karşı nasıl birleştiklerini biliyoruz. Sol-sosyalist hareketlere karşı birleşebiliyorlar. Alternatif devrim hareketlerine karşı bir dirlir. Dolayısıyla uluslararası komplo bize şunu öğretti: Bu devletçi sistemi yeni bir devlet kurmak üzere yıkamayız. O kadar mücadele ettik yıkamadık, devlet öyle yıkılarak yenisinin kurulması bir değişiklik yaratmıyor, bir devlet gidiyor diğeri geliyor, birbirinin devamı biçimindedir. Onun bir devrim olmadığını bize gösterdi. Devletin sönmesi öyle yeni bir devleti geliştirerek olmuyor. Sovyetler Birliği en büyük devletçi sistemi kurdu ama tekeller devlet kapitalizmi yaratmaktan öteye geçmedi. Böyle bir durumda Kürt sorunu başta olmak üzere ezilenlerin özgürlük ve kurtuluş sorunları nasıl çözülecek? Hemen cevap hazır! Bu devrim nası olacak? Öncesinde şöyle söyleniyordu: 'Mevcut devlet yıkılıp devrimci devlet kurulacak böylece sorun çözülmüş olacak.' Öyle olmadığını en büyük devleti kuran Sovyetler Birliği ve diğer kendine sosyalist diyen ülkeler bunu kanıtladı. Demek ki öyle bir devlet devleti yıkıp diğerini kurmaya devrim denilmiyor. Bir iktidar değişimi oluyor. Devrim ise bir ideolojik değişimdir. O halde ideolojik değişim olması için gerekli olan nedir? Demokratik toplumun, demokratik sistemin gelişmesi gerektirir. Önderlik buna göre geniş bir teorik analiz yaptı. Uygarlığı, uygarlık yarılmasını değerlendirdi. Demokratik uygarlığı, iktidarcı devletçi uygarlığı de-

ğerlendirdi. Beş bin yıllık devletçi egemenlik altında demokratik uygarlığın, demokratik toplumun hep var olduğunu ama daraltıldığını, mücadelelerinde başarılı olamadığını, şimdi de zor duruma düştüğünü değerlendirdi. Mevcut durumdaki varoluş da sadece iktidar ve devlet egemenliği biçiminde değil, bunun karşısı zayıflatılmış olsa da bir de mevcut demokrasi mücadelesi yürüten demokratik toplum var. Kadınların, kölelerin, işçilerin, köylülerin, etnisitenin mücadelesi de demokratik toplumu temsil ediyor. Önderlik çözüm modelini de buraya dayandırdı. Bir devlet kurup bir devlet yıkmak değil de toplumu örgütlemek, demokrasiyi geliştirmek, devlet olmayan demokratik yönetim yaratmak, politik-ahlaki topluma dayalı bir demokratik yönetimi devlete karşı var etmek ve onu ilişki ve mücadele diyalektiği içerisinde geliştirip güçlendirerek devleti daraltıp sınırlandırmak ve etkisiz kılmak kadar götürmek. Önderlik yeni devrim anlayışını böyle tanımladı.

Devletin örgütlü olduğunu ama demokratik toplumun örgütlü olmadığını, devrimcilerin görevinin demokratik toplumu eğitimi ve örgütlü kılmak, devletlere karşı demokratik toplum mücadelesini böyle bir örgütlülük temelinde yürütmek olduğunu belirtti. Devrimci gelişmenin buna dayanarak ideolojik olarak gerçekleşeceğini ifade etti. 'Kürt sorununu da böyle çözebilir' dedi.

Böylece demokrasiyi, demokratik toplum mücadelesini, devrimci mücadeleyi hem yeni bir programa ve stratejik-taktik anlayışa, tarza kavuşturdu hem de özgürlük ve demokrasileri böyle devletlere cepheden hedef yapmadan var etme, geliştirme imkanını bu biçimde bulabiliriz diye öngördü. Demokratik Konfederalizm çözümünü, KCK çözümünü bir de böyle öngördü.

Bunun için demokrasi ne kadar örgütlenebiliyorsa o kadar örgütlenebilir, her yerde aynı oranda olmayabilir, dolayısıyla örgütlenmenin ve mücadelenin yerel eksensiz gelişeceğini, yerel yönetimlerinin demokratik öz yönetimlerinin gelişiminin burada belirleyici olacağını, demokrasinin demokratik komüne dayalı, topluma dayalı tabandan gelişen bir sistem olduğunu ifade etti.

Bu biçimde de devletlerle bir ilişki ve mücadele yaklaşımı oluşturdu. Demokrasiyi kabul ettiği oranda devletleri tanımak, bir uzlaşma ve ilişki sistemi yaratmak, reddetmek ve yok etmek için saldırdığı oranda da ona karşı mücadele etmek gibi bir tanımlama geliştirdi. Bakur'da KCK sistemini, yasal düzenlemeyi geliştirmek için görüşmeler yaptı. Olmayınca devlet KCK'yi tanımayıp terör örgütü ilan edip tümünden yok etmeye yönelince direnişe geçti. Devletçi sistem demokrasiyi ne kadar kabul eder tanırsa demokrasi de onları o kadar tanır ve kabul eder. Karşılıklı tutumu öyle koydu. İşin bir de bu boyutu var. Demokratik Özerklik sistemi, demokratik öz yönetimlere dayalı çözüm sistemi. Devlet artı demokrasi, devlet artı KCK çözümü biraz böyle bir durumu ifade ediyor. Bu da ciddi bir biçimde ele almamız, anlamamız gerektiren bir husustur.

Hem öz gücüne güvenli devrimci değişiklikler yapan bir mücadeleyi geliştirmeliyiz hem de somut koşulların gereğine göre davranmayı öngörmeliyiz. Çünkü, kendi ideolojik örgütlü gücümüz, esas gücümüzdür. Dolayısıyla esas gücümüz, birincil gücümüz kendi örgütlülüğümüzdür. O zaman KCK örgütlülüğünü geliştirebilmeliyiz. Demokratik komüne dayalı, demokratik toplum örgütlülüğünde çok yoğun olmalıyız. Bizim temel güç kaynağımız budur.

BOŞA ÇIKARILMIŞ ULUŞLARARASI KOMPLOYU KEŞİN YENİLGİYE UGRATMAK GEREKİR

Kompo ile Önder Apo'nun mümkünse fiziki değilse de ideolojik olarak imhası amaçlanmıştı. Komplocular Önder Apo'nun Suriye'den çıkarılması için Suriye yönetimine büyük bir baskı uyguladı.

Önder Apo'nun Suriye'de kalması halinde hegemonik güçlerin desteğiyle TC'nin Suriye'yi işgali planlandı. Böylelikle ilkin bölgesel bir savaş temelinde Önder Apo'nun imhası amaçlandı.

Önder Apo bir bölgesel savaşın çıkmaması için Suriye'den ayrıldı. Dağa yönelmesi halinde de savaşın daha da tırmanacağını düşünerek yönünü kendisini 'özgür dünya' olarak tanımlayan,

Avrupa'ya verdi. Böylelikle Kürt sorununu uluslararası kamuoyunun gündemine daha fazla taşımayı amaçladı. Kompo 15 Şubat esaretiyle sonuçlanınca, bir Türk-Kürt savaşıyla

Önder Apo'nun fiziki imhasının kaçınılmaz bir şekilde gerçekleşeceği hesaplandı. Ama komplocuların bu hesapları da tutmadı.

Xebat Andok

Önder Apo şahsında Kürt Özgürlük Hareketi'ne, Kürt halkına, Ortadoğu halklarına ve ezilen tüm insanlığa yönelik gerçekleştirilen Uluslararası Kompo 24. yılında da hala yoğunluklu bir şekilde tartışılıyor. Önder Apo şahsında komploya maruz kalanlar komponun nedenlerini, ne kadarının boşla çıkarıldığını ve sürüyorsa nasıl, hangi yöntemlerle sürdürüldüğünü ve komployu tümünden boşla çıkarmak için ne yapmak gerektiğini anlamaya çalışırken; komplocu güçler neden hala amaçlarına ulaşamadıklarını ele alarak, nasıl başarıya ulaşacaklarını değerlendiriyorlar.

Evet, bundan 24 yıl önce mutlak başarıya ulaşmak üzere ABD, İsrail ve İngiltere gibi hegemonik güçlerin planlayıp yürüttüğü 9 Ekim-15 Şubat komposu tüm sıcaklığıyla gündemdeki yerini koruyor. Taraflardan biri amacına ulaşmaya dek de bu kompo gündemdeki yerini artan bir dozda korumaya devam edecektir, çünkü bu güçler eş deyişle komployu gerçekleştiren kapitalist modernite güçleriyle komploya karşı direnen Demokratik Modernite güçleri arasındaki savaş, mücadele daha da keskinleşmiş durumdadır.

İlkin fiziki imha engellendi

Kompo sürmektedir ama çok önemli ölçüde de boşla çıkmış durumdadır. Boşla çıkmıştır, çünkü komplocu güçler hala amaçlarına ulaşmış değiller.

Kompo ile Önder Apo'nun mümkünse fiziki değilse de ideolojik olarak imhası amaçlanmıştı. Komplocular Önder Apo'nun Suriye'den çıkarılması için Suriye yönetimine büyük bir baskı uyguladı. Önder Apo'nun Suriye'de kalması halinde hegemonik güçlerin desteğiyle TC'nin Suriye'yi işgali planlandı.

Böylelikle ilkin bölgesel bir savaş temelinde Önder Apo'nun imhası amaçlandı. Önder Apo tamamen hegemonik güçlerin planlaması olan böylesi bir bölgesel savaşın çıkmaması için Suriye'den ayrıldı. Dağa yönelmesi halinde de savaşın daha da tırmanacağını düşünerek yönünü kendisini 'özgür dünya' olarak tanımlayan, hak ve özgürlüklerin merkez üssü olarak tüm dünyaya lanse eden Avrupa'ya verdi. Böylelikle özü itibarıyla Avrupalı güçlerin yaratımı ve bir kimlik, hak ve özgürlük sorunu olan Kürt sorununun çözümünde Avrupa'nın rol almasını sağlamayı, Kürt sorununu uluslararası kamuoyunun gündemine daha fazla taşımayı amaçladı. Bu temelde kendisini kabul edecek ülke arayışına girdi. Önder Apo'nun komployu boşla çıkarmak üzere ülke ülke gezdiği yaklaşık bu beş aylık sürede de komplocu güçler azdırdıkları Türk faşizmi eliyle Önder Apo'nun fiziki imhasını öngördüler. Önder Apo'nun aldığı tedbirler bu aşamada da fiziki imhayı önledi. Nihayetinde kompo 15 Şubat esaretiyle sonuçlanınca, bir Türk-Kürt savaşıyla Önder Apo'nun fiziki imhasının kaçınılmaz bir şekilde gerçekleşeceği hesaplandı. Ama komplocuların bu hesapları da tutmadı; çünkü Önder Apo onların beklediğinin tersi yönde hareket etti.

Önder Apo daha en başından itibaren Kürdistan ve Anadolu halklarına kurulan bu komployu gördü ve böylesi bir savaşın gelişmesini, almış olduğu siyasi tutumla engelledi. Hem de bunu egemen Türk faşizminin en azgın yüzünü, kibrini her yönüyle gösterdiği, Türk milliyetçiliğini-ırkçılığını doruğa çıkardığı bir dönemde yaptı. Oyuna gelmeyerek, hesapları bozdu ve bir Kürt-Türk savaşının ortaya çıkmasını önledi. İşte, Önder Apo komployla başından beri planlanan fiziki imhanın bilincine ve hislerine dayanarak bu şe-

kilde boşla çıkardı ve böylelikle Önder Apo'nun fiziki imhası gerçekleştirilemedi.

Fiziki imhası gerçekleştirilemeyen Önder Apo'yu bu defa da ideolojik ve politik olarak imha etmeyi esas aldılar. Bunu da özenle oluşturdukları İmralı tabutluk sisteminde yapmayı öngördüler. Yoldaşlarından, halkından, insanlıktan kopartılmış, fiziki olarak yapayalnız bırakılmış; egemenler açısından tüm kötülüklerin sorumlusu olarak görülen Önder Apo'yu teslim almayı amaçladılar. Pek çoklarında aldıkları sonucu Önder Apo'da da alacaklarını düşündüler. Ama bu hesapları da tutmadı, çünkü doğru bilince ve sağlam iradeye dayanan Önder Apo, onların tüm çabalarını boşla çıkardı. Tek başına kapitalist modernitenin tüm güçleriyle yürüttüğü savaşta orada, onların ölüm evi olarak tasarladıkları yerde kazandı. Böylelikle daha en başından komployu boşla çıkaran Önder Apo oldu.

Önder Apo fiziki imhayı önleyen tedbirleri almış olmasaydı ve esaret koşullarında da komplocuların hesaplarını bozan bilinçli ve iradi duruşu sergilememiş olsaydı kompo daha ilk anında başarıya ulaşmış; Önder Apo fiziki veya ideolojik-politik olarak etkisizleştirilmiş olurdu. Bu da Kürt Özgürlük Hareketi'nin temel güç kaynağı olan Önder Apo'dan yoksun kalarak tasfiye olmasına, öncüsünü yitirmiş Kürt halkının da soykırıma uğramasına yol açardı.

Her türden tasfiyeciliğe ve umutsuzluğa karşı mücadele edildi

Böylelikle komplocuların bu ilk büyük saldırıları en eşitsiz koşullarda, her şeyin Önder Apo'nun göstereceği tutuma bağlı olduğu kritik dönemde, Önder Apo'nun en özgür insanlarda görülebilecek olan ideolojik-politik duru-

şuyla kırıldı, boşla çıktı. Ancak yine de kompo gerçekleşmiş ve Önder Apo esir düşmüştü. İlk tasfiye saldırıları kırılmış olsa da Kürt Özgürlük Hareketi mücadelesi ve Kürt halkı açısından Önder Apo'nun esir düşmüş olması, henüz çözülmemiş olan varlık ve özgürlük sorununu daha da ciddileştirmişti. Mevcut olan örgütlülük, eylemlilik düzeyi yetmemişti ki Önder Apo'ya yönelik kompo gerçekleşebilmiş ve Önder Apo'nun esareti engellenememişti. Dahası kompo sürüyordu ve Kürt Özgürlük Hareketi'ne ömür biçiliyor, Kürt halkına yönelik yüz yıllık soykırım saldırıları biçim değiştirerek daha da kapsam ve derinlik kazanıyordu.

Kompo ile birlikte Kürt Özgürlük Hareketi içinde geçmişten beri parti duruşunda sorun yaşayan, sürüklenip gelenler üzerinden 'artık böyle gitmez' söylemine dayanarak iç tasfiyecilik geliştirilmek, parti ele geçirilmek ve Önder Apo çizgisinden kopartılmak istendi. Böylelikle komplocu güçlerin "Apo'ya hayır, PKK'ye evet!" hedefine uygun bir 'PKK' yaratılmış olacaktı. Nitekim 2004 yılında Kürt Özgürlük Hareketi'nden kaçışla sonuçlanacak olan tasfiyecilik bu temelde geliştirildi. Bu yönüyle 2002-2004 Osman-Botan tasfiyeciliği ABD'ye, AKP'ye ve kapitalist modernite yaşama bu temelde dayanan bir tasfiyecilik oldu. Bu tasfiyeci eğilimin kökü eskiye gitse de uluslararası komponun yarattığı ortama, Önder Apo'nun esaretiyle ortaya çıkan ideolojik-örgütsel boşluğa ve Kürt Özgürlük Hareketi'ne yöneltilen liberalizm merkezli ideolojik savaşıma dayanarak ortaya çıktı. Bu temelde Kürt Özgürlük Hareketi'ne çok büyük zararlar veren bu tasfiyeciliğin uluslararası komployla bağlı direkti.

İçeride bunlar geliştirilirken, PKK'nin daha çıkarken ideolojik ve siyasi duruşlarını reformizmle eleştirdiği, halkta

da pek karşılığı olmayan, kapitalist modernitenin ideolojisi olan liberalizmin önemli ölçüde etkisinde kalan, hegemonik güçlere dayanmayı ve KDP çizgisini esas alan kimi Kürt siyasileri, aydın ve yazarları da artık PKK döneminin bittiğini, mevcut imkanların heder olmaması için Kürt siyaseti adına her şeyin kendilerine teslim edilmesini istedi. Bu da iç tasfiyeciliğe eklenen yan bir tasfiyecilik oluyordu. Bu güçler PKK'nin büyük bedeller ve on binlerce şehidin kanıyla elde ettiği tüm kazanımları KDP çizgisiyle dolayısıyla Önder Apo'ya yönelik komployu gerçekleştirenlerle eklemlmeyi öngörüyorlardı. Bunu yaparken de hem KDP hem de komployu gerçekleştiren Batılı güçlerce çok büyük ölçüde destekleniyor ve yönlendiriliyorlardı. Kürt Özgürlük Hareketi'nin yaşadığı bu en zor dönemleri bu şekilde istismar ederek Kürtlük adına Kürt Özgürlük Hareketi tasfiye edilmek isteniyordu.

Zihniyet devrimiyle tarihin akışına müdahale edildi

Kürt Özgürlük Hareketi ile baharına kavuşan, filizlenen, özgürlük umutları yeşeren Kürt halkı ise öncüsüz, iradesiz kılınarak soykırım politikalarının en değersiz bir nesnesi haline getirilmek isteniyordu. Böylelikle örgütsüz, iradesiz ve umutsuz kılınmış bir halkın üzerinde her türden kirlili hesap pratikleştirilebilecekti.

Ortadoğu'da kapitalist modernitenin Sovyetlerin yıkılmasından sonra gerçekleştirmek istediği yeni dizayn kapıdaydı ve Ortadoğu halkları despotik devlet geleneği, daha sonra DAİŞ'i de doğuracak olan El Kaide'nin köhnemiş zihniyeti ve Ortadoğu ile ontolojik olarak uyumsuzluk yaşayan, tüm kirliliklerin sorumlusu olduğu halde hegemon olmanın yarattığı imkanlardan yararlanarak kendisini 'özgür dünya' olarak tanıtan kapitalist modernist güçlerin cenderesine alınarak çaresiz, çözümsüz ve programsız bırakılıyordu.

Tüm bunları ve daha fazlasını gören, tehlikeyi hisseden ve derinliğine anlayan yine Önder Apo oldu. Yoldaşlarını, eş deyişle partiyi, kadınları, gençleri, Kürt halkını, Ortadoğu halklarını ve tüm ezilen insanlığı inşa edilmiş en korkunç sistem olan kapitalist moderniteye karşı donanımlı, bilinçli, iradeli, örgütlü ve eylemli kılmak gerekiyordu. Aksi takdirde süren savaşta kaybetmek kaçınılmazdı. İşte Önder Apo en zorlu koşullarda olmasına karşın Kürtlere, Ortadoğu halklarına, kadınlara, gençlere ve tüm ezilen insanlığa karşı kendisini sorumlu gördü, kendisini onlarla özdeşleştirdi ve o güne kadar yaptığı gibi, zihniyet çalışmalarına ağırlık verdi. İnsansal ve toplumsal olan her şeyin birer inşa olduğunu ve tüm insanların da esas olarak zihniyete dayandığını görerek zihniyet ve vicdan devrimi inşasına yöneldi. Tarihe yapılmış bu en özgürlükçü müdahaleyi ise büyük bir fırsata dönüştürdüğü aile ve avukat

görüşlerinin yanı sıra esas olarak savunmalarıyla gerçekleştirecekti.

Önder Apo bunu yeni de yapmıyordu. O daha başından beri kendi toplumsallığını kurabilen bir karakterdeydi. Zaten onu diğerlerinden ayıran en temel özellik de buydu. Bunu da derin bir bilinçle, sağlam bir irade ve sarsılmaz bir sorumluluk anlayışıyla gerçekleştiriyordu. Onu yoldaşlarının ve Kürt halkının önderi haline getiren de buydu.

Kompo sürecine kadar yerine getirdiği bu büyük Önderlik duruşu sayesinde PKK militanında, Kürt kadınında, gencinde ve bir bütün olarak da Kürt halkında çok büyük bir kültürel devrim yaratmıştı. Kadınıyla erkeğiyle, genciyle yaşlılarıyla Kürt insanını yeniden diriltmiş, mücadelecı ve savaşkan kılmıştı. Zaten kompo gerçekleştiği zaman bir önderlik partisi olan Kürt Özgürlük Hareketi'nin fedai duruşu; Kürt kadınlarının, gençlerinin ve bir bütün olarak Kürt halkının Önder Apo'yu sahiplenen görkemli direnişi de kaynağını buradan almıştı. "Güneşimizi Karartamazsınız!" şiarıyla kendisini ateş topu haline getirerek, komplonun boşa çıkmasında büyük rol oynayan, komplonun pratikteki koordinatörlüğünü yapan ABD'ye "tepki bekliyorduk, ama bu kadarını da beklemiyorduk" dedirten büyük mücadelenin, fedai duruşun gerçek yaratıcısı da yine Önder Apo'nun bizzat kendisiydi. Onun o güne kadar PKK militanına, Kürt kadınına, gencine ve insanına verdikleri bu şekilde açığa çıkıyordu. Herkes Önder Apo'da temsil edilen kendisi olduğunu biliyor ve özgürce var olabilmek için mücadele etmek gerektiğinin derin bilinciyle kendini feda etmek de dahil her yönüyle savaşıyordu. Bu yönüyle komplonun her aşamasında komploya karşı Kürt Özgürlük Hareketi'nin, kadınların, gençlerin, Kürt halkının ve dostlarının yürüttüğü mücadelede, verdiği savaşta da Önder Apo belirleyicidir; savaşın ve mücadelenin kaynağıdır.

Önder Apo savunmalarla komployu kesin yenilgiye uğrattı

Önder Apo kapitalist modernite ve Türk sömürgeci-soykırımcı rejimin mahkemelerinde yargılanıyordu. Komplocular mahkemeleri daha komployu planladıkları dönemde verdikleri ve değiştirilemez olan imha kararlarının örtüsü ve meşruiyet aracı olarak kullanırken; Önder Apo ise kendisini halkıyla, insanlıkla, evrenle özdeşleştirerek Kürt halkı, Ortadoğu halkları, kadınlar, gençler, ezilen tüm toplumsal kesimler, doğa ve tarihten süzülüp gelen demokratik komünal değerler adına özelde sömürgeci-soykırımcı TC rejimi, genelde de kapitalist modernist sistemle savaşıyordu. Soykırımcı-sömürgeci rejimin mahkemelerine ve kapitalist modernite sisteminin ceberrut yüzünü gizleme görevi alan Avrupa mahkemelerine sunduğu tarihi Özgür İnsan Savunmaları komploculukla mücadelede zirve anlamına gelecektir. Komployu kesin yenilgiye uğratacak olan savunmalarla ortaya konan teorik ve ideolojik-politik çerçeve olacaktır.

Zira o güne kadar daha çok küllerinden yeniden diriltiği Kürt halkının önderi olarak öne çıkan Önder Apo, savunmalarla geliştirdiği Demokratik Ulus zihniyeti ve Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Konfederal sistemle artık bir küresel önder, halklar önderi haline gelecektir.

Önder Apo Uluslararası Kompo öncesi, Kürt Özgürlük Hareketi'nin önderiyken, savunmalarla birlikte geliştirdiği Demokratik Modernite kuramı ve Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Toplum paradigmasıyla kapitalist mo-

derniteye karşı eşitlik, özgürlük, sosyalizm ve demokrasi adına mücadele yürüten tüm sistem karşıtı hareketlerin başvuru kaynağı, düşünürü ve önderi haline gelmiştir.

O güne kadar egemen Kürt erkeğine karşı verdiği ısrarlı mücadele ile Kürt kadınına dört duvarın içinden çekip alarak varlık ve özgürlük savaşına taşınmasından dolayı daha çok Kürt kadınlarının önderiyken; savunmalarla birlikte cinsiyetçilik de dahil tüm toplumsal sorunların kaynağı ve egemen erkek yaratımı olan beş bin yıllık devletçi sisteme karşı, tüm toplumsal sorunları çözecek ve yeni toplumsal sorunların yaşanmasına fırsat vermeyecek kadın doğasına dayanan özgür-eş yaşam ve sistemini geliştirerek tüm dünya kadınlarının önderi haline gelecektir.

O güne kadar başkası olarak ve başkaları için yaşayan bir durumdan çıkararak özgürlük saflarına kattığı Kürt gençliğinin önderi iken, savunmalarla birlikte kapitalist modernitenin robotlaştırıcı, nesneleştirici, tüketici saldırılarına karşı bilinçle donattığı, umut aşıladığı tüm dünya gençlerinin önderi haline gelecektir.

Kısacası Önder Apo savunmalarla başta Kürt Özgürlük Hareketi olmak

verdikçe ve insanlık alabildikçe sahiplenilmekte ve fiziki özgürlüğünün kapısı aralanmaktadır. Komplocu güçlere vurulmuş en büyük darbe işte budur.

Komplocu güçler daha büyük kaybetmemek için komployu sürdürüyorlar

Tüm bunlar da göstermektedir ki kompo boşa çıkarılmış, komplocular büyük kaybetmiş ve yenilmiştir. Bunu komployu gerçekleştiren güçler de çok iyi bilmektedir. Çünkü komployu gerçekleştirdikleri zamanki hedeflerinden ne kadar uzakta olduklarını çok iyi bilmektedirler. Önder Apo'nun fiziki rehineliği dışında hiçbir hedeflerine ulaşmamışlardır. Kuşkusuz hedeflerine ulaşabilmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardır, bu yönüyle bir çaba azlığından bahsetmek yanlış olur. Tersine seferberlik halinde ve kapitalist modernite sistemi olarak bu komployu gerçekleştirmişlerdir. Ama buna rağmen kendilerine karşı tek başına savaştan Önder Apo'ya yenilmekten kurtulamamışlardır. Bu en büyük savaş tarihini en büyük özgürlük savaşçılarından olan Önder Apo kazanmıştır. Bu apaçık

Önder Apo'ya, dolayısıyla Önder Apo'nun alternatif düşüncelerine mutlak bir tecrit uygulamakta ve tek bir kelimenin bile İmralı'dan çıkmasına izin vermemektedirler. Tüm çaba kapitalist moderniteyi ayakta tutmak içindir.

Bu açıdan bakıldığında İmralı mutlak tecrit sisteminin asıl sahibinin kapitalist modernite sistemi olduğu da kendiliğinden anlaşılır. Kuşkusuz sömürgeci-soykırımcı TC de tecrit uygulamayı temel politika haline getirmiştir. Çünkü o da Önder Apo'nun Kürt Özgürlük Hareketi, kadını ve genciyle Kürt halkı ve Türkiye demokrasi güçleri üzerindeki etkisinin ne denli büyük olduğunu bilmektedir. Yüz yıllık soykırım rejiminin sonunu getirecek her türden ideolojik-politik, eylemsel güce sahip olduğunu defalarca deneyimlemiştir. Temelden sarsıldığını, Önder Apo'nun düşünceleri ve tarzıyla mücadele edenlerin Kürdistan'a özgürlük Türkiye'ye demokrasi getireceklerini çok iyi bildiklerinden sömürgeci-soykırımcı rejim de İmralı'dan tek bir kelimenin bile çıkmasını istememektedir. Ayrıca TC'nin zaten kapitalist modernite sisteminin bir ürünü olduğunu gözettiğimizde uygulanan tecridin toplamda kapitalist modernite sisteminin bir uygulaması olduğu ken-

sanlık tarihinin en ceberrut sistemi olan kapitalist moderniteyi aklama görevinin verildiği anlaşılmaktadır. Hak ve hukuk kurumu olsalardı herkesten daha fazla bu kurumların Önder Apo'ya sahip çıkması gerekirdi. Çünkü Önder Apo kadar hakkı yenmiş, hukuku çiğnenmiş toplumsal kesimleri hak sahibi kılan bir başkası yoktur. Hem de bunu herkesin acısını yüklenerek, kendisini topluma feda ederek yapmaktadır. Önder Apo gibi tarihin en özgürleştiren, güçlendiren, kendine getiren özgür insanına karşı bu kurumların umursamaz, görmezden gelen tavrı, onların ne kadar sistem içi ve sistem için olduklarını herhangi bir kuşkuya yer bırakmayacak derecede ortaya koymaktadır.

Komplocular yumuşak-sert yöntemleriyle komployu sürdürmeyi esas alıp yaşam, doğa, insan ve toplum karşıtı sistem olan kapitalist moderniteyi yıkımdan kurtarmaya çalışsalar da bu beyhude bir çaba olacaktır. Zira Önder Apo yapacağını yapmıştır. Kürt Özgürlük Hareketi'ne, kadınlara, gençlere, Kürt halkına ve tüm dünya insanlığına sömürgeci-soykırımcı TC'nin yerine 'Özgür Kürdistan, Demokratik Türkiye' anlamına gelen Demokratik Cumhuriyeti kurmak; kapitalist modernitenin yerine de Demokratik Moderniteyi inşa etmek için gerekli olan düşünceyi, paradigmayı, yol ve yöntemi vermiştir. Kadınların, gençlerin, halkların ve Kürt Özgürlük Hareketi de dahil tüm sistem karşıtı güçlerin elinde yeni bir yaşam ve dünya kurulumu için her şey vardır. Tam da bu noktada Önder Apo'nun deyimiyle 'süzülmüş bal kıvamında' sunulan bu büyük düşünceleri örgütlemesi gerekenlerin ne yapacağı, buna nasıl bir cevap oluşturacakları her şeyi belirleyecektir. Eş deyişle Kürt Özgürlük Hareketi'nin, kadınların, gençlerin, Kürt halkı ve dünya insanlığının ne yapacağı komplonun bundan sonraki seyrini de belirleyecektir.

Tecrit komplonun sürdürülmesidir ve bunu biz dışarıdakiler yıkacağız

Tecrit sisteminin de Önder Apo'nun yıkmasını beklemek ne doğru ne gerçekçi ne de insafli olur. Önder Apo komployu boşa çıkardı, yendi; şimdi biz dışarıdakilerin ise komplonun tecrit şeklindeki sürdürülme biçimini yenmemiz ve komployu sürdürülemez hale getirmemiz gerekiyor. Bu da ancak komplonun gerçekleşmesine zemin sunan 'yetersiz yoldaşlık' olmaktan çıkma mümkün olabilir.

Kuşkusuz yeni paradigmayı geliştirmiş, Demokratik Modernite kuramıyla kendisini evrensel bir önder haline getirmiş olan Önder Apo'nun yoldaşları artmıştır, dolayısıyla komplonun sürdürülme biçimi olan tecridi ortadan kaldırmak için görevlerini yerine getirmesi gerekenlerin sayısı da artmıştır. Artık Önder Apo geçmişle kıyaslanamayacak düzeyde fazla sayıda insanın, toplumun, toplumsal kesimin gündemindedir ve tüm bu kesimler Önder Apo'ya karşı kendilerini sorumlu görmekte, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü için mücadele etmektedir. 12 Eylül 2020 yılında KCK'nin başlatıldığı ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen "Dem Dema Azadiyê ye!" hamlesinin dünyanın her yerindeki insanlarca sahiplenilmesi de bunu göstermektedir. Şimdi yapılması gereken bu hamlenin mutlaka başarıya ulaştırılmasıdır. Bunun için de zengin yol ve yöntemlerle sürekli eylem halinde olunmasıdır.

Kuşkusuz hamle bir bütündür ve pek çok boyutu vardır. Tecridin kırılması ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün sağlanması için her şeyden önce ham-

bir hakikattir. Karşısında savaşı kaybettikleri özgür insan Önder Apo'nun kendilerini daha büyük yenilgilere uğratmaması için şimdi de seferberler. Zaten yenildiklerini bildikleri halde komployu sürdürüyor olmalarının nedeni de budur. Yani daha büyük kaybetmemek için geçmişten dersler çıkarma temelinde komployu sürdürüyorlar.

Geçmişte imha ve tasfiye etmek için kompo yaptılar. Ama bu defa etkisiz kılamadıkları, tasfiye edemedikleri ve kendilerine büyük bir yenilgi yaşatan Önder Apo'nun Ortadoğu ve dünyada daha fazla etkili olmasını engellemek için komployu sürdürüyorlar. Bunu da İmralı tecrit sistemiyle yapıyorlar. Önder Apo'nun ne denli büyük bir düşünce gücü olduğunu çok iyi bilen kapitalist modernite sistemi, Önder Apo'nun söz söyleme olanağını elinden alıp ona mutlak bir tecrit uygulamakta, böylelikle kendisini korumaya almaya çalışmaktadır. Çünkü kapitalist modernite sisteminin hegemon güçleri Önder Apo'nun düşüncelerinin kendileri açısından ne denli tehlikeli, deşifre edici ve yıkıcı; tersine halklar, kadınlar ve tüm insanlık için de ne denli diriltici, aydınlatıcı ve yol gösterici olduğunu çok iyi bilmektedir. Tüm sistemsel insanların zihniyet gücüne dayanarak yapıldığını da bildiklerinden Önder Apo'nun kapitalist modernite sisteminin daha fazla sarsmasını engellemek için

diliğinden anlaşılır.

Zaten Önder Apo'nun esaretiyle sonuçlanan Uluslararası Komployu yapan esas güç, yukarıda da belirtildiği gibi kapitalist modernite sisteminin hegemon güçleriydi. Her şeyi kendileri planlamış, komplonun pratik uygulamasını kendileri koordine etmiş, herkese baskı uygulayarak Önder Apo'nun ayak basacağı tek bir toprak parçası bile bırakmamış, böylelikle Önder Apo'yu soykırımcı TC'ye teslim etmişlerdi. Önder Apo da sömürgeci-soykırımcı TC'nin komplo-daki rolünü 'gardiyanlık' olarak belirtmişti. TC'nin dönem başbakanı Bülent Ecevit ise "Apo'yu bize neden verdiler, hala anlamış değilim" diyerek durumu çarpıcı bir şekilde gözler önüne sermişti. İşte komployu gerçekleştiren bu güçler bugünkü tecridin de asıl sorumlusudurlar. Öyle olmasa, Önder Apo üzerindeki mutlak tecrit salt bir TC uygulaması olsa, bugüne kadar çoktan aşılmış olurdu. TC'nin gücü ne komployu gerçekleştirmeye ne de mutlak tecrit şeklinde sürdürmeye yeterdi.

İnsan hakları ihlallerini izlemek, işkenceyi önlemek, hak ve özgürlüklerin kullanılmasını teminat altına almak üzere kurulduğu söylenen tüm uluslararası örgütlerin İmralı mutlak tecrit sisteminin görmezden gelmeleri, dahası bunu meşrulaştırmaları ise bu kurumların ne denli efendi sahibi olduğunu ortaya koymaktadır. Bu kurumlara in-

lenin bütünlüklü ve birbirini besleyen, tamamlayan tarzda yürütülmesi gerekir. Bu konuda yetersizlikleriyle birlikte belli bir düzey tutturulmuştur. Bu kapsamda özellikle enternasyonallerin sürece en aktif şekilde dahil olmaları oldukça anlamlı ve önemlidir. Komployu gerçekleştiren güçlere mekanlarında sorun çıkarmak, Önder Apo'yu oralarda gündeme taşımak, Önder Apo şahsında Kürt halkına ve dünya insanlığına bu güçlerin yaptıkları kötülükleri defisre etmek sonucu almak açısından oldukça önemlidir. Nitekim son yıllarda Kürtlerle artan ölçüde bir dayanışma yaşanmış ve bu uluslararası dayanışma Rojava'ya yönelik saldırıların kırılmasında oldukça etkili olmuştur. Bu uluslararası dayanışma mevcut durumda Kürt Özgürlük Hareketi'nin ve Kürt halkının en temel güç kaynaklarından biri haline gelmiştir. Dolayısıyla kapitalist moderniteye merkezlik eden yerlerde kamuoyunun desteğinin alınması, Önder Apo'nun görüşlerinin, savunmalarının buralarda daha geniş kesimlere tanıtılması hem Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü, Kürt sorununun çözümü hem de bu merkezlerde kapitalist moderniteye karşı yürütülen mücadelelerin daha sonuç alıcı olması açısından oldukça önemlidir. Bu yönüyle hamlenin çok önemli bir boyutu uluslararası kamuoyunu bilgilendirmek, tavır sahibi kılmak olmaktadır. Mevcut yetersizlikleri zengin yol ve yöntemlerle aşmak hayati önemdedir.

Hamlenin Ortadoğu ayağı vardır ki mevcut durumda en yetersiz kalanın yön oluyor. Gerek bölgedeki despotizmin gerek var olan sömürgecilğin Kürtlerin birlikte yaşadığı halklarda yarattığı tahribatların gerekse de Ortadoğu'ya Batı gözüyle bakmanın etkisiyle Ortadoğu çalışmaları Önder Apo'nun esaretinden sonra önemli ölçüde ihmal edilmiş çalışmalardır. Halbuki bir Ortadoğulu olarak Önder Apo manevi değerleri önde olan Ortadoğu'yu tastamam bir maddi uygarlık haline getirilmiş olan Batı'ya karşı korumayı esas almıştır. Bunu savunmalarında açıkça ortaya koymuştur. Kapitalist modernite sisteminin yarattığı toplumsal sorunları çözme potansiyelinin Ortadoğu'da olduğunu söylemiştir.

Öte yandan Kürt sorunu denilen sorunun çözülmesi için birlikte yaşanan halkların da özgür olması gerekmektedir. Aksi taktirde Kürt sorunu da dahil hiçbir toplumsal sorunun çözülmesi söz konusu olamaz. Bu da yeni bir toplumsal inşa gerektirir ki, bunun için de Demokratik Ulus zihniyeti ve Demokratik Özerklikle dayalı Demokratik Konfederal Sistemi öngörmüştür. O halde Ortadoğu'da yapılması gerekenler bellidir ve oldukça da fazladır. Bu kapsamda Rojava Devrimi ve tüm yetersizliklerine karşın HBDH, HDP-HDK güçlendirilmesi, geliştirilmesi gereken stratejik çalışmalardır. Ne kadar önem verilip geliştirilse yeridir.

Ulusal, dinsel, mezhepsel sorunlarını henüz hal yoluna koyamamış Ortadoğu'da bu sorunların çözümü Demokratik Ulus zihniyetinde ve bunun bedenleşmesi anlamına gelen Demokratik Konfederal sistemdedir. Demokratik Konfederal Sistemde tüm toplumsal farklılıklar Demokratik Özerklik temelinde Xwebûn'u yaşayacak ve böylelikle egemenlerin istismar alanları ortadan kalkacaktır. Demokratik komün ve özgür birey inşasına dayalı Demokratik Ulus inşasıyla Ortadoğu tekrardan demokratik-komünal kökleri üzerinde özgür yaşamın en güzel örneklerini sunmanın tüm potansiyelini taşımaktadır. Bu nedenle bu görüşlerin Ortadoğu'nun tümünde yayılmasının sağlanması, bunun en stratejik bir çalışma olarak görülmesi, Ortadoğu'nun üçüncü dünya savaşı koşullarında bu temelde planlı, programlı

kılınması Uluslararası Komponun kesin yenilgiye uğratılmasında hayati önemdedir. Yürütülen mevcut çalışmalar son derece yetersiz olmakla birlikte giderek artmaktadır. Bu kapsamda Arap aydınlarının, siyasetçilerinin Önder Apo'nun görüşleriyle daha fazla tanışmasını sağlayan çalışmalar önemli olmaktadır.

Özgürleştiren, kendi'leştiren Önder Apo görüşlerine Arap toplumunun da ne denli ihtiyacının olduğunu Kuzey-Doğu Suriye'de her yönüyle gördük. Nitekim mevcut durumda bu alanda yaşayan Arap halkından çok büyük bir kesim Önder Apo'nun görüşlerini öğrenmek, bu düşünceler temelinde örgütlenmek ve yaşamak için adeta yarış halindedir. Bunu Rojava Devrimi sürecinde verdikleri binlerce şehit ve DAİŞ zebanilerine karşı aldıkları tutumda gördük. Zaten Arap halkından önemli bir kesim Önder Apo'nun salt Kürt Halk Önderi olarak anılmasının yanlış olduğunu, onun aynı zamanda kendilerinin de önderleri olduğunu söylemekte ve Önder Apo'yu önderleri olarak kabul etmektedir. Açık ki hem Suriye'de hem de başta Irak olmak üzere tüm Arap sahasında çok yoğun bir çalışma yürütmeye ihtiyaç vardır.

Uluslararası Komponun boşa çıkarılması kapsamında benzer çalışmaların İran'da da yürütülmesi gerektiği açıktır. Ortadoğu'nun tüm kültürel zenginliğini bağrında taşıyan İran Demokratik Ulus zihniyetinin en yetkin şekilde yaşamallaştırılacağı yerlerden biridir. Tüm halkların, kültürlerin, inançların ve toplumsal kesimlerin eşit ve özgür birer birim olarak varlıklarını korumaları gereken bir alandır. Mevcut rejimin toplumsal farklılıklara bu hakkı tanımaması nedeniyle tüm toplumsal farklılıklar, kimlikler rejimle çelişiktir, mücadele halindedir. Bu da İran'ı gerçek bir devrim sahası haline getirmektedir. Ama bu hazır potansiyelin harekete geçebilmesi için Önder Apo düşünceleri temelinde bir devrimci çalışmanın yürütülmesi gerekmektedir. Hali hazırda bu konudaki çalışmalar oldukça yetersiz kalmaktadır. En büyük potansiyeli taşımasına rağmen mevcut durumda Uluslararası Komploya karşı en zayıf duruşun sergilendiği yerdir. Açık ki üzerinde durularak gerekli düzeltmelerin mutlak surette yapılması gereken bir alan olma özelliğindedir. Demokratik Ulus zihniyeti ve Demokratik Konfederalizm temelinde örgütlenen bir İran'ın sadece Ortadoğu'ya değil tüm dünyaya katacağı çok fazla şey vardır.

Mevcut durumda Önder Apo'ya tecrit uygulayan, Kürt halkına yönelik yüz yıllık soykırım politikalarını, hegemonik güçlerin verdiği destekle en zirvede uygulayan TC'ye karşı savaşmak, komploya karşı mücadele etmede belirleyicidir. Bir soykırım rejimi haline gelmiş olan TC'nin geçmiş ile yüzleşerek ve zihniyet dönüşümü yaşayarak demokrasiye duyarlı hale gelmesi, başta Kürtler olmak üzere Anadolu'daki tüm toplumsal farklılıkları tanıyan bir hale gelmesi hem Kürt sorununun çözümü hem bölgenin demokratikleşmesi hem de dünya insanlığı için oldukça önemlidir. Kürt sorununda ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesinde Türkiye öylesine kritik bir noktada durmaktadır ki, Türkiye demokratik bir cumhuriyet haline getirilmeyene kadar hiçbir olumlu gelişmenin olması, olsa da kalıcılığı söz konusu olamaz. Bu yönüyle Kürt sorununun çözümünün ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin yolu Türkiye'nin demokratikleştirilmesinden geçmektedir. Öyle ki demokrasiye duyarlı hale gelen bir Türkiye, kapitalist modernitenin Ortadoğu'daki en büyük işbirlikçisini kaybetmesi anlamına gelecektir. İşte tüm bunların olabilmesi için de Türkiye'deki demokratik çevrelerle

Komponun başlangıcından günümüze Kürt Özgürlük Hareketi'nin fedai militanlarından gerekse de Kürt halkının fedakâr yurtseverlerinden olsun on binlerce şehit verilmiştir. Bu temelde komplo boşa çıkarılmaya, komplocular yenilgiye uğratılmaya çalışılmıştır. Bedelleri oldukça ağır olan bu büyük mücadelenin en temel yetersizliği ise mücadelenin olması gerektiği gibi yeterince Önder Apo çizgisinde, tarzında ve temposunda verilememiş olmasıdır.

birlikte yapılmıştır. Bu kapsamda HBDH, HDP, HDK deneyimleri oldukça önemli olmakla birlikte yetersizdir. Daha da geliştirilmeye, güçlendirilmeye ihtiyaç vardır. Bu da gündemdeki anti-faşist mücadelenin ve demokratik siyaset alanındaki demokrasi ittifakının önemini arttırmaktadır. En stratejik ve mutlaka başarılması gereken çalışmalardan görülmek durumundadır. Tüm bunların olması halinde komploya karşı mücadele edilmiş, komponun boşa çıkarılması kapsamında görevlerin gerekleri yerine getirilmiş olur.

Savaşan bir örgüt olarak komployu kesin yenilgiye uğratacağız

Hiç kuşku yok ki komploya karşı en büyük savaşın verileceği yer ise Kürdistan, vermesi gereken halk da Kürtlerdir. Zira Uluslararası Komplo esas olarak Kürt Halk Önderi'ne, onun şahsında ise Kürt halkına yönelik yapılmıştır. Zaten Kürt halkı da Önder Apo'ya yaklaşımın kendilerine yaklaşım olduğunu söyleyerek ulaştığı bilinç düzeyini ortaya koymuştur. Evet, Önder Apo, Kürt Özgürlük Hareketi ve Kürt halkı ayrıtırlamaz ve organik bir bütündür. Bu durumda komploya uğramış bir hareket ve halk olarak herkesten daha fazla komploculara karşı savaşması gerekenler de Kürt Özgürlük Hareketi ve Kürt halkıdır.

Kuşkusuz komponun başlangıcından günümüze gerek Kürt Özgürlük Hareketi'nin fedai militanlarından gerekse de Kürt halkının fedakâr yurtseverlerinden olsun on binlerce şehit verilmiştir. Bu temelde komplo boşa çıkarılmaya, komplocular yenilgiye uğratılmaya çalışılmıştır. Bedelleri oldukça ağır olan bu büyük mücadelenin en temel yetersizliği ise mücadelenin olması gerektiği gibi yeterince Önder Apo çizgisinde, tarzında ve temposunda verilememiş olmasıdır. Bu nedenle de bedeli ağır olmuş ama kazanımı bu düzeyde olmamıştır.

Önder Apo'nun tek başına komployu nasıl boşa çıkardığını, komplocuları nasıl eşitsiz koşullarda yendiğini, mevcut durumda da komplocuların Önder Apo'dan nasıl korktuklarını belirttik. Demek ki Önder Apo çizgisi,

duruşu, tarzı ve temposu kazandırıyor, düşmanı kahrediyor, dostu sevindiriyor, yoldaşı yaşıyor. Dolayısıyla Önder Apo salt düşünceleriyle yolumuzu aydınlatmıyor, düşüncelerini en tutarlı şekilde pratikleştiren olduğu için yaşamı, duruşu, tarzı ve temposuyla da bize nasıl başarılı olunacağını tüm açıklığıyla gösteriyor. Yeter ki biz bakmasını, görmesini ve almasını bilelim. Kürt Özgürlük Hareketi ve Kürt halkı olarak Kürdistan'ın her yerinde ve yurt dışında büyük bir mücadele veriyoruz. Ama hala kendimizi 'yetersiz yoldaş' olma pozisyonundan çıkarmış değiliz. Önder Apo önder olmaktan gelen tüm sorumluluklarını ve görevlerini başarıyla ve fazlasıyla yerine getirmişken, biz özgürlüğü isteyen ve Önder Apo'ya bağlı olan militan ve yurtseverler olarak görev ve sorumluluklarımızın gereklerini yerine getirmiş değiliz. Zaten Önder Apo'nun süren fiziki esareti, bağlantılı olarak hareket ve halk olarak yaşadığımız varlık ve özgürlük sorunu da kaynağını buradan alıyor. Açık ki kendimizi bu durumdan çıkarmamız gerekiyor.

Komponun 24. yılına girerken Kürt Özgürlük Hareketi komplo karşısında özeleştiril bir yaklaşımla toplantılarını yaptı. Başarının önündeki engelleri açığa çıkardı, bunların nasıl aşılabileceğini yol ve yöntemlerini buldu. Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlama temelinde komployu 24. yılında kesin yenmenin kararlılığına ve somut planlamasına ulaştı. Yürütülen tüm tartışmalar Önder Apo düşünceleri ışığında yapılırken, yapılan tüm eleştiri-özeleştirme ve düzeltmeler de Önder Apo çizgisi temelinde gerçekleştirildi.

Bu kapsamda yapılması gereken en temel şey, Kürt sorununun çözmenin, soykırımcı rejimi yenmenin yegâne stratejisi olan Devrimci Halk Savaşının bütünlüklü ve topyekûn temelde yürütülmesidir. Savaşın salt gerillanın işi olarak görülmemesi, bir bütün halinde hareketin tüm kadrolarının ve Kürt halkının kendisini savaşta görmesi ve yürütülen tüm çalışmaların savaş ekseninde yapılması, düzeltilmesi gereken en temel husustur. Adına inşa denilen tüm çalışmaların öz savunma savaşını geliştirme temelinde yapılması hayati önemdedir. Zira öz savunması bir inşanın

gerçekleşemeyeceğini geçmiş Bakur ve günceldeki Kuzey-Doğu Suriye pratiği yeterince ortaya koymuştur. Ideolojik, siyasi ve toplumsal çalışmaların bu temelde yürütülmesine fazlasıyla ihtiyaç vardır. Öyle ki bugüne kadar bu alanların Devrimci Halk Savaşı stratejisine, dolayısıyla da çizgiye ne kadar girdikleri tartışmalı hale gelmiştir. Açık ki bu alanların kendilerini bu durumdan çıkarmaları ve tüm çalışmalarını Devrimci Halk Savaşı stratejisine uygun şekilde yürütmeleri başarı için zorunludur.

Tarihinin en fedai dönemini yaşayan askeri alan çalışmaları kapsamında da yine Devrimci Halk Savaşı stratejisi kapsamında düzeltilmesi gereken hayati konular bulunmaktadır. Verilmesi gereken savaşın gecesi-gündüzü, dağı-ovası-kırı, yazı-kışı olmaması gerekirken, yürütülen savaş böyle değildir. Açık ki savaşın mekânı ve zamanı konusunda mutlaka düzeltilmesi gereken hayati konular vardır. Salt profesyonel gerilla gücüne dayalı savaştan çıkılarak, Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde savaşan halk gerçekliğine ulaşılabilmesi için askeri güçlerin öz savunma kapsamında başkalarına devredemeyeceği, öncülük etmesi gereken tarihi görevleri vardır. Bu temelde fedai çizgisinde savaşan güç olarak özgürlük gerillasının da yürüttüğü savaş kapsamında düzeltilmesi gereken pek çok konu vardır.

Toplamda Kürt Özgürlük Hareketi ve Kürt halkının bütünlüklü ve topyekûn olarak devrimci halk savaşını yürütmesi görevi vardır. Bugüne kadar bu görev yani düşmanla savaşma görevi yeterince yerine getirilememiştir. Zaten komponun sürmesinin ve güncelde yaşanan tüm zorlanmaların altında yatan da budur. Yani düşmanla yeterince ve gerektiği gibi savaşmamıştır. Düşmanla yeterince ve gerektiği gibi savaşan Önder Apo olduğundan bu kadar büyük değer ve gelişme yaratırken, Önder Apo'nun bu büyük savaşını tamamlaması gerekenler bunu yapmamışlardır.

O halde bugüne kadar yerine getirmediğimiz Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde savaşma görevlerimize sahip çıkmanın ve komployu tümünden yenmenin tam da zamanıdır.

1973 NEWROZ'U BİR TOHUMLANMA HAREKETİYDİ VE ANKARA'DA MAYALANDI

Başkan Apo'nun 21 Mart 1994 Newroz değerlendirmesi

Şimdi Newroz'u daha iyi anlamaya başlıyoruz. Çok daha gerçekçi, çok anlamlı ve bizim istediğimiz biçimde kutlanması gereken Newroz'ları şimdi yapıyoruz. Ve bu hazırlıkları en gelişmiş özgürlük araçlarımızla, gerilla savaşıyla, halkımızın savaşa hazır tutkusu ve iradesiyle karşılıyoruz. Bunlar güzel bir Newroz'a hazırlanma günleridir. İnanıyorum ki halkımız da bundan memnundur.

Biz biraz daha derini görmek zorundayız. Hem de duyguların ön plana çıktığı böylesi günlerde en derin düşünceyle görmek zorundayız. Saygıyı başka türlü elde etmenin, ona dayalı sevgiyi, coşku-yu yakalamanın imkanı yoktur.

Bu kadar şehit kaniyla bu kadar büyük direnişle ve cesaretle, fedakarlığın eşsiz örnekleriyle dolu bir hareketin gerçeğinde bir halkı yakalamak, bir ulusu, insanlığı yakalamak, yaşatmak tercihimiz oluyor. Özgürlük irademizin kendisi oluyor. Biz kendi dönemimizin baharlarını sadece umut olmaktan çıkarmanın büyük gereğine de inandık, umudun gerçekleşmesi daha tatlıdır dedik ve yüklendik. O düşünceler, o uğraşlar biraz da o yüzyılların, bin yılların umuduna doğru bir gerçekleştirme şansı vermek içindi.

Başka türlü saygı olmuyor başka türlü insanın çabası erdemli olmuyor. İçeriksiz laflardan bıktık. Çirkin suratlardan, dalaşmalardan nefret ettik. Kürt yaşamı, kendini, kendi eliyle akrep gibi zehirleyen yaşam, ihanet yaşamı, ne kadar bıkırtıcı ve nefret ettiriciydi. Onu anlamak, göstermek istedik. İhanet gerçeğini ortaya çıkarmak ve en önemlisi de ona karşı savaşım vermek, kolay sanılmamalıdır. Yine senin her şeyini beş paralık ve hatta daha da kötüye çevirmiş düşmana karşı ağlamaktan, sızlamaktan başka bir şey yapmak kolay sanılmasın. Ve kötü bir isyanla daha da beterin beteri bir duruma düşmekten başka, yaşamak kolay mı sanılıyor. O günleri çok düşündük, bu günler nasıl böyle olmaktan çıkarılır. Ona büyük anlam vermek istedik. Ve çok az kişi bu temelde kaderini paylaşmak, birleştirmek istedi. Kaçış ve ölüm daha çok tercih edildi.

Yabancı metropollerin sana sundukları rengarenk bir yaşam olmayabilir. Ata, baba ocağı niye bu kadar kolay ve hem de hor görülerek terk ediliyor. Aklıma hemen bu beldelerin harabeleri geldi. Kurdu, kuşu, yılanı, çıyanı geldi. Bu bir yılan, çıyan olsa bile onlardan kopmanın sakıncaları geldi. Böyle olmaması gerekirdi. Ne kavgaya biliyorsanız, ne kavgaya girebiliyorsanız. Gerçek bir ikilem içinde dolanıp durma söz konusu, yabancının, işgalcinin ne kadar seni gaspeden yanları, yaşamları da olsa sen tümüyle kopamıyorsun ata topraklarından. Ve bu da seni devrime yöneltiyor. Bu arayış giderek devrim düşüncesi, örgütlü savaşımlı oluyor. Böyle başladık biz devrime. Bunları şimdi niçin böyle anlatma gereği duyuyorum. Halen doğru bir yurda dönüş, ata ocağına dönüşün, insanlığın ocağına dönüşün, insanlığın beşiğine dönüşün anlamını çok az bildiğiniz için söylüyorum. Yıllarca ortada kalıp da güzel bir sayfa açmaya, bir şiirsel sayfa

Bir küçük grup çok az bir umutla ve çok az bir hazırlıkla 1973'ün baharını karşılamaya çalıştık. O Newroz gününde ülkemizin adını ağzımıza alalım. Artık burası Kürdistan olsun dedik. Herkes doğu diyordu. Birçok sol grup vardı. Bir grup da bu ülke için olsun dedik. Ama birkaç kelimeden daha fazla bilgi dayanağı yok. Partileşmenin neresindeyiz, nasıl başlayacağız? Büyük bir sır var, cevabı oluşturmak gerçekten birkaç büyük cephe savaşından daha fazla sorumluluk istiyordu, yaratıcılık istiyordu. İşte buna da hazırlıklı girmeye çalışacaktık.

açmaya özen göstermeyenlere bunu söylüyorum. Kaldı ki, bana göre gerçekten yaşamın her anı, her günü bir şiirsel anlatım kadar güzel olmalıydı.

Kürdistan'a yönelim hazırlık istiyordu

Kör, naçar ve biz böyle Urfa'yı, Diyarbakır'ı seyrederdik. Dağları seyrederdik, dağların doruklarındaki kar biraz içimizi aydınlatırdı. Dağların dorukları biraz umutlandırdı. Muhtemelen biraz özgürlük var. O tarihi harebelerin yanına varırdık. Ve düşünürdük. Bunları yapan insanlar kimlerdi, orada biraz büyüklüğü görürdük. Onlar da bizim gibi bu topraklara yakın yaşamışlar. Kimdir bu büyük kayaları oralara çıkaranlar, o büyük sütunları dikenler. O yazıyı yazan kim? Onların tutkusu, aşkı neydi? Ve bu durum, kendi cüceliğimiz konusunda bizi utandırır dururdu. Tabii biz metropol günlerinin fazla cazibesine kapılmadık. Belki de o bizim çok donuklaştırıcı, hırpalayıcı, çoktan düşülmüş kişiliğimize görünüşte birşeyler verebilirdi. Ve biz de iyi almaya çalışıyorduk. Giderek kendimiz için gerekli olanı almaya çalıştık. İşte bu felsefedir. Bu sosyalizmdir, giderek devrim düşüncesiyle bu metropollerde tanışmaya çalıştık. Sömürgecilerin hizmetine girmeye, küçük bir memur olmaya çalıştığımızda ilk aklıma gelen paradır. Ama niçin? Diyarbakır'a bir kadastro memuru olmak için geldik. Eğer kişi kafasını çalıştırır iyi bir para yeridir. Rüşvetin baştan çıkarıcı eli cebime girdiğinde sabaha kadar kendi kendimle tartışırken bir yolunu buldum. Bu toplumu bu halinden çıkarmaya yönelik bazı tasarımlar olabilir, bu parayı onun için kullanamaz mıyım? Bu daha hayırlı olabilir düşüncesiyle o parayı aldım. Bir yatırım oluyor, devrim yatırımı, '70'ler böyle karşılandı. Gezdik ve biraz daha ağalığın gücünü gördük,

mülkiyeti tanıdık. Kürdistan'a yönelim biraz daha hazırlık istiyordu. Demek ki, çok köklü bir geleneğin de ürünü olan o küçük rüşvetin bir devrim yatırımı olması, hem bizi çok iyi sorgulayan ve hem de uyandıran bir gelişmeydi. O sıralar Diyarbakır'ın kara taşına bakıyordum, Temmuz sıcaklığında ne bitebilir buralarda. En az o kara taşlar kadar kara yürekler söz konusuydu. Eski büyüklüğe çağrı yapan tarihi anıtlar var, türküleri var, dinliyoruz. Ama geriye ne kadar eser kalmış ve kim sahiplik ediyor. Onun hareketi, onun acıları içinde fazla kalmadan tekrar bir metropol çıkışımız oldu. Buralara bu sefer tam devrimin sesi olarak yönelebilir miyim? Bu duygu ve düşüncelerle biz o büyük '70'li yılları düşmanın kalelerinde karşılamaya çalıştık. Biraz gelişkilidir, Atatürk'ün kabri dibinde kendi mayalanmamızı son sınıra kadar hazırlamak istedik. Ve bilindiği üzere oldukça da anlatmaya çalıştık.

1973'ün Newroz gününde ülkemizin adını ağzımıza aldık ve burası Kürdistan dedik

Bir küçük grup çok az bir umutla ve çok az bir hazırlıkla 1973'ün baharını karşılamaya çalıştık. O Newroz gününde ülkemizin adını ağzımıza alalım. Artık burası Kürdistan olsun dedik. Herkes doğu diyordu, o zaman kitaplarda böyle sözcükler geçiyordu. Birçok sol grup vardı. Bir grup da bu ülke için olsun dedik. Ama birkaç kelimeden daha fazla bilgi dayanağı yok. Genel teori, uluslar üzerine çok şey söylüyor ama, biz nasıl bir ulusuz, nasıl bir ülkeyiz? Genel teori, parti üzerine çok şey söylüyor. Ama, biz partileşmenin neresindeyiz, nasıl başlayacağız? Büyük bir sır var, cevabı oluşturmak gerçekten birkaç büyük cephe savaşından daha fazla sorumluluk istiyordu, yara-

tıcılık istiyordu. İşte buna da hazırlıklı girmeye çalışacaktık. Biraz o dürüst-lüğümüz, o topraklara halen olan ilgimiz, o beni unutmaya diyen dağlar, taşlar, kurtlar, kuşlar varsa, devrim teorisi varsa, devrim partisi bize göre de oluşamaz mı dedirtiyordu. Ve gerçekten ahımşahım bir yanımsız yoktu. Ama, metropole kavuştum. Yüksekokula da kapağı attım, ama cebime sıcak paralar gelir deyip, kendimi de yere atmadım.

Biraz daha ileri amaç, onun gelen düşüncesi ve biraz daha çıkara bulaşmamış arkadaşlık ilişkileri. Samimiydik, inaçlıydık ve artık güçlenmek de istiyorduk. 1973 Newroz'u böyle karşılandı. Dikkat edilirse anlamlı bir karşılayış. Ülke adını ağzımıza alıyoruz. Sömürgeci diyoruz. İlk defa bu sözcükler çıkıyor. Ve bunun için burda bağımsız bir grup yerindedir. Çünkü o zaman marksizm-leninizm adına ahkam kesenler, Kürdistan adına ufak bir grup oluşturmamızı bile marksizme ihanet sayıyorlardı. Biz bu anlamda ihanetse olsun dedik. Kendi grubumuza yönelme gereği duyduk. Bunlar önemli gelişmelerdi. Düşmanın kalesinde, Anitkabir'in dibinde mayalandık, ulusal kuruluşu düşünce biraz ortaya çıktı. Sosyalizmle tanışma, çağdaşlığın düşünce biçimleriyle konuşma yavaş yavaş gerçekleşiyordu.

O yılları böyle değerlendirmek gerekiyordu. Ve nasıl ruhumuzu satmadığımızı, düzene bağlanmak istenilen kişiliğimizi satmamaya büyük özen gösterdiğimi belirtebilirim. Yerel gerici mihraklara da kendimi bağlamadığımı söyleyebilirim. Biraz bağımsız ve özgür kalmaya çalışıyoruz.

Bizi yutmaya yönelik yaklaşımlar bizi biraz böyle tedirgin, tedbirli olmaya götürdü. Bir genel ülke lafı, bir sömürge lafı, bir grup niyeti öyle sanıyorum ki, bu yıllara karşı bizi sigortalayan temel gerçekler oldu. İnsanlık kolay kazanıl-

mıyor, şerefli, onurlu olmak öyle sanıldığı gibi kolay değil. Kendine saygıyı yitirmek çok kolay, saygı kazanmak ise bu yıllarda çok zor. Her şey seni senden alıp götürüyor.

Herşey bu yıllarda seni soyup soğana çeviriyor ve sen zenginleşiyorum diyorsun. Müthiş köleleşiyorsun, öz-gürleşiyorum diyorsun. Görülmemiş ihaneti yaşıyorsun, bağımsızlaşıyorum ve çağdaşlaşıyorum diyorsun. İlk çağın kölelerini prangaya vururlardı. Pazarlarda alıp satarlardı ve sonuçları belliydi. Ama bu çağdaş köleliğin, bu Kürt köleliğinin ne tarihte eşine rastlanıyor, ne de çağdaşıyla böyle kölelik biçimlerine tanık oluyoruz. Onun gerçeği içinde yutulmamak bu nedenle çok önemli oluyor. Ankara'da yutulmamak, o Ankara ki TC'nin kuruluşunda ölüm fermanının çizildiği Ankara'dır. 1925'lerin istiklal mahkemelerini çıkaran Ankara. Kürtlükten yana olası bir gelişmenin önünü darağaçlarında kesen bir Ankara. Daha ilk kuruluşunda, o zayıf dönemde, böyle olan, 1970'lerde nasıl olur? Hele o geliştirdiği kapitalizm bile diyemeyeceğimiz talan ekonomisiyle kendi halkını bile korkunç bir soyguna çeviren o asalak gurubuyla buradan nasıl sağlam çıkarsın. Onun hikayesini sizlere çok anlattım. Ve bu anlamda devrimci gençliğin eylemlerine yüksek değer biçtik. Türkiye devrimci gençliğinin eylemine ve onlardan olmaya da tereddüt etmedik. Yeni dünyamızı onlarla da yaşamaya çalıştık. Fakat onların düzene bağlanışları, köklü kopuşları sınırlıydı. Bizimki öyle olamazdı.

Newroz tutkusunda ve coşkusunda yaşamak

Yavaş yavaş kendi grubumuzla bir Kürdistan ulusuna hazırlandık. Diğer baharları bir tarafa bırakayım ama benim 1977 baharını böylesine bir uçuşla ve gerçekten ver elini Ağrı deyip geldiğimi çok iyi hatırlıyorum. Yani başımda düzenin çok etkili bir Kürt ajanı var. Bir Ağrılı, Pilot diyorduk. Sınırlı da olsa bir yurtseverlik düşüncesi var mıydı? Bu da araştırılmaya değer. Burada önemli olan Ağrı dağı eteklerindeki toplantıyı yaptığımızda, düşmanın gölgesi bu kadar yakınımdaydı. Ama, o dağın tam bir kutsallık ifade eden gerçeğinde bunun ne kadar ciddi bir adının olduğunun biraz farkındaydık. Şunu da söylüyordum. Bu bir tohumlanma hareketidir. Ankara'da mayalandık şimdi tohumlar saçılıyor. Bundan sonra ölüm de gelse, nasıl ve ne biçimde gelirse gelsin hiç umurumuzda bile değil.

Ve o zamanki Kürdistan seferine başladık, gerçekten tam bir tohum serpmeye hareketiydi. Ben ordan çıkış yaptım, Kars'ın içine, ordan Digo'ra gittim. Orada küçük bir toplantı yaptım. Bazı yiğit çocuklar vardı. Bazıları şehit düştü ve halen savaşanlar da var. Her an hatırlıyorum. Şimdi oralar gerillanın yatağı haline de gelmiştir. Fakat anlamlıdır. Biz geçtiğimizde bir yaprak bile kıpırdamıyorduk. Ora da Newroz'u karşılıyoruz. Erzurum'dan, Erzincan'dan Dersim'e. Gerçekten kar altından daha yeni yeni kar çiçekleri de çıkmış, birşeyler söyler ama, bakacak halim bile

yok. Yani o sert rüzgarlar altında bir çiçek çıksa bile neye yarar, neyi ifade edebilir? Bunu şunun için söylüyorum, biraz yaşamdan bahsediyorsunuz, yaşam ilişkilerinden bahsediyorsunuz. Benim kendi gerçeğimde özellikle bir de bu yönlü gerçekçi olma durumum var. Çiçekleri anlamamak, yaşamın belirtilerini görmemek ne kelime, fakat gerçekleri de bir tarafa itmek pek anlamlı olmuyor. O dönemde hiçbir zaman iyi bir çiçekçi olamadım. Çiçeklere iyi bakamadım ama hep çiçeklere günün birinde iyi bakılması gerektiğinin farkındaydım.

Dersim'i araştırdık, biraz görüşme yaptık, birkaç söz söyledik. Ondan sonra bir Karakoçan toplantımız vardı. Bunlar olurken Mayıs'ta bir katliam haberi geldi. İstanbul'un Taksim Meydanı'nda 37 emekçi bir provokasyonla katledildi. Oradan Diyarbakır'a uzanıyoruz, bir 6 Mayıs toplantımız var. Bu sefer Diyarbakır'ı biraz daha anlamlı kılabilecek bir toplantı. Ardından büyük şehidimizin oldukça coşkuyla hazırladığı ve sabaha kadar bir Newroz'u yaşar gibi tutkusundan ve coşkusundan bir şey kaybetmeyen Haki Karer yoldaşın sorumluluğunda biraz eylemle karşılanmış bir Antep... Grubun büyütüldüğü bir Antep gördük. Ve biz de sabaha kadar konuştuk. Ardından ver elini Ankara.

Ne arıyorsa Ankara'da? Ölümü arıyoruz aslında. Ben gittim Kürdistan'da bunu yaptım, beni ne yaparsan yap Ankara diyorduk. Daha beş gün geçmeden Haki'nin şahadet haberi geldi... Anladık, bu bize bir cevaptı. İdam fermanımız verilmiş ve infazlar başlamış. Tekrar girdik Antep'e. Şunun için söylüyorum; inerken sanki gök başımıza yıkılıyor. Yer yarıyor içine giriyoruz. Biraz duyarlı olanlar, süreçlere biraz böyle bakmak zorunda. Hiçbir hazırlık yok, sadece ufak bir tohumlama yapmışsın, en ufak bir rüzgar kasıp kavurabilir. Ve nitekim kasıp kavurmaya da başlamış.

Haki'nin cenazesini Türkiye'ye yolladık. O bir Karadeniz çocuğuydu. Gerçekten o tam bir arkadaştı. Anısı üzerine düşünme gereği duyduk ve madem bu güzel arkadaşımız uğruna şehit düşecek kadar kendini ifade ediyor, biz o düşünceyi bir adım daha ileri götürelim ve partileştirelim dedik. PKK denilen olayın bir adım daha ilerlemesi biraz da böyle bir şahadetle bağlantılıdır.

1979 baharına ufak bir göz atmak gerekiyor. Kışa Diyarbakır'da girdik. Oradan yazın sıcaklığında Urfa'ya girdik. Nereye gideceksin? Umut var, tohum tazelenmiş, toprağa serpilmiş

filiz verebilir. Fakat faşizmin ayak sesleri anı anına ezip geçebilir. Mekan daralıyor, zaman kesiliyor senin için. Biraz duyarlılık, biraz nefesin kesilme tutkusu veya yaşamın özgürce gelişmesine şansın büyük dayatıcılığı bizi erkenden dışarıya çıkmaya zorladı. Yakalanmalar olmuş ve birisi çözülmüş. Bilinen büyük hain Şahin, "gidelim Apo'yu elimizle koyduğumuz gibi çıkaralım" diyor. Daha bize ulaşmadan biz dışarı çıktık.

Kişilik doğru yola girdi mi, tarihten dersler çıkararak sağduyuya hareket etti mi, kendi gerçeğini kavrayıp yaşamı güzellikleriyle anlamaya başladı mı büyür. Büyümenin kanunu budur. Yani başlangıçta şöyle nitelikli, şöyle hazırlıklı, şöyle teknik donanımlı, şöyle kasları kuvvetli, şöyle yüreği sağlam demek, bu işlerin gerçeğini anlamak için pek yeterli değil. Söylediklerim daha doğru anlamaya imkan veriyor.

Benim önderlik falan umurumda değil. Biraz namusu ve onuru kurtarma sorunum vardı. Bilimden biraz nasibimi almışım, topraktan biraz tam kopmak istemiyorum. Ve bunun verdiği bazı sorumluluklar vardı. Zaten çok iyi bilinir ve büyükler de her zaman söylerler. Bu yıllarda Kürtlük için ufak bir namuslu ses olmak imha olmak için yeterlidir. Bu yıllarda da böyledir. Gerçekçi olalım, öyle bir kişinin iftirasıyla, bir kişinin kendini saptırmasıyla fazla izah edilemez. Hiç şüphesiz devrimci gençliğin etkisi olduğunu söyledim. Güney Kürdistan'daki isyanın da bir ses olduğunu söyledim. Ama bunlarla nereye kadar gidebilir?

Kendini yetiştireceksin doğru, fakat seni herşey gerçekliğinden o kadar uzaklaştırıyor, o kadar ürkütüyor ki, günlük olarak "Atalarınıza bakın, başınıza neyin geleceğini bilirsiniz" diyorlardı o yıllarda. Asılmalar, satılmalar her tarafta. Sen bir genç olarak ne yapabilirsin ki? Ağzınla havada kuş yakalasan da nereye kadar uçabilirsin? Her taraf mutlak anlamda düşmanın denetimi altında. Bütün direniş kaleleri düşürülmüş, kölelik yüreğine kadar kök salmış senin. Kendi kendine köleliğin methiyesini yapıyorsun. Senin insanların durumu böyle. Bu kadar soyuna ihanet, bu kadar köleliğine methiye başka hangi ulusta görülmüş ki? Ve sen böyle bir ortamdan çıkıyorsun. O dönemde herkes şunu söylüyordu, "Kaçın bundan". Çekici olmak için ben okulun en iyisini okumaya çalıştım. Biraz paracıl olmaya da çalıştım. Fakat işlerine gelmediği için yaklaşmıyor diyorlardı. Sırf biraz insan çekmek içindi. O okul yılları, o biraz etkili olma durumumuz. Yaman

yıllardı. Namusu ve onuru kaybetmenin yılları, namuslu olmanın yılları.

Ortadoğu halklarıyla dostluklarımızın eşit ve özgür temelde gelişmesi için büyük özen göstereceğiz

Bu açıdan bu yıllar çok büyük değer ifade ediyor. Bütün bunları öz gücümüzle, halkımızın büyük desteğiyle yaptık. Fakat dostların desteği de hiç bir zaman inkar edilemez. Üzerinde düşünmek ve gerekli yer ve zamanda hakkını vermek yititlik gereğidir. En az şimdilik bunları söylemek boynumuzun borcudur. Gelecek ne getirir, dostluklar ne kadar kalıcı olabilir, biz geleceğin daha iyi getirebilmesi, dostlukların kalıcı olabilmesi için Ortadoğu halklarıyla ve bu arada Kürt, Türk ve Acem halklarıyla dostluklarımızın eşit ve özgür temelde gelişmesi için büyük özen göstereceğiz. Ve başka yititliklerin yaptığı çalışmalara kendi çalışmalarımızı katacağız. Halklarımızın muhtaç olduğu bu büyük kardeşliği tesis etmekle ve belki de en iddialı çalışmalardan birini yapacağız. Her zaman buna inandık ve hareketimize böyle şekil verdik. Şimdi hem iddiamız, hem de gerçekleştirmemiz oldukça ileridir.

Bir kez daha Ortadoğu'dan Kürdistan dağlarına ve Botan'ına özellikle yönelmek nedir? Bir Zağroslara, bir Ağrı dağına, bir Cudi'ye ve bir Toroslara tekrar bir yönelme imkanımız var. 1980'lerin başlarından itibaren fazla ülkemizden kopmadan, kopmanın getirebileceği yozlaşmayı, düşkünleşmeyi yaşamadan daha sıcaklığı, sıcaklığı o toprağın kokusuna tekrar kavuşmak çok önemliydi. Bir Ermeni halkının başına geleni biliyorsunuz. Gidersin dönemezsin, uğursuzluğunu, olumsuzluğunu yaşamamak için hazırlık çok yetersiz de olsa ver elini Kürdistan dağları. Bu sefer öyle yoneldik. Newroz'da bu sefer Kürdistan dağlarındaki gerilla sıcaklığı ortamında kutlanacak. Bu yepyeni bir yaşam oluyor. Çok zorlu ama gün geçtikçe değeri anlaşılacak, anlamı büyüyerek ve herkesin yaşamı olacak bir sıcaklık, bir gerilla sıcaklığı.

Hayatımızı bütünüyle buna adanmaktan çekinmedik. Çünkü içinde büyük yaşam var. Dağlar ne kadar dondurucu olsa da, azık çok az olsa da, yine umut çok yavaş gerçekleşmeye yüz tutsa da, büyük yaşamı yaratmak esastı. Felsefi, siyasi, örgütsel ve en önemlisi de silahlı girmenin gerçeğini yakalamaya çalıştık. Ki, Kürtler tarihlerinde bir de bu anlamda Zağrosların,

Torosların ve o bildik kutsal dağların eteklerinde uygarlığa yol açarlar, uygarlığın belasını gördüklerinde biraz daha doruğa tırmanırılar. Bu yaşam hikayemizdir. Eteklerde uygarlıkla tanışırız, doruklarda özgürlüğü yakalarız. Uygarlaşma aynı zamanda köleşmedir. Bu topraklarda uygarlığın nimetlerini egemenler alır, köleliğini ağırlıklı olarak halklar veya daha çok da Kürt halkı alırdı. Dağların eteklerinde biten uygarlık kaynağını bu işgalciler ve istilacılar alırken, geriye hep özgürlüğü dağın doruğunda arayan halkımızın gerçeği kalırdı. O dağların doruklarında çok ilkelleşmişler, çok yoksullaşmışlar. Fakat halkımız 4 bin yıl önceki o sağ insanın birçok olumlu özelliklerini halen taşıyor. Onun için buna çok değer veriyorum.

İniyorsun ovaya batıyor insana. Mardin'i sizinle çok tartıştık. Ne kadar kirlenmiş, aslında uygarlık gereği bu yaşama saplanmış. O feodal tutku, o düşkün yaşam tutkusu, ne kadar gelişmiş. Bir de yükselen dağlara bakın. Ordaki savaşçı ne kadar güzel. Ne kadar daha iyi savaşıyor. Uygarlık savaşta alıkoymak, o uygarlığa tepki gibi, o dağın doruğunda savaşa oldukça yakın davranıyor. Bu tesadüf değil, bir tarihi gerçeğimiz. Bu demek değildir ki, biz ovalarda yaşamaya alışmaya- cağız, kent yaşamına geçmeyeceğiz. Hayır, bütünüyle ona özgürce giriş yapmak içindir diyorum.

Dağlara yeniden çekiliş hareketi Newroz'da oluyor

Şöyle bir tarihi tespitimiz de vardır ve manifestoda işlenmiştir. "Biz dağların doruklarında tam bağımsızlığı kesinleştirdiğimizde ovalara, köylere, kentlere yöneleceğiz. Dağlardan garantiye bağlanmamış bir bağımsızlık dışında asla inmeyeceğiz." Bu büyük bir ilkeydi ve halen de geçerliliği iliklerinize kadar sizi bağıyor. Biraz daha güney, biraz daha ovalar, biraz daha köydeki rahat yaşamlar bu büyük ilkenin çiğnenmesiyle bağlantılıdır. Evet bu ilkeyle oynayanlar sürekli kaybettiriyor. Çok iyi bildiğiniz gibi o Zağroslardan da biraz daha eteklere indiler, Cudiden eteklere biraz daha hazırlıksız iniliyor ve çarpıcı kayıplar yaşanıyor. Dağlar çok sağlam olmadan, sağlama alınmadan veya eteklere çok planlı yayılmadan, Kürtlerin bütün yönelişi belki de on bin yıldan beri aleyhlerinde sonuç vermiştir. Bu anlamda tarihi bilmeliyiz diyorum. Dağı da bu anlamda tanımalıyız. Diğer kurnazlıktır ama kendini aldatma oluyor. Rahatlıktır ama, içinde ölüm var. Metopol yaşamına, tümüyle ülkenizden kopuşa açıksınız, ama orada da ölüm var. Uygarlıkla tanışma tümünden yitiriliş oluyor. Bu dağlara yeniden çekiliş hareketi Newroz'da oluyor. Bunun için kendi kişiliğimde biraz anlattım. Ve en son o dağlara daha çok gerilla taşıdığımızda, biraz namusu kurtardım dedim. Onur biraz sağlama alındı.

Tabi bunun günlük olarak nasıl bir çabayla mümkün olduğunu size çok kapsamlı anlattık. Ne kadar da anlaşılıyor dedik bu kış boyu. Bu Newroz'a doğru gelirken anlattıklarımız on cildi geçen yaşamı size anlatmaya çalıştık ve bu Newroz günlerine doğru geldiğimizde en kapsamlı anlatımı vermeye çalıştık. Size aileyi anlattık, kadını anlattık, ordulaşmayı anlattık, en önemlisi de temelden partileşmeyi anlattık. Yurtseverliği anlattık, kahramanlığı anlattık, ihaneti, suçu anlattık, intiharı anlattık. Bunlar büyük yaşam sözcükleridir.

Sadece sizleri değil, sizlerin şahsında binlerce yıl öteden gelen tarihi kalıntıları ve en çağcıl gibi görülen etkilenmeleri gözetledim, dinledim. Zindandan çı-

kanları karşıladım, dağın tümüyle özgürleşmiş ortamından gelenleri dinledim ve tabi bütün bunlar bir yaşamı değerlendirmek için küçümsenemez bir fırsattı. Değerler toplamıydı. Ve hele her gün gelen haberler beni şiddetle yaşamı, özgür yaşamı, gelişmiş yaşamı savunmaya zorluyor.

Önderlik gerçeğimize bağlı bir intiharı anlattım. Newroz'da intihar anlatılır mı? Yaşama saygıdan ötürü anlatılır. İntihar ve yaşam arası ilişki nedir? Ve hemen ardından bazı söyledikleriniz var. Nasıl yaşamak peşinde koştuklarını, hatta intiharı kendisinin nasıl bir yaşam çabası içinde olduğunu anlatıyorsunuz. Bu kadar gelişkiyi anlamadan Newroz anlaşılır mı? İlişkiyi, duyguyu, aşkı anlatıyorsunuz. Aşkı anlatmadan Newroz anlaşılır mı? Tabii savaşı anlatacağız. Bu herşeye az çok anlamını verecek gerçekliği anlatacağız. Ben PKK'nin böyle sadece bir parti değil, Kürtlük adına artık insanlıktan anlayabileceği ne varsa, özgürlükte elde edebilecek ne varsa, ulusallıktan anlayabilecek ne varsa ve nasıl bütün yönleriyle yaşam diye bellediği, belleyelebileceği ne varsa onun toplamından ibaret olması için büyük özen gösterdim. Bir yaşam tarzı oluyor PKK. Herhangi bir parti değil, özellikle bağımsızlığına, özgürlüğüne değer veren Kürdün, Kürdistanlının insanca tarzı oluyor. Gerçekten bütün yönleriyle böyle olması için ne lazımsa onu yapıyor.

Biz en olumsuz koşullardan alıp bu günlere ulaştırdık. Gerisini kendiniz için yapın, kendi başınıza bela olmayacak kadar kendinizi yaşatın. Saygılı olun yeter. Onu da yapamazsanız ne yapabilirsiniz. "Fazla direnemeyiz, isyan ettik ama yenildik" söylemini önlemenin zamanıdır. Görüyorsunuz ki, Newroz günleri daha derinlikli bir düşünceyle ve onun büyük hazırlığıyla karşılanabilir. Kurtuluşa çok yakın günler haline getirilebilir. Kendi şahsımızda onu biraz kanıtlamaya çalıştık. Ben de bir çocuk iken bayrama şen-şakrak, rengarenk elbiseler içinde ve oldukça da türkülerle girmek isterdim. Halen sözcükler kulağımda vızıldıyor. Ama türküyü ihanet etmemek için, coşkuyla ihanet etmemek için bu kadar düşünmek zorunda kaldım. Elimi kana bulatmak zorunda kaldım. Başka türlü bayram olmuyor. Gerçekçi olmanın zamanıdır, öyle olmaya çalışıyoruz. Bu Newroz yılı madem düşüncede ve hazırlıkta bu kadar büyük kılınmış, o halde büyük yaşanacaktır, büyük savaşarak yaşanılacaktır. Büyük savaşmanın imkanları hiçbir zaman bu kadar gelişkin değildi. Böyle karşılanarak bu yıl özgürleştirilecektir. Engeller nereden gelirse gelsin, imha seferleri nereden ve nasıl başlatılırsa başlatılsın, düşman hangi uğursuz ve çok haksız, barbar, imha amaçlı seferlerini düzenlerse düzenlesin, hep-sine karşılık ayakta kalma ve bu yılı daha fazla bir özgürlük yılı haline getirme imkan dahilinde sokulmuştur. Böyle dinleyenlere de benim sözüm budur. Bayram anlayışım, herşeyi vaat etmiyorum. Ama yapılanlara bakıldığında ve bir talihsizlik olmazsa bu hazırlıklar özgürleştirmek için idealdir.

Biliyorum ki bu Newroz yılı hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar, hiçbir yılla ölçülemeyecek kadar büyük özgürlük, kazanım yılıdır. Savaşla kazanım yılıdır. Newroz'u böyle karşıladık, böyle savaşla karşıladık ve bu savaş biraz özgürleştirdi. Daha fazla özgürleştirecektir. Ben tekrar bu temelde tüm halkımızın, tüm partililerin ve savaşanların Newroz'unu kutluyorum, üstün başarılar diliyorum.

DİCLE AMANOS

YAŞAMA AKAN BİR NEHİR GİBİYDİ

Adı soyadı: Meral Tekinalp
Kod adı : Dicle Amanos
Doğum Tarihi ve Yeri: 1980/ Urfa
Partiye katılım T ve Y: 1995/ Antep
Şahadet Yeri ve Tarihi: Bingöl polis
karakolu eylemi

Dicle Amanos (Meral Tekinalp) Urfa'da doğdu ve orada büyüdü. Sümerlerin Kürtçe Qut denilen kauta gıda tabiriyle nasıl bir ilişki olduğunu dil bilimciler ve tarihçilere bırakıp geçelim. Gıda ambarı olan Urfa'da doğup büyümek ile bunların farkında olmak anlamlıdır. Sen insanları acıyorsun ile putları kıran İbrahim'den kalma bu toprakların ne anlam taşıdığını kutsal kitaplar yazarlar. Bu kutsallıktan lanetli gerçeğe yol alışı ikilemi çağımızdaki PKK öncülüğünde verilen mücadele ile karşısında duran cehaletin gerçeğine çok benzemektedir. İkisi arasındaki tercihe dönüşen Urfa'daki yaşam Nemrutlar ile İbrahimlerin çağdaşlaşmasını andırır. Kutsallık ve mananın tanıkları olan ilk üniversite taşlarının kenarında doğan Dicle yoldaş, cehalet sahipleri ile giriştiği mücadele zamanıyla büyümüş şekillenmiştir. Bir serzeniş yaratan PKK bu tarihi gerçeklikle yakından bağlantılıydı. Özü bir kuvars taşı gibi hapsedmeye çalışan cehalet ve softalık belki de ömür billah silinmeye olan korkusunun bir yansımasıydı yaptıkları. Onun karşısına çıkan gerçeklik kutsallıktı. Dili şiir olan bu gerçeklik

ile nasıl savaşıacağını kestiremeyen cehaletin gaddarlaşması ondandı. Patoslara atmalar, yakmalar, diri diri toprağa gömmeleri ataları olan nemrutlardan almışlardı. Ama ateş artık balıklaşmış ve sahibini vurmaya dönmüştü. Suruç ovasından şiir diliyle çalışan çağdaş İbrahimi hareketin savaşçıları artık çoğalıyor, çoğalıyorlardı. Adları Zamani olmuş, Zinarin olmuştu. Su coşmuş ve bütün bu toprakları suluyordu. Fırat artık Diclesiz olamazdı. Kutsallık buydu ve kutsal kitaplar öyle yazmışlardı. Bir kız büyüdü ve adı Dicle oldu.

O artık gerilladır. Şairlerin silahlarını aldı. Savaşçı şairlerin hikayesi daha bitmemişti. Dicle yoldaş ilk eğitimini Önderlik sahasında alır. Az yoldaşımıza nasip olan bu durum Dicle yoldaşın gelecek pratiğini belirleyecek, en önemli nokta olacaktır. Yaşamı boyunca Önderlik sahasına ondan önce gitmesi gereken yoldaşların olduğunu anlatacak buna layık olmanın çabası içinde olacaktır. Önderlik sahasından pratiğe geçerken Önderliğin esareti yaşanır. Bu durum diğer yoldaşları etkilemesinden daha fazla Dicle yoldaşı etkiler. Hem yaşının küçük olması hem de yeni sahadan ayrılmış olması bunun nedenidir. Bu yaşında içinde olduğu olgunluk bütün çevresini şaşırtır. Öncülük misyonu ve sorumluluk yaklaşımı Önderlik ve şehitlere verilen borcun bir yaklaşımı olmaktadır. Bu yaşında bunları bilmesi ve hissetmesi çevresi tarafından çok sevilmesine neden olur. Kadının adalet, eşitlik ve sevgi özelliklerini çevresine çok belirgin yansıtan Dicle yoldaş yoldaşların arasına fark koymaz, herkese eşit yaklaşır. En fazla da sorunlarını çözemeyen yoldaşlarla ilgilenir, bir çekim merkezi haline gelir. Onunla göreve giden ya da onunla konuşmuş yoldaşda değişim yaşanır, çevreye yansır. Dicle yoldaşın en belirgin özelliği zor şartlarda ortaya çıkmak, bu zor şartlarda değişik ve farklı özelliklerini ortaya çıkarmasıdır. Zor şartlarda gelişir ve önderlik temsilini çok iyi yapar. 1 Haziran Hamlesi'nden sonra Dicle yoldaş kuzey alanlarına öneri yapar ve önerisi kabul olur. Ayrıldığı ya da başka mücadele alanlarında bıraktığı yoldaşları onu sorar ve adını duyarlar, Dicle yoldaş aynı yoldaştır.

Onun yanında kalmış, onunla pratikte kalan yoldaşlar Dicle yoldaş Zagroslarda nasıl ise kuzey alanlarında da aynı olmuştu. Daha inisiyatifli, daha pratik beceri kazanmış bir halde yoldaşların yürek tahtında yerini almayı başarmış bir halde anlatırlar. Hep atak hep yenileri yaratmakla ismi geçer yoldaşların anı defterlerinde. Erzurum gibi bir eyalette YJA-Star çalışmalarını öncü düzeyinde gerçekleştirir, en zor eylemleri önerir. En son, en ince ayrıntısına kadar hesapladığı Bingöl eyleminde ihaneti göz ardı eder ya da artık bu iğrenç tekerürün canı pahasına güzel yüreğiyle bir son noktayı koyma umudunu taşıyarak adım atar. Yazgı gibi gelen bu iğrenç özelliğin Kürt mayasından atma pahasına, düşünmek istemez. Urfa bu ikilem ile, lanet ve kutsallık arasında gidip gelirken Dicle yoldaşın çocuk yaşta buna meydan okuyarak gerillaya katılması bu laneti yenmenin bir çabasıydı. Fakat bitmemişti bu lanet, can yoldaşımızı bizden almaya dirayetliydi. Ama Dicle bir nehirdir ve tıpkı kendisinin dediği gibi yaşam akan bir nehirdir. Akacağı yatağı olduğu müdetçe anlamlıydı bu söz ve biz yoldaşları olarak bundan çıkaracağımız çok mana var. O bize şiirler bırakarak anlattı bu gerçekliği çünkü o da şiirlerle başlamıştı bu davaya katılırken ve biz onu şiirle anlıyoruz.

*Birikiyor zaman
Dakikalara
Saatlere sığınıyor!*

Şairleri kıskandıran bu şiirle Urfa tarihinin ikilemini güzel bir diyalektikle anlatmaya çalışan Dicle yoldaş Gomora'dan kaçan seçilmiş birkaç insanın, insanlık için umut taşımasına benzer bu gerçekliği anlatır. İki uçlu olan bu toprakların zamanı ve tarihi kuşkusuz insanlarını da etkiler. Tarih iki zamanlıdır. Şiirleri de iki anlam taşıyan mısralarla doludur. Dicle yoldaşın ikinci şiiri bu şiiri adeta tamamlar. Dedik ya buradaki şiirler iki anlamlıdır. Dicle yoldaş bize bu şiiri bırakarak yaşamın da iki ucunu bırakmıştır. Burada yaşam karşısında ölüm, ölüm karşısında da yaşam durur. İkisi bir arada yaşar. Ölümü yenen bu hareketin geride bıraktığı şey sadece yaşam olacaktır. Siz de kuşkusuz böylesiniz. Hiçbir güç sizin öldüğünüzü bize kabul ettiremez, nehir aktığı müdetçe şiirle hoşça kal Dicle yoldaş...

*Cok gün var ki
Yaşamak için
Ölümü almali göze
Cok gün var ki
Ulaşmak için koşmak gerekir
Cok gün var ki
Şafaktan önce doğmak gerekir
Cok gün var ki
Bulutlardan önce yağmalı toprağa
Yeşermek için bütün mevsimlerde
Ve gün var ki
Ölüm kovalar
Yaşamı en sevdiğin anda
İşte o gün yaşamak gerek
Her şeye inat*

Mücadele arkadaşları

*Tikenirken yıllar
Kenitler yukılır düşümde
Öyle felaket saatler
Beden yukılır
Ruhlar ağlar
Karanlık sokaklarda
Bir tek ışık parlar
Gözleri cesur çocuğun
Tikenirken yıllar
Yine ayrılık vakti
Yine kar pusulasız düşer*